DE WERELD DRAAIT OM JESSIE

A.M. NACHENIUS-ROEGHOLT

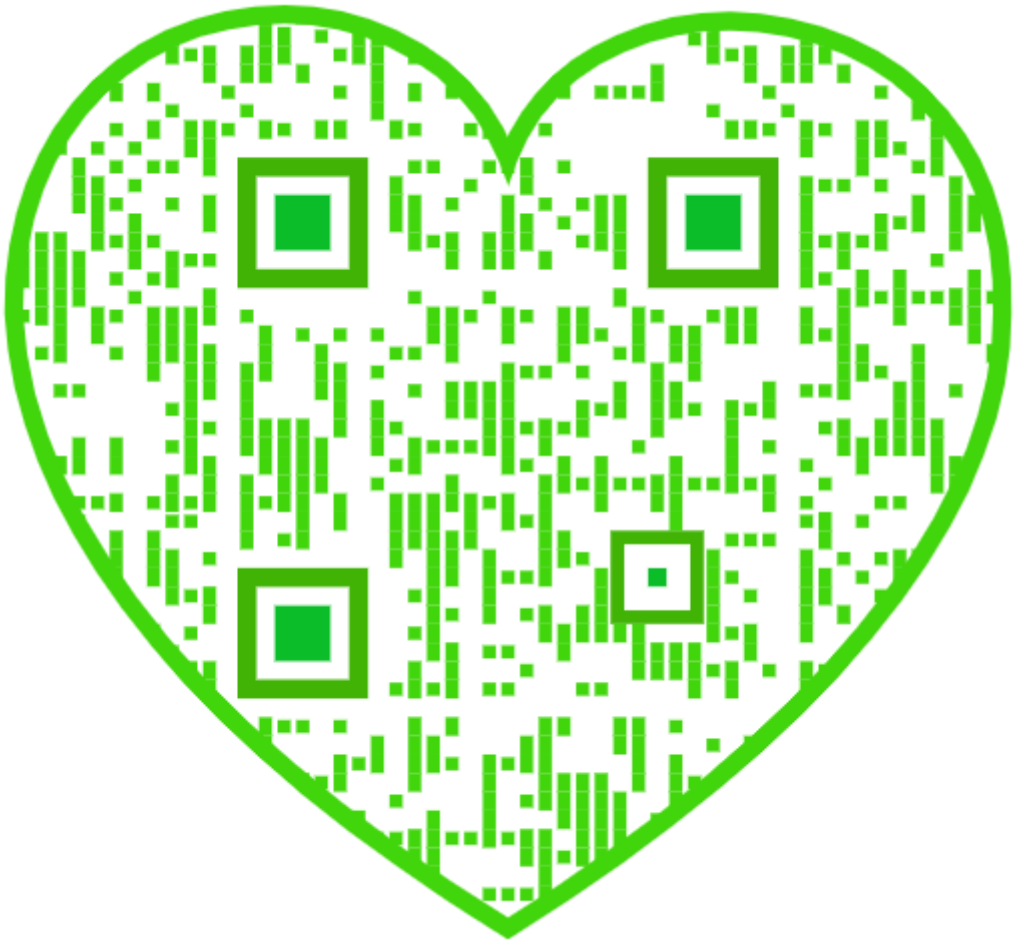

DE WERELD DRAAIT OM JESSIE

MEISJES-ROMAN SERIE

Jess keek eerst naar Bob, toen naar Frans.

(Voor oudere Meisjes.)

DE WERELD DRAAIT OM JESSIE

DOOR A. M. NACHENIUS-ROEGHOLT
GEILLUSTREERD DOOR RIE REINDERHOFF

TWEEDE DRUK

ALKMAAR — GEBR. KLUITMAN

HOOFDSTUK I

BOBS OPOFFERING

In de huiskamer der Van Dedems hing Jessie lui in een gemakkelijken stoel, terwijl ze onverschillig bladerde in haar Latijnsche boek.

Het was eigenlijk regel, dat ze op haar kamer werkte, maar ze was stilletjes beneden gebleven en luisterde naar Bob, die met vuur van allerlei zat te betoogen en had weinig aandacht voor haar eigen werk.

„Natuurlijk," hoorde ze hem tegen Kees de Wit zeggen, „er zijn veel voordeelen verbonden aan een leeraarsbaan, vooral als je jouw speciale branche neemt."

De belangstelling van Jessie was nu heelemaal gewekt en terwijl ze achteloos haar boek neersmeet, mengde ze zich plotseling in het gesprek.

„Word jij „frik"?" vroeg ze op een toon van de allergrootste verbazing en afkeuring, en alsof dit ontstellend feit haar alle kracht ontnam, plofte ze neer in haar stoel, waaruit ze eerst was opgesprongen, zoodat deze als in protest kraakte.

„Zeg, Jess, niet zoo wild, denk aan mijn veeren," stoof Nine op, die anders niet zoo'n groote zorg had voor het meubilair.

„Jouw veeren? Ik wist niet, dat je een gevleugeld dier was," kaatste Jess handig terug, maar nam toen met groote oogen hun gast en den vriend van haar broer Bob nog eens op.

Deze keek glimlachend in het leuke, jolige snoetje, hoewel het hem met onverholen afschuw aanstaarde.

„'t Schijnt je goedkeuring niet weg te dragen, Jess," betreurde hij met gehuichelde spijt.

„'t Is zonde van je. Daar!" stootte Jess er nu uit, terwijl

ze zich oprichtte en haar wilde kroesharen uit de oogen streek.

„Verklaar je nader," vroeg Kees geamuseerd. „Moet ik het als een compliment opvatten?"

IJverig knikte Jess. „Natuurlijk. Ik heb het beste met je voor. Hoe kom je er bij om zoo iets onmogelijks als levenswerk uit te kiezen?"

„Waarom? Omdat het me aantrekt. Wat heb je er tegen?" ging hij voort, als ware Jess' meening voor hem van het grootste belang en hij wendde zich nu geheel tot haar. Hij merkte niet op, hoe Nine's gezicht betrok, nu hij zijn heele aandacht aan het jongere zusje wijdde en nonchalant de thee aannam, die ze ongewoon bedrijvig voor hem had ingeschonken. Nogmaals verzocht hij:

„Een kleine uitleg lijkt me niet ongewenscht! Spreek op!"

Jess was dadelijk bereid haar meening te verdedigen en met nadruk verklaarde ze somber: „Je vergalt je eigen bestaan. Een frik is nu eenmaal de natuurlijke vijand van zijn leerlingen. Ze trachten zoo weinig mogelijk te leeren en zooveel mogelijk pret te maken. Daardoor krijg je die eeuwige botsingen. En al ben je nu nog zoo aardig" — hier boog Kees spottend — „tien tegen één, dat ze het niet eens merken, vooral als ze het land hebben aan jouw bijzondere vak."

„Een droevig vooruitzicht," mompelde Kees nu en schudde mismoedig het hoofd. „Zeg," zich tot Bob wendend, „wat raad je me als toegewijd vriend? Zou ik nog haastig van richting veranderen? Mijn toekomst grijnst me grimmig aan, nu je zusje er zoo tragisch over spreekt."

Bob grinnikte vergenoegd. Hij had stil zitten luisteren, want hij mocht zoo'n spiegelgevecht wel en genoot als Jess leuk uit haar slof schoot.

„O, ik zie wel dat je er den draak mee steekt," ging Jess door, „maar let op mijn wijze woorden. Ze komen uit, zeker en vast!"

Ze had zich hoog opgericht en het klonk als het oordeel van Mad. de Thèbes zelf!

„Heb jij geen huiswerk, Jessie?" kwam Nine's snibbige stem er tusschen.

„Mensch!" kreet Jess, ineens uit haar rol, „gun jij nou iemand nooit eens een verzetje?"

Nine haalde minachtend de schouders op, maar voordat ze een onaardig antwoord kon uiten, kwam Bob, die een der vele zusterlijke ruzies voorzag, met een voorstel:

„Eet nog een bonbon, Jessekind, en ga dan naar boven om te werken. Dan maken we vanavond met een gerust geweten wat muziek."

„Hè ja," zuchtte Jess verrukt en stond gewillig op. Even streek ze liefkoozend door zijn haar en zei half uitdagend tegen Kees:

„Zie je, als deze jonge man nu eens leeraar werd, dan zou je wat beleven. Tegen hem was geen meisjesleerling bestand. Ze werkten vast als paarden!"

En Kees, haar idolate liefde voor haar broer kennende, sloeg een hand tegen zijn borst en jammerde theatraal: „Wie zou zich durven meten met dezen grootste onder de grooten?"

„Flauwerd!" schold Jess en om den hoek stak ze als een echt schoolkind even de tong tegen hem uit, en Kees lachte hardop.

„Daar wordt ze nu werkelijk te groot voor," vond Nine noodig in het midden te brengen, maar ze kreeg geen antwoord. Kees en Bob waren al gauw verdiept in één van hun studiegesprekken en Nine voelde zich te veel. Ze hadden háár weer niet noodig. Gek, hoe Jess altijd het middelpunt was en zij, Nine, die nu toch jur. cand. achter haar naam had staan, niet meetelde. Maar Bob was ook altijd zoo overdreven: Jess ging vóór alles. Ze wist wel, dat deze van hen allen moeder het meest miste, maar dat was toch geen reden om haar te verwennen. Bob maakte een onmogelijk schepsel van haar!

„Wat voor slechte plannen broed jij daar uit?" vroeg Kees, lachend naar haar booze oogen kijkend. „Staat de wereld je niet aan?"

Ze ging niet op zijn schertsenden toon in.

„'k Moet nog werken," mompelde ze kort en ging zonder groet naar boven.

Even keken de jongens elkaar verwonderd aan en Bob zei vertrouwelijk:

„Je weet niet, hoe moeilijk het soms is om de harmonie tusschen die vrouwen te bewaren!"

„Je rekent Jess toch zeker nog niet tot de vrouwen?" vond Kees geamuseerd.

„Nee, ik zeker niet. Maar Nine ziet geen kind meer in haar en trouwens, dat is ze ook niet heelemaal meer."

Een verteederd lachje vloog over zijn gezicht, toen hij aan het jongste zusje dacht. 't Was wel een heel mooie liefde, die hen samen verbond.

Juist vloog de deur met een woesten zwaai weer open en kwam Jess binnenstuiven:

„Heb ik mijn Cicero hier soms laten liggen? Ik kan hem nergens vinden."

Zoekend dwaalden haar oogen door de kamer.

„Gelukkig, daar is het verloren schaap!" en ze vischte een haveloos boek op uit één der fauteuils.

„Zegt zoo'n ongelukkige frik nooit eens iets van Cicero's uiterlijk?" vroeg Kees droog.

„Dat gaat hem toch zeker geen steek aan, als ik mijn les maar ken," was Jess' kort en afdoend antwoord.

Meteen kwam haar tweede zuster Cécile binnen, en met een soort krijgskreet vloog ze haar om den hals.

„Engel, ben je daar?"

„Als je nog een beetje harder drukt, ben ik er binnenkort heelemaal niet meer," lachte Ciel jolig en kneep het zusje vriendelijk in de blozende wangen.

„Kijk eens, wat ik heb meegebracht!" en voorzichtig haalde ze uit een papieren doosje een eigengebakken taart te voorschijn.

Nu was ook de belangstelling van Bob en Kees gewekt en ze kwamen dichterbij om mee te genieten van het gezicht alleen al.

„Nog niet zoo'n stom idee om één van de zusters op de huishoudschool te doen," vond Kees goedkeurend.

„Speciaal met het oog op dergelijke culinaire genoegens hechtte ik mijn sanctie aan haar voornemens," deed Bob vaderlijk.

„Jij had nog al veel te sanctieën," moest Ciel haar broer

even hoonen. „Ik heb er nu eenmaal plezier in," lichtte ze nader toe, terwille van Kees. „En een studiebol, als de rest van mijn geachte familie, heb ik nu eenmaal niet."

„Verstandig meisje," prees Kees. „'t Is een goed ding, dat er tenminste later enkele vrouwen zullen zijn, die iets meer kunnen dan thee zetten en aardappeltjes bakken. En een ander belangrijk punt is, dat die meisjes ons mannen ten minste niet in de wielen rijden en onze plaatsen innemen."

't Kwam er benauwd uit, alsof Kees al vele baantjes door vrouwen voor zijn neus waren weggekaapt.

Ze lachten allen, maar Bob vond aanleiding om hem aan te raden:

„Een goed onderwerp voor je op onze debating-avond. Stelling: ten minste 90% der meisjes behoort de huishoudschool te bezoeken!"

„Zoover wensch ik me er niet in te verdiepen, mijn waarde. Wees jij maar blij, dat jouw zuster één van die procenten is," klonk het met vollen mond, want Ciel had voor hem een flink stuk van haar taart afgesneden.

„Daar, eet dat maar op. Dat krijg je, omdat jij nu niet eens dadelijk hebt afgegeven op „dat meidengedoe," zooals zooveel anderen," voegde zij er lachend aan toe.

Een vernietigende blik trof Bob en het leed geen twijfel, dat ze hem bedoelde met „zooveel anderen", maar handig kaapte hij een stuk weg. Ciel zag het met leede oogen, maar wist een oplossing.

„Goed, jij krijgt lekker niets aan het dessert," besloot ze en ging gauw met taart en al de kamer uit.

In de gang zag ze Jaantje, die met een verongelijkt gezicht uit de keuken kwam.

„Juffrouw Ciel, kan ik nou eindelijk opdoen?" klonk het norsch.

„Vader is er nog niet, Jaan," zei Ciel schichtig, bang voor een uitval van Jaan, die haar vrijen avond had.

„Nog vijf minuten, schoone maagd," kwam Jess' luide stem van boven, „ik voel het in m'n botten, dat de Perfester dan present zal zijn."

Zoo goed deed ze Jaan's stem en woordenkeus na, dat deze zelf moest lachen.

„Jij maakt er wat van," zei ze toeschietelijker dan ze ooit tegen één van de anderen was.

„Ik voel voor je, Jeannette," gilde Jess verder, „wij zijn één ziel, dierbare maagd!" en lustig gleed ze langs de trapleuning naar beneden.

„Je zou een mensch de stuipen op het lijf jagen met je malle kunsten," bromde Jaan, maar ze ging toch in een gekalmeerde stemming de keuken weer binnen, om de rekbare vijf minuten af te wachten.

„Als het niet om dat kind was, bleef ik hier geen dag langer in dit huis," deelde ze de gare aardappelen mede in een alleenspraak. „'t Is zonde, dat 't schaap d'r moeder zoo vroeg moest missen."

En alsof de aardappelen hieraan schuld waren, schudde ze deze met krachtige hand om.

Ondertusschen bleek Jess' voorspellende geest, want men hoorde een sleutel in de voordeur en Professor van Dedem kwam binnen. Hij was een groote, zware man, met een afwezigen blik in z'n oogen en sinds den dood van zijn vrouw, nu twee jaar geleden, was zijn verstrooidheid nog verergerd. Marianne had de kunst verstaan hem uit zijn werk en zijn gedachten te halen. Hoe goed herinnerden de kinderen het zich: hoe moeder met haar opgewektheid op hem kon toeloopen en hem door zijn haar strijken, terwijl ze zei:

„Jaap, hier zijn wij, je vrouw en je kinderen. Kom als je blieft op dit halfrond terug. *Wij* kunnen zoo hoog niet stijgen."

Altijd weer met een ander grappig praatje wist ze hem af te leiden. Na haar dood trok hij zich meer en meer uit den familiekring terug; zijn verdriet maakte hem eenzelvig en alleen Jess kon door dien muur heenbreken. Dan zagen ze, hoe hij zich weer moeite gaf „vader" voor hen te zijn, maar het viel hem moeilijk. Hij had te veel aan zijn vrouw verloren en hoewel hij begreep, dat zijn kinderen zóó eigenlijk beide ouders misten, kon hij zijn oude geestkracht niet herwinnen. Met hun

moeder was de echte levensblijheid en de zorgelooze opgewektheid uit het professorsgezin verdwenen. Op elk van de kinderen had dit zijn uitwerking. Nine, die altijd een lastig persoontje geweest was, groeide nu op tot een gesloten, hard meisje, wier prikkelbaarheid zich in voortdurend weer kleine twisten met de broers en zusters, maar vooral met Jess uitte. Haar moeder had geweten, hoe ze haar leiding kon geven en hoe ze moest doordringen tot dat hart, dat eigenlijk zoo'n groote behoefte aan liefde in zich droeg. Maar nu deze er niet meer was met haar groot geduld en lief begrijpen, had niemand zich ooit meer de moeite gegeven om haar te winnen. Zelfs Jess, wier warme hartje haar dikwijls naar de oudste zuster had gedreven, was steeds zoo ruw teruggewezen, dat ze geen pogingen tot toenadering meer durfde te wagen. En vreemd! In stilte nam Nine het haar kwalijk en miste ze Jess' schuwe liefkoozingen en vooral kon ze slecht de goede verhouding van Jess en Bob verdragen. Elke hartelijkheid, tusschen die twee gewisseld, werd bij de oude grieven gevoegd.

Zoo trok ze zich meer en meer in zichzelf terug. Bob zag het wel, maar hij wist niet, hoe hij haar daarin moest helpen. De dood van hun moeder had ook in hem een groote leegte achtergelaten. Zij had zooveel in zijn leven beteekend. Nog zag hij haar vóór zich, hoe ze in den grooten stoel had gezeten en hem tot haar vertrouweling had gemaakt.

„Ik weet, dat ik je een zware taak op de schouders leg, mijn jongen," had ze gezegd en hem over zijn hoofd gestreken terwijl hij snikkend naast haar op de knieën lag. „Maar jij kunt het dragen; je bent jong en sterk en je hebt een goed hart. Graag had ik gewild, dat je een lange, onbezorgde jeugd mocht hebben, maar het kan niet anders. En ik probeer te berusten."

Hier had haar stem zich begeven.

„Moeder," had hij hartstochtelijk gesmeekt, „weet u het zeker? Kunt u zich niet vergissen? O, u wordt toch beter, Moeder!"

Maar ze had het hoofd geschud en zacht en beslist gezegd:

„Nee, Bob, ik durf niet meer hopen. Ik heb het oordeel

gehoord van de hoogste autoriteit. Denk niet, dat het mij makkelijk valt, jullie te moeten achterlaten. Mijn taak is nog niet vervuld. Als ik jou niet had . . ."

Zij zweeg. Het was de eenige keer, dat hij ooit gemerkt had, hoezeer ze zelf leed.

„Daar is Nine," ging ze wat later kalmer voort, „die moet het met zichzelf uitvechten. Zij zal geen troost bij jullie zoeken. Bob, daarvoor is haar karakter te stug. Maar, jongen, beloof het mij: wees nooit hard voor haar, dat is ze voor zichzelf al meer dan genoeg."

Bob had alleen maar geknikt. Hij voelde zich op heiligen grond: moeder, die hem zóó in vertrouwen nam en zooveel van hem verwachtte . . . Nooit zou hij haar kunnen teleurstellen: dit moest zijn leven een nieuwe opwaartsche richting geven.

„Cécile vindt haar eigen weg wel," vervolgde de zachte stem, „bij haar gaat niets zoo heel diep." Even zochten toen haar oogen het portret van haar oudste, „en Frans heeft me gelukkig niet meer zoo noodig; jullie waren ook altijd veel voor elkaar. Maar, o Bob, hoe moet het met mijn Jess, mijn kleine zonnekind," en een traan viel op haar handen, maar ongeduldig veegde ze hem weg: 't was nu geen tijd daarvoor.

„Ze is nog maar veertien jaar, Bob, en heeft behoefte aan liefde, aan veel liefde. Vader houdt zielsveel van haar, maar hij kan haar niet genoeg geven. 't Zal juist andersom zijn, Jess zal hém moeten steunen. En ze is nog te jong, zoo vreeselijk jong. Dit is de taak, die ik jou vraag te aanvaarden. Wees lief voor Jess, zorg dat ze jou als een vaste rots voelt, tot wien ze zich altijd kan wenden. Het is veel, wat ik je vraag, jongen, maar ik durf het in vol vertrouwen doen."

Hoe wijs was moeder geweest, wist Bob nu na deze twee jaren. Zij had van te voren gezorgd, dat hij zich niet geheel aan zijn verdriet kon overgeven, maar dat hij steeds aan het zusje, moeders geschenk aan hem, moest denken. Zij had begrepen, dat Jess voor hem een even groote troost zou worden als hij voor haar. 't Had hem uit zichzelf gehaald: te weten, dat hij een taak te vervullen had aan Jess met haar onstuimig

verdriet, dat ze niet kon verwerken. Nine kon soms bitter beweren, dat Jess moeder niet meer miste: hoe kon ze anders zoo dol en vroolijk zijn? Bob wist beter. Maar dat bleef tusschen hun beidjes en niemand hoefde te weten, hoe vaak ze ook nu nog, bij hem kwam om uit te huilen en samen over moeder te praten. Nee, geen mensch hoefde iets van zijn Jesske te zeggen: ze was een lief kind, met een ernstig fond onder al haar schijnbare luchthartigheid.

Na het eten ging Bob, volgens belofte, voor de piano zitten en haalde Jess haar muziekboeken te voorschijn. Ze werd een ander kind, wanneer ze zong en met verbazing sloeg Nine haar ook nu weer gade.

„Aanstellerij," prevelde ze, maar diep in zichzelf wist ze beter: Jess had moeders artistieke natuur geërfd en gaf zich geheel aan haar kunst. 't Stemde Nine extra bitter: ook hierin werd ze door Jess overvleugeld en ze voelde behoefte haar te kwetsen, om die gelukkige uitdrukking van het gezichtje te zien verdwijnen. Maar Bob keek haar aan, en ze wist wiens partij hij zou kiezen. Met een harden slag trok ze de deur achter zich dicht en ging naar boven, naar haar eigen kamer. Niemand had haar noodig, zelfs voelden ze zich dichter bij elkaar zonder haar aanwezigheid. „Moeder," dacht ze even, maar verhardde zich. Bob en Jess zouden haar niet missen, die hadden genoeg aan elkaar.

Een uurtje later hoorde ze Jess zingend naar boven trekken.

„Schreeuw niet zoo," beet ze haar toe, een boos gezicht om den hoek van de deur stekend, „er zijn hier in huis ook nog menschen, die werken!"

„'t Spijt me, Nien," antwoordde Jess ongewoon zachtzinnig, nog geheel in de sfeer van de geliefde muziek.

Maar dit maakte Nine nog boozer dan één van de gewone replieken, die Jess gewend was haar toe te dienen. De lust tot kwellen werd grooter. Ze volgde haar in de kamer en schijnbaar achteloos bekeek ze een groote foto van Bob, die de eereplaats op Jess' bureautje innam. Moeders portret stond in de slaapkamer naast het bed: dat was haar te heilig om voor iederen profanen blik zichtbaar te zijn.

„Gelukkig, dat je dit portret hebt," zei Nine liefjes.

„Ja, hè," klonk het enthousiast, „hij staat er eenig op, 't Lijkt sprekend."

„Hij hoeft geen nieuw te laten maken, voor hij naar Indië gaat." Nonchalant kwam het uit Nine's mond.

„Voor hij naar Indië gaat?" herhaalde Jess de woorden, verbaasd opziende van haar divannetje, dat ze als boekenbergplaats gebruikte.

„Je wilt toch niet beweren, dat je niets van zijn plannen weet?" deed Nine quasi verwonderd en bekeek één van Jess' cactusstekjes.

Maar met een ruk draaide Jess haar zuster naar het licht.

„Wat sta jij daar voor nonsens uit te kramen," vroeg ze hard, maar haar lippen beefden en ze had geen kleur meer in de wangen.

„Poeh!" deed Nine nog minachtend, „ik dacht, dat Bob jou alles vertelde, maar ik schijn me te vergissen."

„Zeg op, wat weet je?" beval Jess, zonder op haar hatelijkheidjes te letten en ze schudde Nine onbarmhartig heen en weer bij de schouders.

„Laat me dan los," bedong Nine, die niet opgewassen was tegen Jess' stevige sporthanden.

Jess liet zich op een stoel neervallen.

„Vooruit!" zei ze kort, op een volwassen toon, ongewoon overheerschend.

Nine had al spijt, dat ze zich had laten verleiden om over dit onderwerp te beginnen. Jess deed zoo melodramatisch en als Bob hoorde, dat ze in zijn correspondentie had gesnuffeld! Maar ze kon niet meer terug en met een gebaar van „'t is niet anders", begon ze:

„Hij heeft een aanbieding van Professor Boldingh om mee te gaan als waarnemer voor diepzee-onderzoek of zooiets," — Nine maakte een vaag gebaar — „op die excursie van het genootschap, waarvan hij voorzitter is. Het is reuze leerzaam, maar de tocht duurt op z'n minst een jaar met heen- en terugreis," eindigde ze zacht, omdat ze schrok van Jess' groote, starre oogen in het krijtwitte gezichtje.

draait om Jessie

„Misschien gaat het niet eens door," trachtte ze te troosten, maar Jess luisterde niet meer naar haar.

„Ga weg," fluisterde ze en verslagen door de uitwerking van haar woorden, sloop Nine stil de deur uit. Op de gang bleef ze nog even wachten, maar ze hoorde niets.

„'t Zal wel meevallen," probeerde ze zichzelf wijs te maken.

Maar toen Bob 's avonds om twaalf uur thuiskwam, zat er een klein, inééngedoken figuurtje op de trap te wachten.

„Jesske!" riep hij verschrikt en tilde haar hoofdje op.

„O, Bob," klonk het innig bedroefd, dat hij zich over haar heenboog en haar als een klein kindje opnam. Ze sloeg de armen om zijn hals en droeg haar naar den grooten stoel in zijn kamer. Hij knielde bij haar neer en vroeg zacht:

„Wat is er nu, Jessekind?"

Moeders eigen naampje bracht de tranen te voorschijn. Hij liet haar den tijd, tot ze zich weer beheerschte en hoorde haar stamelen:

„Ga je . . . ga je werkelijk naar Indië? O, Bob!"

„Wie heeft je dat verteld?" vroeg hij uiterst verbaasd.

„Nine," snikte Jess weer hartbrekend.

Ze voelde hem verstrakken en angstig keek ze hem aan, maar even lette hij niet op haar: „Zoo, dan heb ik het toch goed gezien, dat er iemand aan mijn correspondentie was geweest. Nette manieren!" bromde hij verontwaardigd.

Wrevelig staarde hij voor zich uit, tot een koud handje hem aanraakte:

„Is . . . is het dan heusch waar, Bobbie?"

Zoo'n zielige blik lag in haar oogen, dat hij nu weer heelemaal bij haar was en nu pas voelde, hoe goed hij had gehandeld door het aanbod niet aan te nemen.

„Er is even sprake van geweest, maar het gaat niet door, hoor meisje! Wees maar niet bang!" stelde hij haar gerust.

't Was of de zon doorbrak op het gezichtje vóór hem en hij wist, dat zijn opoffering niet tevergeefs was geweest.

„Weigerde je om mij?" vroeg Jess opeeens helder begrijpend, wat hem er toe had bewogen, zooiets af te slaan. Hij had het haar niet willen zeggen, maar haar oogen duldden geen leugen.

Daarom boog hij het hoofd en zei eenvoudig:

„Voor jou en voor moeder."

„Bob," was alles, wat Jess kon uitbrengen, maar het was genoeg.

„En nu gaat dit meisje slapen," en heel het persoontje optillend bracht hij haar naar haar slaapkamer. „Slaap morgen maar eens lekker uit," vond hij vaderlijk. „Je krijgt een briefje van me mee voor den rector," want hij begreep, hoe sterk haar dit alles had aangegrepen en dat ze daarom den slaap niet dadelijk zou kunnen vatten.

„Zou hij daar genoegen mee nemen?" probeerde Jess een grapje te maken en Bob lachte, dankbaar dat ze weer zóóver was en even stak hij dreigend een vinger tegen haar op.

HOOFDSTUK II

NINE HEEFT SPIJT. — JESSIE WAAGT EEN STAP

Den volgenden morgen stapte Bob vastberaden de kamer, waar Nine zat te werken, binnen. Hij had besloten haar eens flink de waarheid te zeggen, maar toen hij haar bleek gezichtje zag, kwamen hem zijn moeders woorden in de gedachte: ..wees nooit hard voor Nine." Hij slikte zijn boozen uitval in en ging kalm zitten en haar aanziende, zei hij rustig: „We moeten eens samen praten, Nien."

Een roode kleur trok even over haar wangen. Dit had ze niet verwacht. Toen Jessie niet aan het ontbijt verscheen en Jaan met een briefje van Bob naar het Gymnasium trok, had ze de reden begrepen en zich voorbereid op verwijten en harde woorden, maar tegen dezen Bob kon ze niet op.

„Waarover?" probeerde ze nog even zwak af te weren, maar hij deed, alsof hij dat niet hoorde.

„Wat bracht je er toe?" ging hij zachtzinnig door, „om in mijn paperassen te gaan snuffelen?"

En Nine, die alles had willen ontkennen of hooghartig van de hand wijzen, biechtte eerlijk op: „'t Was niet opzettelijk, Bob, heusch niet. Louter toeval!"

Bob knikte: „Ik had zulke onderhandsche praktijken ook nooit van je verwacht," gaf hij toe.

Opgelucht vervolgde ze haar verhaal:

„Ik had op college van Telders, je weet wel, den broer van Nettie, gehoord, dat Boldingh jou had genoemd als den geschiktsten persoon voor de expeditie. Nou, ik nam dat voor notificatie aan: 't leek me teveel eer."

Ze aarzelde even en Bob vulde zelf glimlachend aan: „Voor iemand als mij."

„Ja, zooiets ongeveer," moest ze verlegen toegeven. „Ik dacht er al niet meer aan, maar toen had ik een Fransch woordenboek noodig en omdat vader iemand bij zich had, ging ik het even bij jou leenen. Er lag een brief op je bureau, half open, en voordat ik er bij dacht, las ik iets van „Indië" en „ongeveer een jaar." Ik kan het me nu zelf niet begrijpen, maar ik kon de verleiding niet weerstaan hem heelemaal te lezen."

„En zoodoende een wapen te krijgen om mijn jongste zusje te kwetsen," voltooide Bob den zin. Zijn stem klonk wel heel bitter en Nine keek beschaamd. Hij had gelijk, het was haar eerste gedachte geweest: „hoe zal Jess dat vinden?" En ze wist dat ze haar dat verdriet had gegund!

„Nine, Nine," zei Bob ongewoon ernstig, en z'n jong gezicht droeg een bezorgde uitdrukking. Wat moest hij hier aan toevoegen? Maar ineens barstte Nine zelf los en kwam er in een grooten woordenstroom, wat zij al zoolang in zichzelf had verkropt:

„O, ik weet het zelf wel, dat ik jaloersch van haar ben, maar hoe kan dat nu anders? Ik tel voor niemand echt, en Jess? Bij ieder is ze nummer één: bij jou, bij vader, bij Ciel . . ."

Het brandde haar op de tong om te zeggen: „Bij Kees," maar nog juist beheerschte ze zich. Bob deed of hij heelemaal niet begreep wat ze bijna had verraden. Even liet hij haar wat rustiger worden, toen vroeg hij enkel:

„Kunnen wij het helpen, Nien, dat we tegen Jess anders zijn dan tegen jou? Jij geeft ons toch immers geen kans op toenadering?"

En Nine moest denken aan de vele keeren, dat Bob of Jess pogingen daartoe hadden gedaan en hoe ze hun was ontloopen of hen had afgesnauwd, als ze haar in hun gezelligheid wilden betrekken.

„'k Wil je er geen verwijt van maken, Nien," hoorde ze hem verder spreken. „Jij schijnt nu eenmaal zoo te zijn aangelegd en het is het moeilijkste om tegen je eigen natuur te strijden, maar," en hier kreeg zijn stem een stalen klank: „je blijft van Jess af."

Hij keek haar strak aan en vervolgde:

„Jess is mijn speciale gift van moeder en ik duld niet, dat jij of iemand anders ook maar een haar van haar hoofd krenkt. Trouwens," ging hij gemoedelijker door, „hoe zou het hier zonder haar zijn? Ze windt Jaan om haar vinger. Je weet net zoo goed als ik, dat die hem allang was gesmeerd als het alleen om ons ging. Dan is Jess de eenige, die vader menschelijk doet blijven en zorgt, dat er contact tusschen hem en ons is. En wat ze voor mij is, dat weet ik pas goed, sinds ik zonder moeite mijn aanbod voor die Indische expeditie opgaf."

Verbaasd luisterde Nine toe. Zoo openhartig had Bob nooit met haar gesproken en dat hij dat nu deed, nu ze juist zoo leelijk had gehandeld, trof haar dubbel.

„Weigerde je om haar?" vroeg ze ademloos van bewondering voor zijn groote opoffering.

Hij knikte.

„Ik had het jullie niet willen vertellen, maar nu Jess het heeft geraden, geloof ik, dat het beter is, dat jij het ook weet. Jess is nog maar zestien en in veel opzichten erg jong voor haar leeftijd. Ze stelt haar volle vertrouwen in mij. Als ik ging en een jaar wegbleef, zou ze mij, juist in dien zwaren tijd voor haar, kunnen ontgroeien. Ik heb het alles ernstig onder de oogen gezien, en ik meen het eerlijk. Nien, als ik je zeg, dat me de keuze niet moeilijk viel. Als je merkt, dat iemand je echt noodig heeft, maakt dat alles licht."

Bob stond op. Hij wist niet of hij iets bereikt had, maar hartelijk zei hij nog:

„Prettig, dat we eens hebben uitgesproken, Nien."

Even legde hij een hand op haar arm — Nine hield niet van zoenen.

„Dank je, Bob," zei ze eenvoudig, maar het was genoeg. Ze voelden beiden, dat ze elkander nader waren gekomen. Botsingen zouden ook in de toekomst niet te vermijden zijn, maar de band, door hun moeder hecht gelegd, was onverbreekbaar en zou hen toch steeds weer naar elkaar toetrekken.

Toen Jess uitgeslapen aan de koffietafel verscheen, vond ze

daar Nine, ongewoon huishoudelijk in de weer, die hartelijk vroeg:

„Wil je een lekker kopje vooruit, Jess?" en Jessie, gelukkig door dien verzoenenden toon en zonder een enkel gevoel van rancune, ging er graag op in. Ze waren maar met z'n beidjes, want de anderen waren allen in de stad en vertrouwelijk vleide Jess:

„Toe, Nien, vertel me er eens alles van, wat je weet. Bob is zoo bescheiden, dat ik niets uit hem kan pompen."

„'t Was een mooi aanbod," wist Nine, „en wel een teeken, dat Bob reuze goed staat aangeschreven en dat de Prof hooge verwachtingen van hem koestert. Boldingh is niet iemand, die gauw tevreden is, maar het zou hem een hap uit zijn studietijd kosten. 't Leek me mooier, als hij die assistentsplaats bij Verwijnen zou kunnen krijgen, zooals Telders het mij beschreef. Maar daar is niet veel kijk op."

„Waarom niet?" vroeg Jess, al verontwaardigd bij de gedachte, dat iets te mooi of te goed zou zijn voor haar afgod.

„Och," zei Nine schouderophalend, „de pipa en hij zijn geslagen vijanden, en dan werkt de naam „Van Dedem" natuurlijk al van te voren als een roode lap op een stier."

„Hoe ziet die Verwijnen er uit?" vischte Jess.

„Je kent hem wel, dat typische kleine mannetje, met den langen baard. Moeder zei altijd, dat hij zóó bij de aardmannetjes kon zijn weggeloopen."

't Was de eerste keer in de twee jaar, dat Nine gewoon moeders naam noemde. Jess wist het en ze reageerde er wijselijk niet op.

„Hoe kom je aan al die bijzonderheden?" vroeg ze geinteresseerd.

„Och," zei Nine, „er wordt reuze veel gebabbeld onder studenten en Bob is erg getapt. Bovendien sprak hij er laatst zelf over met Kees de Wit, ze hadden niet gemerkt, dat ik in de serre zat te lezen. Maar nu weet ik heusch niets en niets meer," en als om er kracht bij te zetten, strekte ze haar leege handen uit.

„Fijn, dat je me alles verteld hebt," constateerde Jess

tevreden en opstaande sloeg ze even een arm om Nine's hals en zei innig:

„Tot kijk, Nineke!"

Toen peddelde ze opgewekt naar school, waar ze met gejuich werd begroet.

„Heb je gespijbeld?" moest Minnie weten. „Je ziet er veel te gezond uit voor een pas herstelde."

„Nee hoor, heusch niet, ik was echt moe en toen vond Bob het beter, dat ik mijn slaap eens inhaalde," redde Jess zich handig uit de situatie.

„'k Wou, dat ik er ook zoo'n broertje op nahield," zuchtte Minnie theatraal, „met zooiets moet je bij mijn papa aankomen!"

Ze stikten beiden van den lach bij de gedachte aan pa Meertens, en dat die zich zou verontrusten over Minnie's staat van vermoeidheid.

Ook Jess' achterbuurman betuigde zijn tevredenheid over haar spoedig herstel.

„Houd je hand op, dan krijg je wat," fluisterde hij met zijn gekke overslaande stem, die zoo onbedaarlijk op Jess' lachspieren werkte. Vlug schoot haar palm omhoog, als de slurf van een olifant, en met genoegen constateerde ze de ontvangst van een ouderwetsche caramel. Juist had ze het ding in haar mond gesmokkeld, toen ze een beurt kreeg.

„Jessica, kun je je niet de moeite geven om wat duidelijker te spreken?"

Toornig klonk de stem van den conrector, die hun Latijn doceerde en die niet vermoedde, welk een onmogelijke prestatie hij hiermee van zijn leerlinge eischte. Maar Jess was bedreven in dergelijke zaken. Ze simuleerde een plotselinge hoestbui en handig met haar zakdoek manoeuvreerend, wist ze de kleverige substantie daarin te deponeeren. Toen wierp ze zich met laat ontwaakten ijver op den moeilijken zin en bracht het er naar behooren af.

„Als je nog eens zooiets voor me hebt," fluisterde ze gichelend en ondankbaar achterom, maar Jan Vorst begreep haar opzettelijk verkeerd en stuurde haar royaal het heele zakje toe.

Om vier uur fietste ze gearmd met Minnie naar huis, waar

de gezellige dikke mevrouw Meertens met thee op hen wachtte.

„Dag leuke ronde ton," begroette Minnie haar moeder hartelijk, maar oneerbiedig, „heb je niet wat extra lekkers voor ons te eten? Mijn reukorgaan verbeeldde zich vanmiddag bijzonder aangename geuren waar te nemen."

Even tikte mevrouw tegen het grappige neusje van haar dochter en kwam toen aandragen met een goudgele cake.

„Als jullie nu ijverig gaat werken, dan voorzie ik jullie van lafenis," animeerde ze goedig en begon alvast stevige plakken af te snijden.

De tijd vloog voorbij en met een blik op de klok haastte Jess zich naar huis.

Ze had genoten van de gezellige sfeer, die Minnie's moeder wist te scheppen, maar onder alles door had de gedachte aan wat ze van Nine had gehoord, haar niet losgelaten. Vooral niet die losse opmerking over het assistentschap bij Professor Verwijnen.

Bij de brug zag ze Kees de Wit loopen en ineens kreeg ze een ingeving. Jongensachtig, het clubfluitje nabootsend, zette ze er een vaartje in. Kees keek verbaasd op, toen hij zag, dat hij door Jess was geroepen en niet door één van de clubgenooten.

„Jij maakt een wederrechtelijk gebruik van eens anders muzikaal eigendom, jonge dame," doceerde hij op schoolmeesters toon.

„Aan mijn laars gelapt," was Jess' weinig elegant antwoord, dat Kees een schaterlach ontlokte.

„Leuk, ongedwongen kind," dacht hij, in het frissche gezichtje kijkend.

„Kees," zei ze ineens ernstig, „wat is die Professor Verwijnen voor een man?"

„Hij is bachelor, nooit getrouwd geweest," verklaarde hij nadrukkelijk, „dus als je vues op hem hebt, heb je alle kans."

„Flauwerd," lachte ze, „toe, zeg nu eens in vollen ernst: is hij een echte engerd?"

„Ik weet niet precies, wat je onder dien term verstaat," gaf hij nu ten antwoord, „maar ik geloof, dat je hem niet zoo

moet betitelen. Hij is geen gemakkelijk heerschap, heel eigenaardig, met sterke antipathieën. Maar, dat is waar, je hoort soms verduveld fideele dingen van hem. Ik weet bijvoorbeeld zeker, dat hij Van Rijn letterlijk door zijn tentamen heeft gesleept. Z'n broer was net verongelukt en de heele familie was er kapot van. Ieder vond het een fijnen zet van Verwijnen. Is er nog meer van je dienst?"

Wat hem betrof had hij het gesprek nog graag wat gerekt, maar:

„Nee hoor, wel bedankt voor de inlichtingen," riep ze achterom en weg was ze.

Kees keek haar na met een verlangenden blik in z'n oogen, maar ze was hem al vergeten en diep in gedachten verzonken. 's Avonds na het eten smokkelde ze het adresboek mee naar haar kamer. Na eenig zoeken vond ze, wat ze wilde hebben, noteerde het nauwkeurig in een boekje en maakte haar verdere praeparatieven. Ze kleedde zich netjes aan, borstelde haar haar terdege en zocht zelfs een paar heele handschoenen uit de la en slipte ongemerkt het huis uit. Eerst liep ze vlug door, met een bewust doel voor oogen, maar in de Acacialaan klopte haar het hart in de keel en passeerde ze wel driemaal het bewuste nummer, eer ze den moed vond aan te bellen. Eindelijk waagde ze het, en na een poosje deed een oudere huishoudster met een vriendelijk gezicht, open.

„Mag ik Professor Verwijnen misschien een oogenblikje spreken?" vroeg Jess, zenuwachtiger dan ze zich ooit had gevoeld.

„Hebt u een afspraak, dame?" klonk het weifelend.

Ondanks haar netten mantel en handschoenen maakte ze blijkbaar geen volwassen studentikoozen indruk.

„Nee," moest ze hakkelend bekennen. „Misschien wilt u den Professor zeggen, dat Jessie van Dedem hem graag iets wou vragen."

De huishoudster nam haar nog eens op en ging naar binnen, terwijl Jess zich verweet, dat ze geen kaartje van Ciel had meegenomen. De verkeerde voorletter had er niet veel toegedaan, en het had veel „echter" geleken.

Maar daar hoorde ze de deur alweer opengaan en een diepe bromstem zei:

„Wel, wel, wat verschaft mij het genoegen een dochter van collega van Dedem bij mij te zien?"

Professor Verwijnen maakte een uitnoodigend gebaar en inwendig lachend om zijn typische gelijkenis met een aardmannetje, kwam Jess in de ruime werkkamer, waar het avondlicht door de hooge ramen naar binnen viel. Op het reusachtige bureau brandde een lamp. Blijkbaar had ze den professor midden in zijn studie gestoord. Maar vriendelijk schoof hij een stoel aan en ging zelf ook zitten.

't Viel haar moeilijk een begin te maken: zenuwachtig speelde ze met haar handschoenen, kuchte eens, tot ze, opziende, zijn lachende oogen ontmoette. Ze las daarin zooiets tegemoetkomends en kameraadschappelijks, dat ze al haar mooie voorgenomen zinnen vergat en hem spontaan en eenvoudig de reden van haar komst vertelde. Ze eindigde met:

„En toen dacht ik, dat het geen kwaad kon, om eens eventjes met u te gaan praten. Dat u nu ruzie met paps hebt" — Verwijnen grinnikte hardop, toen hij het meeningsverschil met zijn hooggeleerden collega zoo populair hoorde betitelen — „is toch zeker geen reden voor u, dat u Bob niet zou nemen."

Ademloos leunde ze achterover, over alle leden trillend en absoluut niet wetend, hoe de professor haar verhaal en inmenging zou opvatten.

Het bleef even stil en Jess kon duidelijk het tikken van de grootvaderklok in de gang hooren. Toen stond Verwijnen op en Jess deed hetzelfde. Niets zag ze meer van zijn grappig uiterlijk, toen hij haar vriendelijk de hand toestak:

„Natuurlijk kan ik je niet dadelijk iets definitiefs beloven, meisje. Ik ken je broer al, maar moet grondig informeeren, en als hij ook maar de helft van alle deugden en wetenschappelijken aanleg bezit, die jij hem toedicht, dan is hij mijn man."

Met deze woorden belde hij en een opgewonden Jess liep naar huis. Haar zending was beter afgeloopen, dan ze had durven droomen. Bob kreeg zijn kans! Maar nu kwam het

zwaarste gedeelte, ze kon er met niemand over spreken en moest alles in haar overvol gemoed bewaren. Maar het was voor Bob, en dus móést ze het kunnen. Gelukkig — voor dezen keer — was hij uit, toen ze thuis kwam, want hij zou dadelijk gezien hebben, dat haar iets bijzonders was overkomen.

De volgende dagen vloog Jess bij iedere post naar de voordeur en zocht ze, of er ook iets voor Bob bij was. Maar het liep anders dan ze verwachtte. Een week later kwam hij met Kees de Wit thuis. Zoodra de deur achter hem dicht was, slaakte hij een soort strijdkreet en hief een krijgsdans aan, en Jess ontwarend, die in een hoek zat te lezen, greep hij haar vast en dolde als razend met haar door de kamer. Eindelijk liet hij haar los en in een stoel neervallend, hijgde hij triomfantelijk:

„'k Heb het assistentschap bij Verwijnen! Hij bood het me zelf aan. Ik ben gek van blijdschap!"

Even stond Jess stil van geluk, met een hand op haar kloppend hart. Haar oogen ontmoetten die van Kees. Zou hij er iets van begrijpen? Zou hij verband zoeken tusschen dit en haar vragen laatst aan hem? Ja, ze las er iets in, maar ze kon op zijn stilzwijgen rekenen, dat voelde ze rustig en overtuigd. Ze knikte hem even toe, eer ze op Bob aanvloog en hem half smoorde in haar gelukwenschen.

Bob zelf hoorde pas, hoe alles in zijn werk was gegaan, toen hij al een jaar in het laboratorium van Professor Verwijnen tot diens groote tevredenheid had gewerkt en deze hem eens in een vertrouwelijke bui Jess' bedankbriefje had getoond, dat hij als een kostbaar document in zijn portefeuille bewaarde. Het luidde:

Lieve Professor,

U bent een echte schat. Dank u wel, hoor, maar u zult er nooit spijt van hebben. Een hartelijke zoen van uw dankbare

Jessie van Dedem.

„Fideel meiske, dat zusje van je, Van Dedem," was zijn waardeerend oordeel en Bob schaamde zich niet, dat de oude heer zijn aandoening opmerkte over deze lieve daad van Jess.

HOOFDSTUK III

„SWEET SEVENTEEN." — PETERTJE DOET ZIJN INTREE

Jess was jarig.

Toen hun moeder nog leefde was er van de verjaardagen altijd een echt feest gemaakt en in een stilzwijgende overeenkomst hadden de kinderen dit zooveel mogelijk volgehouden. Toen Jess dan ook op haar zeventienden geboortedag naar beneden liep, hoorde ze plotseling vroolijke muziek. Met een weinig damesachtigen sprong was ze de laatste treden af en rende ze naar binnen. Ze vond ze daar allen bij elkaar. Vader, tijdig door Ciel gewaarschuwd, was levendiger dan anders en zelfs Frans was extra vroeg overgekomen om aanwezig te zijn bij de eerste begroeting. Hartelijk werd de jarige door allen omhelsd en werden haar de cadeaux overhandigd.

„Een gramofoon!" riep ze verrukt uit, „en het is een reuze goed merk!"

Ze sprong van plezier in het rond.

„Die hebben we de pipa uit zijn zak geklopt, terwille van onze diverse trommelvliezen," lichtte Nine toe. „Die goedkoopere maken een mensch stapeldol!"

„De platen zijn van ons samen," voegde Ciel er bij, en wees op Nine en de broers.

„Ze zijn „hot"!" vertelde Frans en deed niet onverdienstelijk een band na.

Vader liep op Jess toe en een beetje plechtig zei hij:

„Ik heb nog iets extra's voor je, kindje, op je zeventienden verjaardag, nu je den kindertijd achter je laat."

En een etuitje openend, haalde hij er moeders gouden

ketting uit, dien ze altijd had gedragen en dien ze op haar huwelijksdag van hem had gekregen. „In overleg met je zusjes geef ik je dezen."

Met trillende handen maakte vader hem zelf om haar hals vast en aangedaan keken allen even naar moeders portret, terwijl Jess haar gezicht tegen vaders jas verborg.

Gelukkig bracht Jaan afleiding door stevig te kloppen en meteen binnen te stappen met een eigengebreide muts.

„Maar, Jaan, wat een éénig cadeau. Echt modern, net als ik graag had," vond Jess verrukt. „Je bent een wondermensch, Jaan. Hoe heb je dat zoo kranig klaargespeeld?"

En Jaan, meer dan tevreden over haar succes, — want Jess had hem dadelijk schuin op haar hoofd geplant — gaf breedvoerig uitleg:

„Nou, ik hoorde u d'r over praten met juffrouw Ciel, en die zei, dat ze geen tijd had voor dat gebrei en toen dacht ik zoo bij me eigen: Jaan, meid, dat is nou net wat voor jou. Maar u is zoo precies met kleuren en zoo en daarvan heeft Jaan geen kaas gegeten. Daarom sprak ik er juffrouw Minnie over aan en die heeft me maar wàt goed geholpen. Gepast heeft ze ook voor me, want ze zei, alsdat jullie dezelfde vorm van kersepitten hadden. 't Is me een grapjas, die juffrouw Minnie: ze bedoelde zooveel als jullie hoofden," voegde Jaan als onnoodige explicatie er bij.

„Jaan, ik vind het eenig leuk van je," en Jess pompte haar arm als een zwengel op en neer om haar te bedanken.

„Dat u hem in gezondheid mag gebruiken," zei Jaan nog om den hoek, eer ze heelemaal verdween.

„Wat een leuk begin van den dag," verzuchtte Jess, „en jullie allemaal bij elkaar," en glunderend knikte ze hen beurt voor beurt toe.

Er werd gebeld en Jaan's hoofd verscheen weer om de deur.

„Mijnheer Bob, mijnheer de Wit vraagt of u nog komt?"

Meteen kwam Kees zelf al in de kamer en keek hij verbaasd rond.

„Is er wat bijzonders?" wou hij weten, „er hangt hier zoo'n feestelijke sfeer."

draait om Jessie

„Onze jongste spruit wordt heden mensch," lichtte Frans hem in, en Kees liep met uitgestoken hand op Jess toe.

„Van harte, Jessie, en nog menig jaartje. 't Spijt me, dat ik niet op de hoogte was van dit heuglijk feit, anders had ik zeker een huldeblijk meegebracht."

„Dat kan je nog altijd doen," flapte Jess er tot groote hilariteit van de anderen uit.

„Best," zei Kees prompt en Nine noodde hartelijk:

„Kom dan om vier uur, na school, dan ontvangt de dame."

„Hè ja," vond Jess opgewekt, „hoe meer zielen, hoe meer vreugd."

Dit alles had veel tijd in beslag genomen en juist op het nippertje wipte Jess de school binnen en werd ontdekt door den rector, die door de gang liep en haar met den vinger dreigde: „Laatkomer!"

„'k Ben jarig, mijnheer!" zei ze kinderlijk, en met een fermen handdruk werd ze door hem gefeliciteerd.

„Voor zooiets zou ik zelfs telaat komen excuseeren," verkondigde hij vriendelijk.

In haar bank vond ze verscheidene cadeautjes van vriendinnen en een groote doos caramels, waarvoor Jan Vorst wekenlang had gespaard en kromgelegen.

„Zalig!" deelde ze hem achter haar hand mee. „Kom om vier uur ook, Jan," en dit was een welkome belooning voor dezen trouwen aanbidder, „ik heb zalige platen gekregen, allemaal „hot"."

In het vrije kwartier hield ze staande receptie. Ze had Jan naar de banketbakkerij op den hoek gestuurd en lustig snoepten ze uit zakken en zakjes. Zelfs een paar van de leeraren deden mee. Jess' heele persoontje was in actie: ze genoot van de hartelijkheid, en met de armen om de intiemste vriendinnen, ging ze weer naar binnen en trachtte haar aandacht bij de lessen te bepalen.

Om vier uur fietste een troepje jongelui mee naar Jess' huis. Ze wist, dat alles daar keurig in orde zou zijn, want aan de koffietafel had ze als verrassing tante Suus, moeders jongste en lievelingszuster gevonden en deze had plechtig beloofd

genoeg lekkernijen „voor een karzerne" in te slaan. Jess voelde iets heel warms in zich. 't Was net als bij andere meisjes, nu tante Suus als een goede gastvrouw voor hen zorgde.

„Schat!" fluisterde ze haar dankbaar toe.

Er heerschte een vroolijke, opgewekte stemming, en steeds werd een nieuwe plaat op de gramofoon gezet en grondig gekeurd.

Toen kwam Jaan met een geheimzinnig gezicht naar Jess toe.

„Daar is meneer de Wit, en die vraagt of je even bij hem in de vestibule kan komen. Hij zeit, dat hij een schuw cadeau bij zich heeft en dat hij niet zonder toestemming daarmee binnen durft komen."

Verbaasd wist Jess ongemerkt weg te slippen en ze vond Kees in de gang, die haar, verlegen grinnikend, op het mandje wees.

„Daar is je cadeau, Jess," zei hij, „ik hoop, dat je het niet al te erg vindt, anders . . ."

Maar Jess lag al op haar knieën bij het mandje, in één verrukking te kijken naar een jongen Sealyham.

„O, wat een schat," fluisterde ze, terwijl ze het diertje voorzichtig streelde, „is die heusch, echt, heelemaal voor mij, Kees?"

„Als je hem tenminste hebben wilt," zei hij hartelijk.

Toen wist Jess, hoe goed deze jonge man haar behoefte begrepen had aan iets eigens, dat ze kon vertroetelen en spontaan als ze was, sloeg ze beide armen om zijn hals en gaf hem een hartelijken zoen. De tranen schoten Kees in de oogen.

„Dank je," zei hij zacht.

Maar alle sentimentaliteit was alweer uit Jess verdwenen en met het hondje in de armen ging ze hem voor, de kamer binnen.

Een koor van „och's" en „doddig's" begroette hen, tot iemand vroeg:

„Hoe heet hij, dat kleine mormeltje?"

„Peter," wist Jess beslist, en voegde er schijnbaar onsamenhangend aan toe: „'t Heet naar jou, Kees!"

Een algemeen gelach volgde, want niemand had natuurlijk

Jess' gedachtengang kunnen volgen, maar „Peter zal hij heeten," brulde Frans' luide stem, „kom hier, gedierte," en hij wilde hem met den inhoud van zijn theekopje doopen, hetgeen een levendige schermutseling tengevolge had.

„A ha, mannetje," plaagde Bob zijn vriend, „moest jij daarom zoo plotseling op reis?" en Peter, alias Kees, moest vertellen, hoe hij zijn naamgenoot had weten te bemachtigen. Hij kweet zich alleraardigst van zijn taak:

„Toen ik vanochtend op mijn nuchtere maag, al één van die „hotte" platen kreeg te hooren, dacht ik onmiddellijk aan hondengejank en stond het nest jonge Sealyhams van mijn zuster me levendig voor oogen. Vandaar, dat ik van college spijbelde en de wetenschap rustig wetenschap liet."

Jess knikte hem dankbaar toe en vroeg zacht:

„Je moet blijven eten, hoor, 't zou veel te onwennig voor Petertje zijn, als hij plotseling alleen onder vreemden was."

Met behulp van tante Suus, die zelfs Jaan niet kon weerstaan, kwam er een heerlijk feestmaal op tafel, die smaakvol was versierd en Professor van Dedem's gedachten gingen, als vanzelf, terug naar vroeger, toen ook alles altijd even geregeld en geordend was in zijn huis. Hij zuchtte eens: er ontbrak hier een vrouwenhand. Zijn meisjes waren te jong en hadden teveel eigen belangetjes en Jaan kon niet alles. Ongemerkt dwaalde zijn aandacht heelemaal weg, tot hij werd opgeschrikt uit zijn mijmering door Bob, die een gloeiende speech hield op de jarige en „ons vierpootig, langharig, nieuw familielid."

Na het eten werd met vereende krachten de eetkamer ontruimd en werden tante Suus en vader naar boven gedirigeerd.

„Wij zijn óók menschen en willen niets onmogelijks van u eischen. Het wordt hier een kabaal, dat niet te verdragen is voor u," legde Frans hun uit.

„Vooruit dan maar, Jaap," grapte tante Suus, „dat is een nette manier, om ons te kennen te geven, dat we overcompleet zijn," en ze nam hem bij een arm en duwde hem lachend de trap op.

Frans had zichzelf opgeworpen als ceremoniemeester, en hij bleek een ware meester in het vak. Zijn oogen waren overal

tegelijk en weldra was de stemming zoo opgewekt mogelijk.

Bob was dadelijk naar Jess geloopen.

„Mag ik den eersten dans, Jessekind?" en verrukt was ze in zijn armen gegleden.

„Is het zóó prettig, kind?" vroeg hij, in haar glanzende oogen kijkend.

„Heerlijk," fluisterde ze terug, „ik geniet," en tevreden loodste hij haar tusschen de andere dansende paartjes door.

Jess had geen oogenblik tijd om te zitten: ieder wilde zijn beurt hebben met de jarige gastvrouw. Ook Kees eischte haar een paar keer op en ze vormden samen een knap paar. Zwijgend hadden ze een tijdje gedanst, toen keek hij haar glimlachend aan.

„Je bent niet erg spraakzaam, Jess!"

„Een teeken, dat we goede vrienden zijn. Daarmee kan je zwijgen," vond ze onbevangen en hij kleurde van genoegen.

„Je cadeau slaapt," zei ze wat later, toen ze samen uitbliezen in een beschut hoekje. „'t Is mijn liefste bezit, op dit na," en even voelde ze aan den ketting van moeder, dien ze had omgehouden.

„Jess, ik wou zoo graag weten, hoe je op dien naam „Peter" kwam," drong Kees zacht aan.

„Ja gek, hè," zei ze peinzend, „maar in gedachten noem ik je graag Peter. Ik weet zelf niet, hoe dat komt, maar ik vind het zoo'n lieven naam," en met dien vagen onduidelijken uitleg was Kees meer dan tevreden.

„Noem mij dan eens zóó," bedelde hij en gewillig deed ze het: „Peter!" maar meteen liet ze er schalks op volgen, op de echte oude-Jess-manier: „heelemaal geen naam voor een frik, hè?"

Hij lachte, maar vroeg:

„Heeft Bob je niet verteld, dat ik werkelijk ben omgezwaaid, Jessie?"

„Wat zeg je me daar? Word je nu ineens weer geen frik?"

Met groote oogen keek ze hem aan en hij legde uit:

„Het is eigenlijk nooit mijn ideaal geweest, maar moeder heeft me in die richting gedreven. Ze wou het graag. Je weet

misschien dat mijn ouders gescheiden leven" — even fronste hij de wenkbrauwen bij dit pijnlijke feit, waarover hij niet graag sprak — „en moeder leek dit een vak, waardoor ze mij in het land kon houden. Maar vader biedt me een goede baan aan in zijn zaak in Indië, en na rijp beraad heb ik het aangenomen."

„Vind je het prettig?" wou Jess weten.

„Ja," zei Kees en haalde diep adem. Zijn heele gezicht straalde en hij zag er veel jonger uit. „'t Was altijd mijn heimelijke wensch, dat zooiets zou gebeuren en in stilte heb ik Indisch recht geloopen en Maleisch bijgehouden."

„Ga je dan al gauw?"

„Over een half jaar, als ik mijn examen achter den rug heb. Vader vond het jammer, om dat te laten schieten en ik geloof, dat hij gelijk heeft."

„Bob zal je ontzettend missen," prevelde Jess, „trouwens, wij allemaal," voegde ze er aan toe.

„En jij, Jessie? Jij zelf ook?" vroeg hij verlangend.

„Natuurlijk," vond Jess opspringend, „maar ik heb toch altijd je kleinen naamgenoot en plaatsvervanger. Kom," vervolgde zij, „Frans heeft net een sappige plaat opgezet en het zou zonde zijn, daar niet op te dansen," en gewillig sloeg Kees een arm om haar heen en ze mengden zich onder de anderen. Hij voelde, dat hij dien dag meer bereikt had, dan hij had kunnen hopen.

„Jess is zoo heerlijk jong en onschuldig," dacht hij later, toen ze hem in wilde vaart met Jan Vorst voorbijstepte.

Om half twaalf ging Frans boven op de vestibulebank staan en kondigde luid aan:

„Ladies en gentlemen, de laatste dans."

Een koor van verontwaardigde stemmen riep:

„Nu al?" of „'t Is nog lang geen kinderbedtijd!" maar Frans was onverbiddelijk.

„Denken jullie, dat ik standjes voor onvoldoendes of ongeleerd huiswerk op mijn geweten wil hebben?" deed hij quasi-streng, en het werd werkelijk de einddans.

Jess stond even met Bob toe te kijken.

„Wat ziet Nien er lief en geanimeerd uit vanavond!" zei ze en knikte het zusje, dat langs danste, vriendelijk toe.

„Ik geloof, dat Frans' vriend, Van Slooten, het roerend met je eens is, wat dat waardeerend oordeel betreft," lachte Bob slim.

„O, Bob, meen je dat heusch?" hijgde Jess.

Van plezier kneep ze hem hard in zijn arm.

„Ik denk niets," deed Bob onnoozel, „maar ik heb oogen in mijn hoofd. Gebruik die kijkers van je ook maar eens in die richting!"

„Wat zou dat heerlijk zijn," glunderde Jess en haar levendige fantasie sloeg meteen op hol.

„Kind, zoek er niet te veel achter en zeg vooral niets!" waarschuwde Bob haastig, maar Jess zag duidelijk, met hoeveel zorg en toewijdig Piet van Slooten den mantel om haar zusje heensloeg, toen er besloten was, dat de Van Dedempjes de gasten een eindje zouden wegbrengen.

Jess liep zwijgend tusschen Bob en Kees in, die in hun buurt woonde.

„Moe, Jessekind?" vroeg de eerste bezorgd.

„O nee," klonk het oprecht met een diepen zucht, „gelukkig!"

Over haar hoofd heen, wisselden de twee jonge mannen een blik van verstandhouding. Ze begrepen elkaar volkomen, deze vrienden. In Bob's oogen las Kees:

„Wees niet te haastig, beste man, ze is nog een kind."

En wat hij bij Kees las, stelde Bob gerust:

„Ik heb geduld," en hij was tevreden met die onuitgesproken verzekering.

Toen ze thuiskwamen, hadden tante Suus en Jaan de meubels weer op de plaats gezet en leek het, alsof er geen fuif was geweest.

„Jullie zijn schatten, allemaal," verkondigde een dankbare Jess met slaperige oogen. „Ik heb een zaligen dag gehad, om nooit te vergeten."

„Droom er dan maar lekkertjes van," commandeerde tante Suus' gezellige stem en ze joeg allen naar boven, waar Jess

draait om Jessie

haar even mee in haar kamer trok voor een laatsten blik op Petertje, die rustig sliep in zijn mandje, dat vlak voor het bed van zijn nieuwe meesteresje stond.

HOOFDSTUK IV

SCHOOLFUIF

's Ochtends lag er naast Jess' bord een officiëel uitziende enveloppe.

„Hu, 't is net of het van de politie komt," bibberde Jess, die toevallig tijdig beneden was.

„Heb je soms iets op je geweten, jonge dame, dat je zoo'n angst toont voor den heiligen Hermandad?" informeerde Frans, die met toewijding zijn geroosterde boterhammetjes naar binnen werkte.

„Voor zoover ik weet, heb ik geen der ordemaatregelen overtreden in onze veste. Maar ik griezel nu eenmaal van zulke afzenderlooze epistels," en ze schoof haar stoel een eindje achteruit.

„Er bestaan perfecte middelen tegen die kwaal," kwam Bob's stem vanachter het ochtendblad vandaan.

„Wat dan?" vroeg Jess weetgierig.

„Men opene de desbetreffende enveloppe, hale het papier er uit, en overtuige zich van den inhoud alsmede van de onderteekening."

Haastig dook Bob na deze mededeeling weer achter z'n krant, maar het broodkorstje, dat Jess handig op hem mikte, schoot door het dunne gespannen papier.

„Hé, hé, die krant moet ook nog door anderen gelezen worden," mengde de professor zich geïrriteerd in het gesprek. Jessie, matig je een beetje."

't Kwam er geprikkeld en geërgerd uit.

„En net door de koersenlijst," jammerde nu ook Frans,

In het vrije kwartier hield ze staande receptie.

quasi verslagen, die een baan had gekregen op één der kantoren in de stad. „Hoe moet ik nu mijn clientèle te woord staan?"

„Vertrouw jij op krantenberichtjes, jongetje? Arme klanten! En die zaak, waar ze je hebben ingehaald, gaat zeker op de flesch!"

Meewarig schudde Jess het hoofd, maar Frans zag kans, haar pasgesmeerde en belegde boterham van haar bordje te kapen en met vollen mond deelde hij haar nog mee:

„Vrouwen hebben geen verstand van bankzaken."

„Trek jij je maar niets van dat verwaande heerschap aan, Jess, hij mag op kantoor alleen nog maar brieven dichtlikken en inktpotten omspoelen," kwam Bob haar te hulp, „lees jij liever eerst je epistel."

Een oogenblik slaakte ze een kreet van verrukking.

„De jeugd ontwaakt," kondigde ze aan.

„'t Wordt tijd," vond Frans ad rem, met een blik op de klok en Nine, die net binnen kwam rennen met een slaperig gezicht, „maar ga door, we zijn één en al oor. Wat is er aan het handje?"

„Geliefde broeder," wendde ze zich tot hem, „mijn grootste verlangen staat op het punt in vervulling te gaan."

„Je hebt zeker de honderdduizend op je twintigje getrokken," veronderstelde hij, maar een vernietigende blik van Jess trof hem over zoo'n materialistische gedachte.

„Heel iets anders," zei ze en riep theatraal uit: „Aanschouwt de grootste tragédienne van den dag. Deze jonge bloem, onopgemerkt in jullie schaduw ontloken, is aangezocht de hoofdrol te willen vertolken in een nog nooit opgevoerd tooneelwerk. Je zuiverste première!"

„Hoe weten die onbekende snuiters met dat nog nooit vertoonde stuk, of jij überhaupt zult kunnen acteeren?" informeerde Bob, broederlijk oncomplimenteus.

Jess haalde, totaal onbeleedigd, de schouders op.

„Hoe zou ik dat weten? 'k Heb laatst wel meegedaan aan dien reciteerwedstrijd. Herinner je je nog?"

„Nou, en of," zuchtte Bob, „ik kon je in mijn kamer

hooren repeteeren. Die uitvoering ging iedere verwachting te boven," en met rollende oogen en een snik in zijn stem imiteerde hij één der deelneemsters, die „het lied van de zee" grondig had vernield door een overdreven sentimenteele voordracht.

„Het schip voer af, zij oogde 't na.
Het zonlicht ging met hem!"

„Spaar ons die onverkwikkelijke geschiedenis op de nuchtere maag," smeekte Frans, met de vingers in z'n ooren, hetgeen Ciel deed glimlachen.

„Je nuchtere maag verwerkt de vijfde boterham, Frans!" beschuldigde ze hem.

„Een ondelicate opmerking, zuster," vond hij, maar Jess negeerde hun gesprek.

„In ieder geval doe ik mee," besloot ze, „dat laat ik me niet ontgaan, al voeren ze op . . ." Ze kon zoo gauw niet een buitenplaats bedenken en Frans stelde hulpvaardig voor: „een herziening van „de big van het 168ste" of „de nieuwe tante van Charlie"?"

„Bijvoorbeeld," gierde Jess, maar de professor keek haar ontstemd aan.

„Zou je niet eens beginnen met mijn toestemming te vragen, Jessie, eer je dergelijke besluiten neemt? Je wordt me den laatsten tijd wel wat te zelfstandig en eigengereid."

„Ja," deed Nine gretig een duit in het zakje, „'t zal je werk niet ten goede komen. Die repetities zijn natuurlijk altijd 's avonds."

Maar nu sprong Jess op met vlammende oogen.

„Zeg, bemoei jij je er alsjeblieft niet mee. 't Gaat jou absoluut niet aan!"

Professor van Dedem keek hulpeloos van zijn ééne dochter naar zijn andere, en wist heelemaal niet hoe hij zou optreden, maar Bob zei kalm:

„Vindt u het goed, Vader, dat ik het zaakje eerst eens kalm met Jess alléén bespreek?"

Van Dedem herademde. Hij wist, dat Bob geen onverstan-

dige dingen zou toestaan en blij met diens inmenging waren z'n gedachten alweer bij iets anders.

„Ga jij je gang maar, jongen, ga jij je gang maar," mompelde hij afwezig, en ging de deur uit.

Maar Jess was nog niet klaar met Nine.

„Jij altijd met je misselijke insinuaties. Je bent een echte stokebrand!" begon ze opnieuw, „heb ik dan soms een tusschenrapport gehad? Nee, hè dame? O, zoo!"

Tergend haalde Nine de schouders op.

„Ik trek mijn handen van je af," verklaarde ze somber.

„Gelukkig," zuchtte Jess en het klonk zoo oprecht gemeend, dat de anderen in den lach schoten; alleen Nine deed, of ze niets hoorde en verdiepte zich in haar vakblaadje.

„Juffrouw Jess, de klok is niet vóór. Als je niet opschiet, kom je beslist te laat," waarschuwde Jaan welwillend om het hoekje van de deur.

„Hemeltje-lief," gilde Jess nu echt verschrikt, „en m'n fiets is bij den maker. Dat kost me een heele week vroeg komen! De baas staat tegenwoordig op de loer!" en haastig sprong ze op.

„Mag ik u mijn bagagedrager als zetel aanbieden?" vroeg Frans galant. „'t Spijt me, dat m'n Rolls juist buiten gebruik is."

„Engel!" vond Jess opgelucht en smoorde hem half in een berenomhelzing. „Je krijgt een vrijkaart op den allereersten rang van me, present cadeau voor niemendal, voor ons stuk."

„Jesske," vermaande Bob nog haastig, die haar brief hij zich had gestoken, „doe nog geen vaste beloften, maar zeg dat je thuis eerst nog moet overleggen. Dan neem ik intusschen informaties."

„Goed, schat," beloofde ze gewillig, overtuigd dat het toch wel in orde zou komen, als Bob zich er mee bemoeide.

Nog uit de gang hoorden ze haar jolige uitgelaten stem, die hard galmde:

„Quand on conspire, il faut avoir, perruque blonde et cheveux noirs!"

Toen verkondigde een harde slag van de voordeur, dat het luidruchtigste tweetal van de familie vertrokken was. Ciel zat

verdiept in een brief van een vriendin en even ontmoetten de blikken van Nine en Bob elkaar. Zij bloosde: ze voelde heel goed, dat ze weer op den verkeerden weg was geweest, maar Bob verweet haar niets.

„Maar weer opnieuw beginnen, Nineke. Het beste paard struikelt wel eens!"

En met deze paar vriendelijke woorden bereikte hij meer, dan een flinke berisping over haar onaardig gedrag tegen Jessie zou hebben uitgericht.

Ondertusschen haastte Frans zich voort, met zijn dubbel beladen fiets.

„Toe, Frans!" bedelde Jess achter zijn rug, „breng me tot vlak voor school."

„Waarom?" wou hij weten.

„Nou, dan denken ze misschien, dat ik een jongen heb en dan krijg ik een standje of een hatelijke opmerking van den een of anderen frik!"

„Vreemdsoortige genoegens houd jij er op na," meesmuilde hij, maar hij deed gewillig wat zij vroeg.

„Snap je dan niet, hoe het verder gaat?"

„Absoluut niet," moest hij bekennen.

„Dan laat ik hem rustig uitspreken en zeg op het laatst doodonschuldig: „'t was mijn broer, mijnheer"!"

Frans lachte: „een echte kleine baby ben je nog, prulletje."

„En," ging Jess voort, van haar harde zitplaats af, „dan zijn de meisjes van de zesde lekker jaloersch van me. Ze vroegen me laatst, of die lange knappe jongen heusch mijn broer was. Ze zijn gewoonweg smoor van je!"

Nu proestte Frans het hardop uit.

„Wijs me eens, wie dat zei," drong hij toch nieuwsgierig aan en Jess fluisterde geheimzinnig:

„Die, daar op den hoek, met die leuke schuine roode muts!"

Met een plechtigen zwaai nam Frans diep zijn hoed af voor het blozende meisje en kreeg een flinke kneep van Jess in zijn rug.

„Wat ben je toch een reuzeflirt!" schold ze verontwaardigd.

maar Frans keek haar heel onschuldig aan en huichelde:

„Ik dacht, dat het een vriendinnetje van je was en dan eischt de burgerlijke beleefdheid, dat ik zoo'n wicht groet."

Maar Jess was al van de fiets gesprongen en met haar gewone laatste argument stak ze de tong tegen hem uit en holde toen met groote passen op Minnie toe.

Frans fietste nu in een kalmer tempo naar z'n kantoor en in z'n gedachten klonk het: „Gezellig kind, die Jess. En ze werd knap ook, en altijd even opgewekt. Dat meisje met de roode muts kon niet aan haar tippen. Toch wel leuk, dat ze hem knap had gevonden." En vroolijk fluitend zette hij zijn karretje in het rek en ging het gebouw binnen.

Het plan voor de tooneelvoorstelling, die al zooveel beroering in het gezin Van Dedem had gebracht, bleek te zijn uitgegaan van J.D.C., de jongensdebatingclub, die zijn tienjarig bestaan zou vieren. Bert Brouwer, de voorzitter, was een zeer begaafde jongen en had een alleraardigste jubilieumrevue geschreven, met geestige en ondeugende toespelingen op hun schoolwereldje. Ze hadden eerst alleen hun leden willen laten meespelen en hen ook de meisjesrollen doen vervullen, maar ze waren later, volgens Jess, verstandig geworden en van hun „vrouwenhatend" standpunt afgestapt. Nu waren er vijf meisjes uit de hoogste klassen uitgenoodigd en Jess behoorde met Minnie tot de uitverkorenen.

Bob kende Brouwers broer goed en was bij dezen zijn licht gaan opsteken. Het resultaat was, dat Jess tot haar groote voldoening mocht meespelen, te meer daar Minnie's moeder ook haar toestemming had gegeven en de twee dus steeds gezelschap aan elkaar zouden hebben.

„Ik hoop, dat deze geschiedenis geen onvoldoendes op je rapport zal geven," had vader ernstig gezegd.

„Paps, u zult verstomd staan. Zooiets werkt integendeel mijn werklust „en gros" op!" verzekerde Jess vol vuur.

„De toekomst zal het moeten leeren," kon Nine niet nalaten op te merken, maar een ongewoon strenge blik van den professor legde haar het zwijgen op. „Jammer," dacht hij bij zichzelf, „dat Nine een ander geen pretjes gunt. Wanneer ze nu

zelf nooit iets had, maar ze was ab-actis van het meisjescorps en ging veel uit."

Hij zuchtte eens, en voelde, hoe hem ten eenenmale de gave ontbrak om haar te leiden, iets waarin zijn vrouw had uitgemunt.

In de eerstvolgende weken was Jess werkelijk een toonbeeld van ijver. Om vier uur trok ze zonder zeuren naar boven, om zoo gauw mogelijk haar huiswerk af te maken en bleef ze niet eerst in de huiskamer rondhangen.

„Je hebt tegenwoordig geen kind meer aan juffrouw Jess," verkondigde Jaan tegen Cato, de werkvrouw, maar het was of de oude gedienstige iets in haar miste.

„'k Heb nog liever, dat ze met d'r vuile fiets door m'n schoone gang zeilt en dat ik ereis flink op haar kan brommen, dan dat ze zoo braaf is. Een mensch gaat z'n eiges er náár van prakkeseeren of ze misschien een ziekte onder d'r leden heeft!"

„Meid, meid, bedaar," suste Cato, „wat jij je een muizenesten in je hoofd haalt! Je zal zien, in éénen barst ze los!"

Maar Jess bleef bij haar voorgenomen plan: de revue zou geen onvoldoendes op haar rapport kweeken. Daarom werkte ze nu ook niet samen met Minnie, want dat ontaardde meestentijds in praten en gramofoonplaatjes draaien. De heele familie verbaasde zich over deze ongewone prestatie van de jongste, en Frans beweerde, dat hij neiging voelde om een paedagogisch artikel te gaan schrijven over „Het nut van pretjes voor luie meisjes."

„Zouden ze een dergelijk iets in jullie edel orgaan opnemen?" informeerde hij van te voren.

„Copie van niet-klassiek gevormden wordt niet opgenomen in onze periodiek," verklaarde Jess hooghartig, hetgeen een ouderwetsche stoeipartij ten gevolge had. Ze wisten geen van tweeën van ophouden en het eindigde pas, toen ze Nine's particulieren en teerbeminden stoel hadden omver gegooid.

„O jé," schrokken ze beiden echt, „de armleuning is gebroken. Nu krijgen we de poppen aan het dansen! Nine's dierbaar eigendom!"

„We zetten hem netjes op zijn plaats," stelde Frans ondeugend voor, „en als Nine zich vanavond installeert, breekt hij plotseling. We zeggen, dat ze blijkbaar te veel is uitgedijd, en er niet meer in paste. Ze wordt heusch veel dikker den laatsten tijd."

„Wie wordt dikker?" klonk Nine's stem en de schuldigen stoven met een verraderlijke kleur en haast uit elkaar.

Frans had nog de tegenwoordigheid van geest om de gebroken leuning achter zijn rug te verbergen, maar Nine had haar arme stoeltje al gezien en de storm brak over hun hoofden los.

„Mispunten zijn jullie," klonk het driftig. „Natuurlijk moest mijn goed het weer ontgelden. Een kamer vol rommel, en juist mijn eenig, aardig ding wordt door jullie uitgezocht om te vernielen. Ba, wat een familie zijn we toch!"

Jess, die wist dat haar zuster echt op haar stoeltje gesteld was, probeerde haar te kalmeeren: „Nien, het spijt ons heusch, het was werkelijk een ongeluk. Ik zal dadelijk Verkerk opbellen. Die kan het heel goed maken, want het is geen leelijke breuk."

Vergoelijkend trachtte ze een hand op Nine's arm te leggen, maar deze schudde hem ruw af: „Die spijt van jullie komt wel wat laat. Verniel je eigen boel, als je beslist iets stuk moet slaan!"

„Wanneer we toch zeggen, dat het niet met opzet is gebeurd, Nine, moet je ons toch gelooven," begon Frans verzoenend, maar ze viel hem in de rede:

„Wat heb ik daaraan, mijn stoel wordt er niet heel van en in ieder geval blijft het een geschonden meubel."

„Dat is waar," gaf Frans toe, die zich niet kon begrijpen, dat iemand zich over een kleinigheid zoo kon opwinden. „Maar ik weet een oplossing. Op mijn kamer staat net zoo eentje. Dien kan je krijgen en ik laat dezen netjes opknappen door Jess' Manusje van alles. Is het dan goed, Nien?" en trouwhartig stak hij zijn hand uit.

Maar Nien was door haar woede heen, en was voor geen rede vatbaar.

„Aan dat ding van jou mankeert zeker ook iets, dat je het zoo gul aanbiedt," beet ze hem schamper toe.

Frans haalde de schouders op over zooveel hardnekkige onwelwillendheid, maar hij liet zich niet uit het veld slaan.

„Ik meen, dat er in die hoogere klassieke wereld, waar jij zoo in thuis bent, een aanminnig wezen heeft bestaan, wier naam met een X begon?"

Plagend staarde hij haar aan en „Xantippe," hield Jess nog net bijtijds in, voordat Nine met een dreunenden slag de deur achter zich dichtsloeg.

„Daar staan we nou met ons goeie gedrag," zei Frans kalm en paste de stukken aan elkaar.

„Nou," grinnikte Jess openlijk, „goed gedrag is een zeer euphemistische uitdrukking voor „dat," en ze wees op de ongelukkige oorzaak van de ruzie. Maar toen versomberde haar gezichtje.

„Mijn arme revue zal het moeten ontgelden en de pipa vindt die toch al matig. Jammer, dat we nu net op dat lor van haar moesten terecht komen!"

„Stil maar, kleine uk," troostte Frans, „'t loopt wel los. Oome Frans weet raad. Tegen roomtruffels is zelfs onze steile rechtsgeleerde zuster niet bestand. Wij pooten mijn stoel hier en den steen des aanstoots verwijderen we. En op de zitting van den heelen zetel leggen we een reuze zak met truffels, voorzien van een hartroerende smeekbede om vergiffenis."

„Heb jij geld?" informeerde Jess, „want ik bezit geen sou meer."

„Geen nood, collega-misdadiger," en met veel vertoon rammelde Frans met zijn geld, en haalde een riks te voorschijn.

„Dien offer ik met liefde op het altaar van den familievrede!"

„Hè Frans, laten we ze gezellig samen gaan koopen," stelde Jess voor, „maar niet voor zoo'n heel „achterwiel." Dat is veel te veel."

„Bij nader inzien ben ik het eens met de geachte vorige spreekster," gaf hij toe, „dan eten we eerst samen taartjes. We hebben wel wat verdiend na al deze emoties, en onze fraaie lijn valt toch niet te bederven."

„Fijn," jubelde Jess en haakte een arm door dien van haar broer. —

De roomtruffels misten hun uitwerking niet.

Nine was blij, dat ze haar de gelegenheid gaven weer gemakkelijk vrede te sluiten, want ze had al spijt over haar onverzoenlijkheid, en ze bedeelde de zondaars rijkelijk van haar lievelingssnoeperij.

En toen Verkerk de armleuning stevig had gerepareerd, liet Frans zijn stoel rustig beneden en kwam de heele geschiedenis in het vergeetboek. —

De uitvoering van de revue werd een aardig succes.

Het bestuur had met zijn keuze van Jess, als hoofdpersoon, een goeden greep gedaan, en los en natuurlijk wist ze haar liedjes voor het voetlicht te brengen. Ze zong guitig en droeg zóó duidelijk voor, dat ze menig applausje in ontvangst had te nemen.

En toen ten slotte de auteur ten tooneele moest verschijnen, rustte hij niet, eer Jess met hem meeging en werd het een ware ovatie.

„Gelukkig, dat ze geen aanleg voor verwaandheid heeft," dacht Bob, toen er zelfs bloemen werden aangedragen. Maar lachend nam ze alle hulde in ontvangst, en toen ze later opgewonden de zaal binnen kwam en de rector haar in persoon complimenteerde, zei ze zóó eenvoudig:

„Nu ja, ze hadden mij ook verreweg de leukste rol gegeven," dat niemand haar het succes kon misgunnen.

Kees, die door Bob een kaart had gekregen, hield zich bescheiden achteraf, want Jess werd geheel door haar schoolgenooten in beslag genomen, maar in de pauze stoof ze zelf op hem af, en vroeg eenvoudig:

„Kees, zullen we den derden dans doen?"

„Graag, Jess," glunderde hij, blij dat ze hem had gezocht en opgewonden vervolgde ze: „O, Kees, wat echt, dat je me bloemen hebt gestuurd. Ik vond het eenig. Dank je wel, hoor!"

't Was een gelukkige, maar doodmoede Jess, die in den nacht door Bob in een taxi werd gestopt, en die al bijna sliep, eer ze thuis waren.

Maar haar groote glorie kwam een week later, toen ze een rapport zonder een enkele onvoldoende kon laten zien.

Zelfs Nine toonde haar bewondering door haar een bundeltje zangliederen te vereeren, waarnaar ze had verlangd. Bob merkte het wel, hoe ze haar best deed, haar jaloezie op Jess te overwinnen, en hij erkende dit door een extra hartelijken toon in hun omgang.

HOOFDSTUK V

JESS GAAT NAAR HET „KAMP." — VERDERE VACANTIEPLANNEN

Jess tikte bescheiden op de deur van Professor van Dedem's studeerkamer. Ze moest het nog eens doen, eer ze een zacht „ja" hoorde en naar binnen ging.

Hij keek wel op, maar met een afwezigen blik in zijn oogen, alsof hij eigenlijk nog in zijn werk zat, en toen Jess dat opmerkte, liep ze vlug op hem toe. Ze zette hem zijn bril af en draaide handig zijn bureaustoel een halven slag om. Toen nam ze zijn hand en wreef daarmee over haar eigen gezicht.

„Is u er nu achter, wie hier bij u is? Het is Jessica van Dedem, uw jongste telg, in de wandeling „Jess" genaamd!"

Er vloog een lachje over zijn trekken en hij nam het heele persoontje op zijn knie.

„Hè," zuchtte Jess vergenoegd, terwijl ze zich als een spinnend poesje tegen hem aanwreef, „gelukkig, dat ik deze poging heb gewaagd."

„Welke gedurfde poging heb jij gewaagd, kleine meid?" vroeg hij belangstellend.

„Om door te dringen in het hol van den leeuw!"

„Durfde je werkelijk niet goed binnenkomen, Jesske?"

De professor vroeg het wat zielig.

„Nou," deed Jess guitig, „u is nogal verstrooid, als ik dat maar zoo mag zeggen, en als u dan erg in die oude Grieken verdiept zit, kon u zich wel eens verbeelden Zeus zelf te zijn en neiging krijgen om met bliksemschichten of presse-papiers naar drieste stervelingen te werpen, die zich binnen uw gezichtskring gaan wagen."

„Malle meid," lachte haar vader, „jij kunt er wat van maken. Maar vertel me nu eens: wat verschaft me de eer van je bezoek? Wil ik eens een poging wagen en je doel raden... Je zakgeld is zeker op."

„Dat was niet de aanleidende oorzaak, maar... als u soms geld te veel hebt, ik voel geen bezwaar om u daarvan te verlichten," en ze hield een bedelend handje op.

„Komt in orde," zei papa royaal en tastte in zijn vestzakje.

„Een heele gulden liefst tegelijk," juichte Jess en knuffelde hem grondig. „Je bent toch een echte goedgeefsche pipa," prees ze hem, „u moest eens weten, hoe anderen soms moeten soebatten om een enkel dubje los te krijgen!"

„'k Ben blij, dat ik ook eens gunstig afsteek bij mijn collega-vaders," zuchtte Van Dedem komisch, maar met een ondergrond van ernst, blij, dat Jess hem uit zijn werk haalde en hem in haar leventje betrok.

„Maar als het geen nijpende geldzorgen zijn, wat is er dan van je dienst?"

Nu keek ze hem nadenkend aan, en hij bleef aandachtig.

„Pipa, u weet, dat de groote vacantie op til is. Wat moet ik dien heelen langen tijd uitvoeren?"

„Ben je bang, dat je je zult vervelen, Jess?" klonk het uiterst verbaasd.

„Ja, Paps, om u de waarheid te zeggen: daarop bestaat alle kans."

En ze telde op haar vingers af:

„Minnie gaat twee maanden naar Noordwijk. De ouwelui hebben een huisje gehuurd, dus die is verdwenen. Ank zit al in Zwitserland. Bob en Ciel gaan allebei naar Engeland, en Frans gaat die groote bootreis maken. Nien doet niets dan blokken. Natuurlijk heb ik Jaan en Petertje, maar..."

Haastig viel de professor haar in de rede: hij voelde zijn geweten spreken.

„Heb je dan misschien al iets voor je zelf bedacht, kindje?"

Dat nu toch niemand der anderen voor dit kind had gezorgd! Hadden de zusjes dat niet kunnen doen? Hij werd er wrevelig van, maar wist meteen, dat deze toch eigenlijk ook

nog kinderen waren en dat de groote schuld bij hem lag, die voortleefde in zijn eigen wereldje . . .

Maar Jess vertelde zonder eenig verwijt verder:

„Bob kwam op het idee, dat het wel leuk voor mij zou zijn om naar het kamp voor meisjesgymnasiasten te gaan."

„En wat denk je daar zelf van? Lijkt je dat prettig?"

„O, Paps, ik geloof, dat ik me daar dol zal amuseeren onder zoo'n troep meisjes."

„Waar slapen jullie dan?" vroeg haar vader, die in het geheel niet op de hoogte was.

„Op de hei," verkondigde Jess enthousiast.

Maar nu was zijn angst pas goed gewekt.

„Kindje, met zoo'n paar meisjes midden op de hei? Dat lijkt me toch veel te gevaarlijk," en hij keek haar bezorgd aan.

„Och, Pipa, we zijn wel met meer dan honderd."

Maar dat wilde hij niet gelooven.

„Het lijkt me onwaarschijnlijk veel. Weet je het zeker?"

„Nou, vijftig dan," sloeg Jess royaal af.

„Jessie, Jessie, nu moet ik er toch eerst meer van weten. Jij slaat er maar een slag naar. Het kunnen er net zoo goed vijf zijn."

Jess merkte wel, dat ze hem flink ongerust had gemaakt en diplomatiek paaide ze hem:

„Bob weet er alles van, er zijn immers ook jongenskampen en hij heeft geïnformeerd. Alles leek hem goed en dan is het ook zoo."

Toen sprong ze van zijn knie en vroeg nog terloops:

„Zal ik me dan maar opgeven en de rest met Bob bepraten? U vindt het dus goed?"

„Best, je doet maar," wenkte hij vriendelijk, maar toen ze weg was, wilde het werk niet dadelijk vlotten en kon hij zijn gedachten er niet bij bepalen. Hij was weer jammerlijk tekort geschoten. Ernstig zat hij te peinzen en het einde was, dat hij zuchtend schrijfpapier naar zich toetrok om een brief naar tante Suus te pennen . . . Dat kamp nam immers maar een klein tijdje in beslag, en Suze moest hem behulpzaam zijn om verder een prettige vacantie voor Jess in elkaar te zetten.

Aan tafel begon hij dadelijk weer over Jess' plannen, zoodat deze oneerbiedig uitriep:

„Pipa, wat ben je vandaag angstig goed bij!"

„Moet je geen uitrusting voor die geschiedenis hebben. Laarzen of een tent?" vroeg hij en negeerde haar opmerking.

„O nee," babbelde Jess. „We slapen in een echt huis en m'n oude plunje is net mooi genoeg. 'k Neem maar één paar kousen mee, verder sokjes. 't Is juist fijn, dat je daar ongedwongen kan rondparadeeren."

„'t Eten zal je er wel niet bevallen," vond Nine noodig op te merken.

„Waarom niet?" stoof Jess dadelijk op.

„Het gaat daar niet zooals hier, waar Jaan een extra kalfslapje bakt, als mejuffrouw niet van varkensvleesch houdt."

Dit was zóó waar, dat de anderen even moesten lachen, maar Jess verdedigde zich met vuur:

„Nou ja, thuis, dat is ook heel wat anders. In zoo'n kamp eet je alles."

„Ja," wist Bob, die anders ook kieskeurig was, „toen ik een paar jaar geleden met de club ging kampeeren, vonden we aangebrande pap heel gewoon, en smulden we van maïzenavla, waar je elkaar een gat mee in het hoofd kon gooien."

„Net leuk," vond Jess en de professor haalde zijn schouders op. „Elk zijn meug," prevelde hij, „maar als je iets noodig hebt, hoor ik het wel van je, hè Jesske?" En toen hij langs haar kwam, nam hij even haar hoofd tusschen beide handen.

„Gevaarlijk voorstel, Hooggeleerde," glunderde zij, „want er is overal uitverkoop, en ik voel lust je aan je woord te houden."

„Ik geef je „carte blanche," Jess," zei hij vriendelijk en ze vroeg opeens zoo ouwelijk bezorgd:

„Kan het er heusch af, Paps?" dat de heele familie het uitproestte om Jess' plotselinge zuinigheidsbevlieging. —

Het beroep van den professor op tante Suus was niet te vergeefsch geweest, want een paar dagen later kreeg Jess een brief van haar.

draait om Jessie

Mijn lieve Jesske.

Heb je lust met je oude tante een reisje te maken door de Ardennen? Schrijf gauw of je van den vijftiende af vrij bent, want dan bespreek ik twee plaatsen in een groote touringcar voor ons. Daarna wou ik je nog graag een tijdje bij mij houden, en ik heb een aardig plannetje bedacht. Hier vlak bij is een rijschool, en ik vind het net iets voor jou om te leeren paardrijden. Het costuum kan ik van een jong vriendinnetje leenen, alleen zal jij den pipa een paar rijlaarzen dienen af te zetten. Maar dat baantje is jou, dunkt me wel toevertrouwd.

In den verderen brief wijdde ze uit over hun plannen en Jess' gezichtje straalde. „Pipa, wat een zalige vacantie krijg ik," en ze noemde alles op: „Eerst het kamp tot den 22ste, dan bij Minnie in Noordwijk logeeren. Dan met tante Suus op reis en op het laatste nog: paardrijden."

En de professor ging met een tevreden gevoel in zijn hart naar boven: zijn jongste wildzang kreeg een vacantie, zooals hij het haar had toegewenscht. —

Het had heel wat voeten in de aarde, eer Jess reisvaardig was, maar Jaan hielp ijverig mee en werkelijk ging haar koffer tijdig naar het kamp.

Maar Jaan kon zich niet vereenigen met het kampleven.

„Kind, het is zonde van je. Mot je daar op stroo liggen? En jij, die thuis zoo'n fijn bed heb!" En ze schudde meewarig het hoofd.

„Dat is nu juist zoo leuk, Jaan," trachtte Jess uit te leggen. „We doen daar alles zelf, behalve koken, en we wasschen af in groote teilen."

„'t Zou me daar niet naar m'n zin zijn," Jaan twijfelde terecht eenigszins aan de noodige netheid, maar dat alles deerde Jess niet.

„En ken je daar nou geen mensch, arm schaap!" informeerde Jaan verder, op een begrafenis-toon.

„Jawel, hoor, er gaan tien meisjes van ons eigen Gym."

„Nou, je mot het zelf weten, maar ik vind, dat ze je wel geld mochten toegeven, dat je d'r wilt kommen."

En met haar heele gewicht plofte Jaan op de koffer neer, zoodat het slot dichtschoot.

„Ik zal je een kaartje sturen, om je te overtuigen, dat ik nog leef, Jaan," beloofde Jess gul.

„Als u daarvoor de tijd kan vinden, zal ik het fijn vinden, juffrouw Jess, de post brengt nooit niks voor mijn."

In de vroolijkste stemming arriveerde Jess aan het station van bestemming. In den trein had ze al kennis gemaakt met een meisje, dat er „zoo beslist kamperig", volgens Jess uitzag, dat ze had gezegd:

„Ga jij ook naar het eerste kamp?" en toen ze aankwamen, voelden de twee zich al oude vriendinnen.

Met een heel troepje fietsten ze het laatste eind door de mooie natuur en als verrassing zagen ze het aardige kamphuis plotseling op een kleine verhooging voor zich. Jess voelde zich er dadelijk thuis en als Nine gezien had, met hoeveel smaak ze „de vliegenpap", die eigenlijk custardvla met krenten was, naar binnen werkte, zou ze verbaasd zijn geweest. Maar Jess was verrukt van de kampcommandante en vond haar zoo'n snoes, dat alles wat deze at, zeker goed genoeg voor haarzelf was. Toch was het niet alles pret en jool. 's Avonds in het donker kon je heerlijk liggen praten en de oudere studentjes, die als leidster dienst deden en overdag evengoed mee konden dollen, bleken dan dikwijls ijverige werksters te zijn, die groote idealen nastreefden. Jess had met Miep van Tienen, die de wacht had op haar kamer, lange en ernstige gesprekken. Miep studeerde biologie van een klein inkomen, dat haar moeder haar had achtergelaten, en toen ze van elkaar wisten, dat ze beiden hun moeders hadden verloren, bracht dit hen nog nader tot elkaar. En voordat ze insliep, dacht Jess dankbaar aan haar groote familie thuis, en voelde zich gelukkig met haar gezin, want Miep was heelemaal alleen en had Jess bekend, hoe eenzaam ze zich dikwijls voelde.

„Gelukkig, dat ik mijn studie heb," had ze met een zucht gezegd, en Jess wist niet, hoe het oudere meisje genoot van haar lieve aanhankelijkheid.

Jess toonde zich ook verder een waar kampkind, en deed aan alles mee, dat zich voordeed. Zelfs kwam ze uit in de hockeymatch tegen het tentenkamp, en hoewel ze flink verloren, bleef de stemming puik. Ook weerde ze zich terdege, wanneer haar kamer ploeg had en lette er op, dat niemand op het appèl ontbrak, als er moest worden afgewasschen. Ze was zóó dikwijls de ziel van allerlei ondernemingen, dat de commandante haar zelfs een keer apart nam en vroeg:

„Jessie, je overdrijft het toch niet? Je zou geen reclame voor ons zijn, wanneer je afgewerkt thuis kwam," maar Jess, in blauwe „shorts", schudde haar warrigen krullebol.

„Maak je maar niet bezorgd. Ik vind alles eenig en het is het behoud van mijn lijn."

En de jonge meester in de rechten liep lachend weg. Het waren de meisjes als Jess, die onmisbaar waren in een kamp en die de ware stemming er in hielden.

De clou van de tien dagen was wel het aardige tooneelstukje, dat Jess met de kamergenootjes opvoerde, en dat ze met elkaar hadden gemaakt. Onbeschaamd hadden ze plagiaat gepleegd en heele stukken uit de oude schoolrevue overgenomen of omgewerkt. Maar het gehoor was niet critisch, en toen het einde een loflied op de commandante was, stonden allen op, en zongen ze spontaan het refrein mee.

Den volgenden dag had de afreis plaats, en Jess had het druk met het noteeren van de verschillende adressen.

„Jess, we verliezen elkaar niet uit het oog!"

„Jess, beloof je eerlijk, dat je zal schrijven?"

Nog hangend uit het coupéraampje, bruinverbrand en met jolige oogen, gilde Jess tegen de nieuwe vriendinnen en wuifde ze hen tot het laatst toe.

Eindelijk liet ze zich met een zucht op de harde bank neervallen.

„Dat doe ik het volgend jaar weer," zei ze hardop, zoodat een oud heertje in den hoek haar verschrikt aankeek.

Maar Jess had niets gemerkt en dacht nu aan het weerzien met Minnie.

Op Jaan's advies had ze een koffer „met uw nette spullen" naar Noordwijk gestuurd, en de kampplunje naar huis gedirigeerd. Zoo had ze weinig bagage en in Noordwijk kon ze dadelijk uit de tram wippen en zich in de uitgespreide armen van Minnie werpen, die haar opgewonden ontving.

„Sappig, dat je er bent," luidde haar begroeting, „'t is hier eenig."

Zwaar gearmd, ondanks de hitte, wandelden ze naar het leuke huisje, waar mams Meertens den scepter zwaaide, en waar het dus niet anders dan dol gezellig kon zijn.

„Vanavond gaan we dansen op „huis ter Duin"," kondigde Minnie aan.

„Heerlijk," verkneuterde Jess zich, die zich had verkleed in een fleurig zomerjurkje en het toch wel leuk vond er weer damesachtig uit te zien, na haar periode in kampdracht.

Maar aan tafel gaf het door Minnie zoo bout geopperde plan, nog eenige moeilijkheden.

Pa Meertens stond nog op een ouderwetsch standpunt, en kon zich niet met de moderne opvattingen vereenigen, die jonge meisjes ongechaperonneerd naar een „dancing" lieten gaan.

„Dan zit er niets anders op, dan dat we u en mams meesleepen naar het festijn," vond Minnie toen, „wij vinden het best, maar ik weet zeker, Pipa, dat u er náár wordt van verveling, en draaierig van het lawaai!"

„Och," meende hij onnoozel, „zoo'n uurtje gaat gauw genoeg voorbij!"

„Zoo'n uurtje," kreten de meisjes ontsteld, „dat meent u niet, dat is onmenschelijk."

Maar Mams kwam als altijd te hulp en wist het voor alle partijen te schikken.

„Blijf jij hier maar lekker in je serretje zitten, man, en kijk naar den zonsondergang. Ik ga wel met die dansgrage jeugd mee. Er zullen nog wel meer ouderwetsche moekes zijn, die over hun kroost waken en daar sluit ik me dan bij aan."

Ze knipoogde vertrouwelijk tegen de meisjes, en deze wisten

wel: Mams had graag een stuk van haar nachtrust voor hen over.

Maar toen mevrouw Meertens gezien had, hoeveel van de oude vrienden van hun clubje van thuis er waren, vond ze, dat ze wel naar huis kon gaan en droeg hen over aan de zorgen van Jan Vorst, die vereerd was met haar vertrouwen.

Natuurlijk bleven ze tot den laatsten dans en voelde niemand behoefte aan slaap. Ze liepen met z'n allen over den breeden boulevard, toen Bert Brouwer met zijn voorstel kwam:

„Laten we door de duinen naar Katwijk wandelen, het is heldere maan en trouwens: dit is geen weer om in je bed te liggen."

De anderen juichten het plan toe, maar Jess en Minnie wisselden een blik. Ze wisten zeker, dat mams het niet goed zou vinden, maar eer één van beiden iets kon zeggen, klonk Jan Vorst's stem:

„Komt niets van in, lui, we gaan nu naar huis."

Een koor van verontwaardigde uitroepen weerklonk.

„Spelbreker," riep er één, „brave jongeling," de ander, maar kalm en bezadigd negeerde Jan dit, en zei rustig:

„Ik heb de verantwoording voor Jess en Minnie op me genomen, en dus breng ik hen regelrecht naar huis."

Het kwam er overtuigend uit en hij nam hen zoo vastberaden in den arm, dat de anderen zich zijn leiding lieten welgevallen en de stemming ongestoord bleef.

In bed, nadat ze mams' slaperige vraag uit haar kamer „alles in orde?" bevestigd hadden, praatten de meisjes nog even na, over alles en ineens zei Jess:

„Toch knallig van Jan, hè?"

„Ja," zuchtte Minnie, „ik had het nooit achter hem gezocht, hij had ze er allemaal netjes onder."

„Och," peinsde Jess, „het is altijd een reuze geschikte jongen geweest."

Even bleef het stil, toen vroeg Minnie zacht en aarzelend:

„Jess, houd je van hem?"

„Zeg, ben jij van Lotje getikt?" kwam onmiddellijk de wedervraag en verontwaardigd over deze aantijging, schoot

Jess rechtop in haar bed. „Begin jij nu ook al zoo?" klaagde ze toen minder agressief.

„Bedaar, kind," suste Minnie, „spring niet uit je vel, ik ben heelemaal niet „zoo", als jij dat schilderachtig noemt. Maar je maakt me niet wijs, dat je niet heel goed weet, dat hij je eenvoudig aanbidt."

„Laat hem," vond Jess hardvochtig, „als hij het dan maar uit de verte blijft doen."

Maar ze nam zich toch in stilte voor, om nog gewoner tegen Jan te zijn dan anders. Vervelend, altijd die complicaties. Verliefd? Ba, ze moest er niet aan denken. Waarom konden ze nu geen gewone vrienden blijven, en met een zucht draaide ze zich om, en sliep al heel gauw in.

HOOFDSTUK VI

JESS GAAT PAARDRIJDEN. — DE PLICHT ROEPT

Jess zat in de zonnige serre naast tante Suus' werkkamer. Droomerig keek ze den tuin in, waar de zon vroolijk scheen. Ze had het zich gemakkelijk gemaakt in een lagen stoel met veel kussens, en had een stevig boek, als onderlegger voor haar schrijfpapier, op schoot. Ze wou een brief aan Bob pennen, maar telkens vlogen haar gedachten weg naar den heerlijken autotocht, dien ze met tante Suus had gemaakt. Ze had in korten tijd zooveel indrukken opgedaan, dat ze nog steeds bezig was ze te verwerken. Dan zag ze de mooie Ardennen voor zich, of ze dacht plotseling weer aan een schilderachtig plekje in Luxemburg.

„'t Is echt na-genieten," soesde ze en probeerde haar luiheid te overwinnen.

Het was voor Bob, en dus gelukte het haar, en toen ze eenmaal was begonnen, vloeiden de zinnen uit haar pen. Eerst werd de reis nog eens grondig behandeld, hoewel ze hem rijkelijk van prentbriefkaarten had voorzien, maar toen kreeg hij een beschrijving van het allergrootste gebeuren van deze heerlijke vacantie: het paardrijden.

„O, Bob," schreef ze, „'t is nog veel doller dan ik me had kunnen voorstellen. Ik ben op een soort cursusje met twee jongens en twee meisjes. Ze zijn wat verder dan ik, en daarom heeft tante Suus met den directeur besproken, dat ik vóór of na de les een extra beurt krijg. Nu vult het bijna mijn heelen dag. Eerst steek ik mij in geleende veeren en heb een half uur te fietsen, eer ik in de manege ben, dan de les, die ander-

half uur duurt. Mijn collega's kijken dikwijls toe, terwijl ik op mijn eentje verder gedresseerd word en daarna praten we een beetje. Na den thuisrit kruip ik onmiddellijk onder de douche en voel me ongeveer geradbraakt en ben blij, dat ik lui in mijn stoel mag liggen. Tante Suus verwent me dan met allerlei lekkere dingen, en ik sukkel in een slaapje. Paarden zijn toch zulke lieve dieren, Bob, en nu ik ze beter leer kennen, begrijp ik ze ook beter. Je zult er wel om lachen, maar ze lijken op Petertje. Heusch waar, Bob! Als je later klaar bent en een baantje hebt, en ik doe je huishouding, dan nemen we allebei een paard, hè? Ik weet wel, dat het een erge luxe is, een heel, heel groote, maar je zal zien, dat ik het op het andere uitzuinig.

Bob lachte fijntjes, toen hij die ontboezeming las. Het was altijd Jess' ideaal geweest om later met hem te gaan samenwonen, maar Bob betwijfelde sterk, of het ooit zoover zou komen. Hij had een voorgevoel, dat een ander zou trachten hem dat aardige huishoudstertje af te kapen en maakte zich geen illusies. Maar Jess zelf dacht niet aan die mogelijkheid; gelukkig was haar hoofdje nog te veel vervuld van haar schoolbelangetjes.

Ze zag wel, dat de post het raam was voorbijgeloopen, maar ze was te indolent om op te staan en even later kwam tante Suus haar een brief brengen. Nonchalant strekte Jess er een hand naar uit, „van Jaan" zag ze, en opende hem op haar gemak, maar na de eerste regels was alle onverschilligheid uit haar weg, en zat ze met een schok rechtop. Het boek en Bobs brief vielen op den grond, maar ze merkte er niets van. Haar aandacht was elders.

„Ik moet naar huis, Tante Suus," zei ze met een zorgelijken trek op haar gezicht, „zoo gauw mogelijk."

„Kindje," klonk het verschrikt, „is er iets gebeurd? Ziekte?"

Maar Jess antwoordde niet rechtstreeks op die vraag. Ze staarde voor zich uit.

„'t Moet," besliste ze. „Jaan schrijft, dat vader zoo zielig rondloopt. Ze drukt het op haar manier uit: 't Is net of de perfester z'n draai niet kan vinden." Die goeie Jaan, ze wil

het niet ronduit vragen, maar ik begrijp heel goed, wat ze bedoelt. Ik moet naar huis!"

Jess sprong vol ondernemingsgeest op en haar armen om tante Suus' hals slaande, zei ze: „Tantetje, zegt u nu eens zelf: is het niet zoo?"

Even wierp tante Suus tegen: „Maar je rijlessen dan, Jess?" Een schaduw trok over het levendige gezichtje.

„De manege en mijn schattige paard . . . maar de pipa gaat voor, stukken en stukken voor, Tante!"

Getroffen keek tante Suus naar het jonge kind, dat bewust eigen plezier opzij kon zetten, omdat ze meende, dat haar plicht riep.

„Ik zou je niet graag tegenhouden," gaf ze toe, „en ik vind het echt lief van je."

't Klonk bewonderend, maar eerlijk, en rond als Jess altijd overal voor uitkwam, bekende ze ook nu:

„U zult het me wel niet kwalijk nemen, dat ik het openlijk zeg, maar nu ik dit weet, verlang ik zelf ook wel heel erg naar huis," en tante Suze waardeerde haar openhartigheid ten volle.

„Jesske," beloofde ze, „dat paard loopt niet weg."

„Nou," proestte Jess het even uit, over tante's typische manier van uitdrukken, al begreep ze haar best, en deze verbeterde lachend:

„Plaaggeest, je weet heel goed, wat ik bedoel. Die lessen houd je tegoed, wanneer je maar wilt en ik . . . jouw bezoek dat mij veel te kort is geworden."

Zoo reisde Jess al een uurtje later naar huis af.

„Ik bel niet op," had ze met tante Suus overlegd, „'t is veel leuker om hun verbaasde gezichten te zien, als ik plotseling voor hen sta."

En ze kon tevreden zijn over haar verrassing.

Ongewoon zacht voor haar doen, belde ze thuis aan, en toen Jaan opendeed, „leek ze wel de vrouw van Loth, nadat ze een zoutpilaar was geworden," vertelde Jess later aan den professor. „Ik moest haar door elkaar schudden en toen pas besefte ze, dat ik het in levenden lijve was en niet mijn geest."

De wereld

In de eetkamer zaten professor van Dedem en Nine samen aan tafel. Tusschen de happen door, las Nine in een lijvig boek en Jess kon zich levendig voorstellen, dat er gedurende het heele maal geen enkel woord werd gewisseld. Ze zag bij haar binnenkomst haar vaders gezicht dan ook zóó verhelderen, dat ze alles uit haar handen liet vallen, en naar hem toeholde.

„Dag lieve, verstrooide engelenpipa van mij," begroette ze hem en verstikte hem bijna in haar stevige armen. Toen ging ze gezellig op de leuning van zijn stoel zitten, en begon druk te vertellen, maar lang duurde het niet, want een hevig gejank en gekrabbel aan de deur toonde aan, dat Petertje op komst was. Jess liet hem binnen en moest op den grond gaan zitten om zijn enthousiaste begroeting over zich heen te laten gaan en hem tevreden te stellen.

„Mag hij voor dezen keer mee aan tafel zitten, Paps?" vroeg Jess en hij knikte lachend, veel te blij dat zijn zonnetje weer thuis was, en zoo zat Petertje parmantig tusschen hem en Jess in, en kreeg hij ruim zijn deel, van wat hij het lekkerste vond. Na tafel ging hij naast den professor staan, en met telkens een zacht kefje en vleiende oogen trachtte hij diens aandacht te trekken.

„Wat wil hij toch van u, Pipa?" vroeg Jess verbaasd, want vroeger bemoeiden de twee zich heel weinig met elkaar.

En de professor bekende verlegen:

„Och, we misten beiden het kleine vrouwtje en daarom hebben we vriendschap gesloten en gingen iederen avond samen een eindje uit wandelen. 't Is een alleraardigst diertje," voegde hij er aan toe.

„O Paps," riep Jess verteederd uit. „U is toch een schat!" en met Petertje in haar armen, werd hij afgekust. „Dan gaan we nu met z'n viertjes wandelen," bedacht ze. „Kom, Nien, boek dicht en zet je hoed op," en ook deze was niet bestand tegen de meeslepende vroolijkheid, die van haar uitstraalde en het was een eensgezind kwartet, dat uittrok en dat terwille van Petertje den weg naar het open veld insloeg.

Toen ze thuiskwamen en vader naar zijn studeerkamer was gegaan, verfrischt door de gezellige wandeling, ging Jess naar de keuken.

draait om Jessie

„Ik had al bij me eigen gedacht: krijgt Jaan geen beurt?" begroette haar de oude gedienstige wat knorrig, maar maakte toch gauw een plaatsje vrij op het aanrecht, want ze wist wel, dat Jess nooit op een stoel zou gaan zitten, als er zoo'n ander heerlijk plaatsje te verkrijgen was. En Jess deed de trouwe ziel hartelijk lachen om haar zotte en overdreven verhalen over alles wat ze had meegemaakt.

„Mensch, mensch," Jaan wiegde van aandoening heen en weer, „'k ben toch maar drommels blij, dat we u gezond van lijf en leden terughebben. Al die afgronden en toen nog dat groote paard met z'n schoppooten. U had wel honderd ongelukken kunnen krijgen!"

„Onkruid vergaat niet," vond Jess, maar toen vertrouwelijk: „maar weet je, Jaan, wat eigenlijk het allermooiste van de heele vacantie is?"

Ze roerde peinzend in het „bakje" thee, dat Jaan haar had ingeschonken en deze kon niet raden, wat ze bedoelde.

„Dat ik het thuis weer zoo heerlijk vind," en de altijd spraakzame Jaan wist nu niet dadelijk een antwoord te vinden, en knikte haar lieveling maar eens extra hartelijk toe, vaag beseffend, hoe dit kind zich overal op haar plaats zou voelen, door het bijzondere dat van haar uitging, en omdat ze zich altijd geheel wist te geven.

HOOFDSTUK VII

GRIEPBACILLEN EN HUISHOUDELIJKHEID. — ANGST VOOR BOB

Jaan was ziek.

Volgens Jess had een jolig rondfladderende griepbacil haar uitgezocht als rustplaats. Aan de rommelige ontbijttafel had Jess het hoogste woord en beweerde:

„Ik zag het gisteravond al aankomen. Zoo'n lankmoedigheid, als zij toen ten toon spreidde, voorspelde niets goeds. Stellen jullie je het ongelooflijke voor: ze werd niet eens woest, toen ik met mijn fiets een modderstreep maakte in de gang."

„Wie heeft het ontdekt, en deze keurige disch bereid?" vroeg Bob, en wees op den grooten keukenboterpot, die ongegeneerd op tafel stond en op meer ongerechtigheden.

„Ik!" triomfeerde Jess. „Toen het vanochtend zoo angstvallig stil in huis bleef, ging ik eens poolshoogte nemen, en daar zat Jaan, als een hopeloos stukje ellende op de onderste tree van de zoldertrap. Ze was duizelig geworden, en kon niet meer opstaan. Ik heb haar opgeholpen en in haar bed geloodst, en ze rilde zóó, dat haar tanden klapperden."

„Moeten we de koorts niet opnemen?" informeerde Nine, angstig, dat er van haar zooveel ondernemingsgeest zou kunnen worden verwacht.

„Jaan moet niks van die nieuwigheden hebben," wist Jess alweer. „Ik heb haar nog voorgesteld om bloedzuigers te zetten of spinraggen te verzamelen, maar ze wou niets."

„Schei eens even uit met je grapjes, Jess," kwam professor van Dedem tusschenbeide, die juist een door zijn jongste telg gekookt ei at, en dit niet naar zijn genoegen vond. „We zullen

toch maatregelen moeten nemen. Zóó gebeurt hier vandaag niets, en dat meisje heeft verzorging noodig."

Maar Jess, die in een onbedwingbare bui was, riep:

„Paps, doezel jij nu toch maar verder in je rustige verstrooidheid. Je merkt nooit iets en nu . . ."

„Jess," bedwong Bob haar met een enkel woord en blik, en de professor zei hulpeloos in het algemeen:

„Wat moeten we beginnen?"

„Och," bedacht Ciel practisch, „het is Dinsdag, dus komt Cato en dan kan die de gewone bezigheden doen. Ze weet precies, hoe Jaan het gewend is. Alleen . . . ik heb les om negen uur en kan haar moeilijk afwachten."

„Dat kan ik doen," viel Nine hulpvaardig in. „Ik heb vanochtend niets bijzonders en kan den ontbijtboel afwasschen en met Cato spreken."

Bij deze ongewone huishoudelijke bereidwilligheid van „Nine Blauwkous" wisselden Bob en Jess een veelbeteekenenden blik, en de laatste zei zachtjes, terzijde, tusschen twee happen:

„Eigenaardige opleving van het huishoudelijk instinct."

Bob kuchte in zijn servetje, maar Nine, die het wel hoorde, stond kalm op en begon af te ruimen.

Ondertusschen was Jess in de weer met een blaadje, waarop ze een glas warme melk, met een beschuitje zette.

„Waar gaat dat naar toe," moest Frans weten, die laat binnenkwam. „Was je op weg naar mijn kamer? Dat idee van aparte bediening staat me wel aan."

„Afblijven!" gilde Jess en ontweek hem handig, „ik heb geen tijd voor uitleg, vraag het maar aan de anderen."

In de keuken vulde ze de gummiekruik en toen ze haar vader in de gang tegenkwam, vroeg deze belangstellend:

„Gaat dat naar Jaan, kindje?"

„Ja Pieps, het arme mensch moet toch wat hebben!"

„Uitstekend, uitstekend," mompelde hij, getroffen door die lieve zorgen van zijn robbedoes, die dat alles alleen bedisselde.

„Zorg maar, dat je niet te laat op school komt," zei hij nog, terwijl hij zijn jas aantrok.

„We hebben het eerste uur gymnastiek," legde ze uit, „en bij

„de lat" kan ik een potje breken vanwege m'n lenigheid," en boven gaf ze een demonstratie door de deur van de zoldertrap met één been te openen en hem op dezelfde elegante wijze te sluiten, en ze betreurde het, dat er niemand was, om die prestatie te bewonderen.

Behoedzaam opende ze de deur van Jaan's kamertje, maar deze sliep niet.

„'k Kom je eens verplegen, Jaantje, mijn dochter," knikte ze vriendelijk, toen ze zag hoe verdrietig deze keek.

„Och, juffrouw Jess, dat had je nou niet moeten doen. Al die trappen op te sjouwen!"

„Dat is goed voor mijn lijn," troostte Jess haar. „Hier heb je een kruik. Ja, hij is heusch goed dicht," verzekerde ze haastig, toen Jaan wat angstig keek.

„Zie maar," en onderste boven schudde ze het ding flink heen en weer.

„Lekker," vond Jaan, toen ze de warmte voelde.

„Maar wat lig je gek laag," constateerde Jess, „is dat voor je plezier?"

„M'n andere kussen ligt dáár," wees Jaan verlegen. „Ik durfde niet zoo ver te reiken vanwege mijn hoofd, dat zoo gek doet . . ." maar Jess had het al opgeraapt en het handig achter het andere geschoven.

„Me dunkt, dat je er ook wel een deken bij mocht hebben," meende ze verder bezorgd, „want je klappertandt nog steeds."

„Laat u maar, ik lig goed."

Jaan was zichtbaar geroerd, maar Jess was de deur al uit, en diepte uit de groote dekenkist op zolder een dik exemplaar op.

„Ik hoop, dat de kamferlucht je niet hindert," betreurde ze. maar bedacht als troost, „misschien hebben griepbacillen er wel zoo het land aan, dat ze subiet de beenen nemen!"

En om den hoek vermaande ze nog wijs:

„Trek je nu maar verder niets van de heele santekraam aan en wees gezellig ziek. Cato komt en dus loopt alles op rolletjes. Temeer, daar Nine den ontbijtboel afwascht!"

Dit bracht zelfs een lachje op Jaans bleek gezicht, want het was wel een heel ongewoon iets.

Maar toen Jess weg was, rolde er een traan over de wangen van het zieke meisje.

„Krek d'r moeder," overpeinsde ze, „dat was ook zoo'n lief mensch."

Maar toen deden de warme kruik en de extra deken hun invloed gelden en Cato vond een slapende Jaan, toen ze een uurtje later eens even kwam kijken.

Na school race-te Jess naar huis om gauw voor de koffietafel te zorgen, maar groot was haar verbazing, toen ze Nine druk in de weer zag met een schort van Jaan aan, waar ze wel driemaal in paste, en een kleur van agitatie op de wangen.

„Gelukkig, dat je er bent," begroette ze haar zusje zenuwachtig. „Die boter lijkt net gek. Hoe krijg ik die fatsoenlijk in een vlootje?"

„Geef maar hier, slimmeling," zei Jess lachend en maakte het netjes in orde met een boterspaantje.

Nine keek toe in onbegrensde bewondering, „Kind, hoe kom je aan die wijsheid?"

„Intuïtie!" antwoordde Jess pedant. „Snij jij nu vast brood, vier dikke pillen voor Cato en de anderen van een elegantere afmeting, dan bak ik de koude aardappelen op en fabriceer spiegeleieren. Je zult zien, het wordt nog een Lucullus maal."

Een kwartiertje later hadden ze alles klaar en werden hun pogingen bekroond door den oprechten lof van de anderen.

Toen wipte Jess nog eens even naar boven met een „bakkie troost" voor Jaan en een beschuitje met rookvleesch.

Jaan zag haar met vreemde koortsoogen aan.

„'k Ga nou subiet opstaan," verkondigde ze krijgshaftig en richtte zich al op.

„Jaan!" dreigde Jess en hief de gevulde lampetkan omhoog, „als je het hart in je lijf hebt om dat te doen, leeg ik deze over je zondig hoofd, zoowaar ik hier voor je sta! Zonder pardon!"

Jaan, die Jess kende en wist waartoe ze in staat was, gaf zich gewonnen.

„'k Vind het zoo naar, dat u zoo moet sjouwen," huilde ze nu openlijk.

„Stil maar, hoor," troostte Jess, „als je weer beneden bent, neem ik wel wraak. Dan loop ik zóó pardoes in mijn modderige hockeyschoenen door je allerschoonste gang, en dan . ." haastig zocht ze nog naar andere, vreeselijke voorspiegelingen, „dan, dan kom ik iederen dag te laat thuis voor het eten."

„Dat mag je gerust allemaal doen," snikte Jaan, „ik zal van me leven niet meer kwaad op u kenne zijn!"

„Dat zullen we nog wel eens zien," twijfelde Jess, die geen al te groote verwachtingen koesterde van deze ziekbed-voornemens, „ik zal je heusch op de proef stellen, geloof dat maar."

Ze vond een schoonen zakdoek en sprenkelde er rijkelijk eau de cologne op uit haar eigen, anders zoo zuinig beheerde, flesch.

„Zoo, daarmee dweil je netjes dat huilgezicht af, en gaat zoet weer liggen. En, Jaan, luister naar mijn woorden: als je niet heel gehoorzaam bent, bel ik dadelijk „Bonbon" op, en komt die op je af" . . .

„O, dat alsjeblieft niet," kreet Jaan, en schoot onder de dekens.

Ze had een hevigen afkeer van doktoren en van Dr. Bon, die door Jess was omgedoopt in „Bonbon", in 't bijzonder. Deze had een zoetelijke manier van doen, waaraan hij zijn bijnaam had te danken, maar bij dat al wist hij zijn wil door te drijven, zooals Jaan bij ondervinding wist. En Jess was tevreden, dat ze de goede manier gevonden had om Jaan te temmen door met dit bezoek te dreigen.

„Als een lam werd ze," vertelde ze beneden triomfantelijk aan Nine. —

Ciel had beloofd voor het middagmaal te zullen zorgen.

„'t Is een goeie oefening voor me," vond ze, „om te trachten het mijn critische familie naar den zin te maken. Maar ik wasch niet alleen af, daarmee moeten jullie helpen."

„Top", verklaarde Jess dadelijk en ook Nine zegde haar hulp toe, hoewel ze inwendig griezelde van vuile pannen en vette gootsteenen.

„'t Is nuttig voor je, Nien," kon Jess niet nalaten haar te plagen, „je weet nooit, hoe het te pas kan komen."

Weer sloeg de kleur Nine uit.

„Die Jess ook," peinsde ze, niet wetend, dat Bob haar opmerkzaam had gemaakt, „dat kind heeft argusoogen. Zou ze iets gemerkt hebben?" en Nine droomde weg in zoete gedachten.

Maar toen Jess om vier uur thuiskwam — ze was maar niet met Minnie meegegaan — deed Cato haar met een bedrukt gezicht open.

„Nieuwe rampen?" voorvoelde ze dadelijk.

„Juffrouw Ciel is niks goed," zei ze, „en Jaan bevalt me ook niet!"

Ciel liep bibberend rond in de warme keuken. Haar oogen stonden waterig en ze zag doodsbleek.

„Patiënt twee," commandeerde Jess, „naar je bed, onmiddellijk!"

„Maar hoe moeten jullie dan eten?" jammerde Ciel, „Cato kan immers onmogelijk langer blijven."

„Dat speel ik wel klaar," beweerde Jess dapper, „jij geeft me dan maar aanwijzingen uit je bed en we hebben toch zeker wel een kookboek, dat in begrijpelijken stijl voor oningewijden is geschreven?"

Zuchtend moest Ciel berusten, want ze voelde zich ellendig.

„'t Is vast griep," voorspelde ze, „er zijn zeven zieken in mijn klas."

Onderwijl was Jess boven poolshoogte gaan nemen en schrok van Jaan's zieke gezicht. Gelukkig kwam Bob juist thuis en hij besloot dadelijk Dr. Bon op te bellen. Jess ging er een oogenblik bij zitten en koesterde Petertje in haar armen, die zich verwaarloosd voelde en die zenuwachtig werd door het ongewone.

„Toute griep," praatte ze tegen hem in een eigen taaltje, dat alleen voor hem bestemd was, „zal de Peterman niet ziekies worden? Niet doen, hoor, anders moet zijn arme vrouwtje huilen," en ze deed net, of het al zoover was en trok een zielig gezicht, dat het een aanleiding was voor het hondje om haar te likken.

„Dat mag de Peterman niet doen," doceerde Jess, „tongetjes

zijn om mee te praten, niet om te likken."

Maar toen sprong ze weer op; er was nog zooveel te doen.

Toen professor van Dedem om zes uur thuis kwam, vond hij een warme Jess, die haastig van de keuken naar de eetkamer draafde. Hij schudde het hoofd.

„Jesske, Jesske, je maakt je veel te druk!"

Hij volgde haar naar de keuken, waar hij onwennig rondstaarde.

„'k Ben juist in mijn element, Paps," beweerde ze en ze goot werkelijk handig de aardappelen af. De theoretische les van Ciel droeg vruchten. „Roept u Bob even? Nien heeft gedekt en Frans assisteert haar. Niet gongen, voor de zieken," waarschuwde ze hem nog.

Papa keerde zich om: „Meervoud van zieke?" vroeg hij angstig.

„Ja, Ciel was ook niet lekker, vraagt u maar aan Frans, die heeft bij haar gezeten."

De nieuwbakken keukenprinses kon nog niet praten en tegelijk koken, en ze keek met een angstig gezicht in de vleeschpan, waaruit een luid geraas weerklonk.

Het werd een gedrukte maaltijd, hoewel de spijzen behoorlijk gekookt op tafel kwamen en ieder Jess' kookkunst ten zeerste prees.

„'t Is goed, dat je Bon opbelde," zei de professor tegen Bob.

„Ja," antwoordde deze en at verstrooid het restje appelmoes op, dat Jess in de vliegenkast had gevonden en dat ze voor hem had neergezet, omdat hij er zoo dol op was. Ze keek hem eens van terzijde aan, en wist niet, wat ze aan hem had. Hij was den laatsten tijd anders, wel lief en belangstellend voor haar, maar ze voelde toch dat er iets was en dat hij zich moest opzweepen tot zijn gewone doen. Zag hij niet erg bleek?

„Jij begint toch ook niet mee te doen?" schrok ze opeens.

„Nee, hoor, bezorgde ziel," zei hij met een lachje en Jess zette het van zich af. Ze verbeeldde het zich zeker. Hij werkte zoo hard en wilde persé het laboratorium niet laten loopen.

„Hoe gaat het met het menu van de zieken?" informeerde de professor.

„Ciel had gelukkig al soep gekookt en ik heb hun ieder een bordje gebracht," vertelde Nine. „Verder wilden ze niets hebben."

„In den kelder staat nog die flesch vruchten van tante Suus," bedacht Jess, „zou dat niets voor hen zijn?" en ze wilde al opspringen, maar haar vader legde een kalmeerende hand op haar arm.

„Eet jij eerst eens rustig af, wip-van-het-stoeltje," zei hij bezorgd, „jij maakt je zelf veel te moe."

Later waschten Nine en Jess samen af in de rommelige keuken.

„Gek," vond Jess, „bij Jaan staat er nooit zooveel bij elkaar. Hoe zou ze hem dat leveren?"

Nine had een helder oogenblik. „Ik denk, dat ze onder de hand opruimt. Maar daar zag jij natuurlijk geen kans toe in je zorgen voor al die pruttelende en sissende pannen. Maar je zal zien, het valt reuze mee, als we eenmaal zijn begonnen."

In groote eendracht deden ze hun werk en ze kwamen elkaar nader dan anders.

„Zie je Carrie van Eck nog wel eens?" vroeg Nine opeens met eenige aarzeling.

„Nee, dat is waar," bedacht Jess, „ik heb haar in geen eeuw meer ontdekt."

„Gek," peinsde Nine, terwijl ze een glas extra opwreef, „ik dacht zeker, dat ze gecharmeerd van Bob was, maar ze komt hier nooit meer, en ik zag haar een paar maal met John Raven in zijn twoseatertje."

„Een twoseater heeft zijn speciale attractie."

Jess zei het onverschillig, maar ze begreep Bobs weinige opgewektheid van den laatsten tijd nu beter en ze herinnerde zich, dat die dateerde van de laatste fuif, waar hij met Carrie was geweest.

„Zeker is er toen iets gebeurd," dacht ze stil. „Náár, dat hij er met niemand over spreken kan. Ik zal extra lief voor hem zijn. Onmogelijk nest!" schold ze Carrie bij zichzelf uit en ze boende den gootsteen zoo hard, als had ze Carrie zelf onder handen.

„Ze is altijd een flirt geweest," ging Nine op hetzelfde onderwerp door, „Hoe vond jij haar?"

Jess moest eens even nadenken en zei toen eerlijk:

„Ik mocht haar wel, maar nu je me dit hebt verteld, voel ik me zoo partijdig, dat ik haar wel zou kunnen krabben. Stel je voor, dat iemand als Bob werk van je maakt en dat je dan niet in den zevenden hemel bent!"

„Misschien wil ze hem jaloersch maken," opperde Nine.

„Nee," overwon Jess grootmoedig haar verontwaardiging, „dat geloof ik niet van Carrie. Ze was altijd de eerlijkheid in persoon. Ik denk eerder, dat er een misverstand is en ze zijn beiden zoo trotsch als pauwen en nu wil geen van tweeën zich de minste toonen."

't Was zuivere fantasie van haar, maar het leek haar de meest gewenschte uitleg.

„'t Kan zijn," betwijfelde Nine het dan ook, en zacht met den rug naar Jess toe, zei ze: „Maar als je nu toch van iemand houdt, overwin je dat toch wel!"

't Verteederde Jess wonderlijk, toen ze dien toon hoorde en ze kon geen plagend antwoord geven.

„Wat liefde al niet kan bewerken," begreep ze, want het was haar nu wel duidelijk: „Nine hield van Piet van Slooten, en dit maakte haar zoo weekhartig. Gelukkig," hoopte ze, „dit kan tenminste eens een echt genoeglijke liefdesgeschiedenis zonder hindernissen worden. 't Lijkt er tenminste erg op."

Maar toen kwam Bob haar weer in de gedachten en betreurde ze het, dat ze hem niet kon helpen. Maar zooveel levenswijsheid bezat ze al, dat ze wist hoe gevaarlijk het was om zich in zulke zaken te mengen.

Een hartgrondige zucht ontsnapte haar.

„Ja, Jess," vond ook Nine, „het leven is niet altijd gemakkelijk."

Jess knikte.

„Hier hebben we gelukkig alles klaar. Ik ga nog even een blik in ons ziekenhuis werpen en dan aan mijn treurig veronachtzaamd huiswerk."

Net werd er gebeld en het bleek Dr. Bon te zijn, die veel

zieken had en nu pas een vrij oogenblik kon vinden.

„Dat is jouw afdeeling, Nien," drong Jess aan, „jij bent de oudste dochter en mij beschouwt hij als een volslagen idioot, die noodig opgeborgen moest worden," maar Nine bedelde:

„Toe, Jess, ga jij met hem mee. 'k Vind het zoo eng om bij een onderzoek te moeten zijn en Jaan kost het een extra streepje op den thermometer, als ik er bij ben. Dan windt ze zich beslist erger op."

Deze laatste diplomatieke zet won het voor haar, en Jess offerde zich met een zucht op. Ze wist, dat het anders kibbelen met Ciel zou geven en dat ze Jaan zou irriteeren. Nine werkte averecht verkeerd op de humeuren van dit tweetal, als ze gezond waren en dus moest ze hen nu wel sparen, en gelaten ging ze naar de huiskamer, waar de dokter met papa, die beneden was gebleven, zat te praten.

„Zoo, dreumes," begroette Bon haar plagerig.

„Zoo, esculaap," antwoordde Jess brutaal.

Wat bezielde den man met zijn manieren, alsof hij een baby voor zich had, in plaats van een meisje van zeventien jaar! Ze zou het hem wel inpeperen.

„Je bent niet op je mondje gevallen," vond Bon, die een lach verbeet en haar houding heel goed wist uit te leggen.

„Jammer voor u, hè, dan had u er nog een patiënt bij!" Onschuldig, als zei ze iets aardigs, keek ze hem aan.

„Maar Jess," klonk het streng uit den mond van den professor, die schrok van haar onbeleefd optreden, dat hij heelemaal niet van haar gewend was.

Dr. Bon lachte hardop, hij mocht zoo'n bijdehandje wel, en lokte haar graag uit haar tent. Jess' oogen flikkerden onheilspellend, zijn bezoek was nog niet afgeloopen en haar beurt zou nog wel komen.

„Wil ik u maar even voorgaan?" vroeg ze verdacht-lief. „'k Hoop, dat het niet te erg voor u is. Jaan ligt drie hoog!"

Nu schaterde de dokter en vond openhartig:

„Goed zoo, peper jij het den ouden man maar goed in. Wedden, wie het eerste boven is?" en hij verraste haar door vlug en lenig de eerste trap op te wippen.

Nu gaf Jess zich gewonnen, en met een fijn lachje zei ze: „Toch maar eerst naar Ciel, die ligt hier, de twee andere trappen schenk ik u."

„Troef," glunderde Bon, die wel hijgde en dat niet kon verbergen voor Jess' scherpe oogen. Maar toen ernstig, gingen ze samen naar Ciel, die maar een klein beetje ziek bleek en wier onderzoek gauw was geëindigd.

Jaan lag zenuwachtig naar de deur te kijken, toen ze bij haar binnen kwamen; ze had zijn stem al op de trap gehoord.

„Gelukkig, dat u meegekomen bent," fluisterde ze in een zeer hoorbaar „terzijde," maar Bon deed of hij niets hoorde en ging genoeglijk naast het bed zitten.

Hij viel geducht mee, moest Jess toegeven. 't Was zeker de invloed van zijn vrouw, die hem zoo had opgeknapt. Hij was sinds kort getrouwd en Jess had mevrouw een paar maal bij Minnie ontmoet en vond haar een vlot type, die veel aan sport deed en die allesbehalve zoetelijk was.

Toen moest Jaan de gewone voorstelling geven: ze moest zuchten en de tong uisteken. Zelfs werd Jess naar beneden gestuurd om een lepel te halen voor een keelinspectie.

„Niets te beteekenen," zei de dokter ten slotte tot Jaan's verontwaardiging, die wel doodsbang was, dat ze iets ernstigs zou hebben, maar deze opmerking als een aantijging tegen haar ijver opvatte. „Alsof ze zoomaar, voor d'r eigen genoegen in d'r bed zou kruipen, en beneden de boel de boel laten!"

Jess zag de booze woorden al op haar lippen trillen.

„U geeft haar toch zeker een drankje en poeiers?" voorkwam ze haastig één van Jaans uitvallen.

„Natuurlijk, natuurlijk," verzekerde Bon haar met een knipoogje van begrijpen. „En dan een paar daagjes onder de wol blijven, dan ben je er af."

Nu was Jaan niet meer te houden.

„Een paar dagen, dokter. Wat denk u wel van mijn? Dat kan beslist niet! Hoe moet het dan met m'n keuken en m'n gang? Die zullen er toch al smerig genoeg uitzien!"

„Beter je keuken dan je zelf, meisje," zei Bon kalm op-

staande, en met deze uitspraak moest Jaan genoegen nemen, terwijl Jess haar nog even kalmeerend toesprak.

Beneden lichtte de dokter professor van Dedem in over wat hij had bevonden en toen deze bijna even verschrikt als Jaan „een paar dagen" uitriep, maakte de dokter een buiging in de richting van Jess en zei nu geheel zonder spot:

„Beste professor, de zaak is bij uw jongste dochter in goede handen," en met deze woorden was voorgoed de vrede tusschen hen beiden gesloten.

Met behulp van Cato en tegemoetkoming van de diverse familieleden, kwamen ze de paar dagen goed door, eer Jaan weer beneden was, nog wel wat trillerig op de beenen, „net of ze niet van me eigen zijn," drukte ze het uit, maar toch was ze weer in staat om de leiding in handen te nemen en gauw was ze weer geheel de oude.

Toen was het of Jess' wereldje inéénstortte.

Een weekje later kwam Bob ongewoon vroeg thuis. Jess werkte op haar eigen kamer en had hem niet gehoord, maar Jaan liep naar boven om haar te waarschuwen.

„Mijnheer Bob lijkt me niets goed, juffrouw Jess, hij ziet er zoo vreemd uit, u moet bepaald eens naar hem gaan kijken."

In een wip was Jess beneden. Bob zat in de huiskamer op een stoel; z'n oogen staarden glazig en hij steunde zijn hoofd in beide handen.

„Bob," schrok Jess, en als een kind leunde hij tegen haar aan, zonder iets te zeggen.

Met moeite lukte het haar, hem naar boven te krijgen. Jaan, die ook ongerust was, bleef in de buurt en toen ze Frans hoorde thuiskomen, stuurde ze hem dadelijk naar hen toe en hielp hij Bob om in z'n bed te komen. Angstig nam Jess de temperatuur op, en doodsbleek fluisterde ze: „O, Frans, hij heeft 39,5!"

„Bel dadelijk Bon op," zei hij ernstig en Jess holde weg terwijl hij bij zijn broer bleef.

Zenuwachtig en onsamenhangend klonk Jess' stem door de telefoon zoodat de dokter tweemaal moest navragen, wat er eigenlijk was.

„Maak je niet zoo overstuur, Jessie," klonk zijn kalmeerende stem. „Het kan best met een sisser afloopen, ik zal dadelijk even komen."

Maar toen hij er was, stond zijn gezicht bedenkelijk en nam hij Frans even apart.

„Ik zie het ernstig in, en ik zou jullie aanraden om een verpleegster te nemen. Hij heeft veel en goede verzorging noodig."

Ze schrokken van Jess' angstoogen en Frans sloeg beschermend z'n armen om haar heen, terwijl ze hulpeloos van den één naar den ander keek.

„Mag ik hem niet verplegen?" smeekte ze, „ik zal alles precies doen, wat u zegt."

Maar Bon zei rustig:

„'t Is beter voor Bob, dat hij vakkundige verpleging krijgt, Jessie," en ze begreep dat het haar krachten te boven zou gaan.

Dr. Bon had het goed ingezien: Bob werd erg ziek en het waren zware dagen. Wild joeg de koorts door hem heen. Hij kende hen niet meer en ijlde in angstdroomen, maar als Jess hem dan toesprak, was het of zij hem nog eenigszins bereikte en werd hij gewoonlijk kalmer. Toch mocht ze dan niet lang blijven. Allen dachten terug aan moeders ziekte, toen ze ook nog steeds hoop hadden gehad, tot het laatst toe, en hoe droevig dat was afgeloopen. Aan tafel werd bijna niet gesproken en ze ontweken elkaars oogen. Ze wilden het niet uitspreken, wat ze vreesden. Jess waarde als een geest door het huis met Petertje in haar armen, wanneer ze niet bij Bob kon zijn. O, als ze hem toch moest missen . . .

Bon had hen gewaarschuwd, toen hij de crisis verwachtte en met elkaar stonden ze op het portaal, toen de zuster, zelf bleek door de zware uren en haar medeleven, met trillende lippen kwam vertellen: „hij is gered."

Door de deur wierp Jess een blik op het vermagerde gezicht van Bob, die in een rustigen slaap was gevallen, toen holde ze naar beneden en voorover op den divan snikte ze het uit: al haar opgekropt leed van de laatste dagen en de groote verlossing, in een stroom van tranen.

draait om Jessie

Zoo vond Kees haar, die voor den vierden keer dien dag was komen informeeren en door Jaan het goede nieuws al wist.

„Jesske," zei hij zacht en even keek Jess hem met haar behuild gezichtje aan.

„Klein, dapper ding," ging hij voort, terwijl hij zijn grooten, schoonen zakdoek te voorschijn haalde. „Kom jij eens hier," en voorzichtig richtte hij haar op. Ze liet hem begaan, toen hij een arm om haar heensloeg en vertrouwelijk legde ze haar hoofd tegen hem aan. Alsof hij Bob zelf was, zoo broederlijk veegde hij de tranen af, die telkens weer vloeiden.

„Huil jij maar eens flink uit, en probeer niet je te beheerschen!" hielp hij haar.

„Vind je me dan niet flauw, juist nu hij beter wordt?" vroeg ze heesch.

„Flauw, jij flauw?"

Kees' stem klonk zoo verontwaardigd bij de veronderstelling, dat een mat lachje op haar snuitje kwam.

„Jij bent de flinkste, liefste meid, die ik ooit heb gezien," ging hij kalmer voort. „En dat er nu een uitbarsting is gekomen, is heel logisch."

„Weet je," peinsde Jess hardop, „zonder Petertje had ik het vast niet uitgehouden. Wat die niet voor me geweest is, deze dagen!"

Even sloot Kees' arm zich wat steviger om haar middel, maar hij beheerschte zich dadelijk weer.

„Heusch, Kees," ging ze verder, „hij voelde het echt mee. Anders keft en blaft hij altijd als hij me ziet, maar nu liep hij me alleen maar overal na en was kalm en lief."

„Gelukkig," vond Kees, die verteederd naar het persoontje naast hem keek, en die blij was, dat haar gedachten werden afgeleid. Hij stelde nu voor:

„Als jij eens voor allen thee zette en eens flink van deze bonbons snoepte, die ik gauw ben gaan halen, toen Jaan me had gerustgesteld! Je bent zoo mager geworden, dat ik heusch aan je lijn moet gaan werken," grapte hij.

Hij bereikte zijn doel, want Jess sprong op. „O, Kees, wat

zalig," riep ze uit, na een blik in den grooten zak, en aan zijn arm schudde ze hem heen en weer. „Je bent toch een echte schat!"

Kees voelde zich meer dan beloond. Hij wist, hoe hij haar vriendschap en vertrouwen bezat en verder mocht hij haar nog niets vragen. Ze was nog te jong en te veel kind en kon hem nog niet geven, waarop hij hoopte met zijn heele hart, maar hij had geduld.

HOOFDSTUK VIII

DE GEZELLIGHEID KEERT TERUG

„Zoo lui," begroette Jess, jongensachtig luidruchtig, haar zusters, die ieder aan een kant van den haard zaten te lezen en niet de moeite namen een wedergroet te uiten.

Minnie en Jess kwamen samen van school en ze smeten nonchalant hun boekentasschen in een hoek.

„Is er nog thee?" informeerde Jess ongeduldig en keek spiedend rond.

„Op," verwaardigde nu Ciel zich kort te zeggen, maar ze keek niet op uit haar roman.

„Gezellige boel hier, tegenwoordig," pruttelde Jess. „Ik had toch gezegd, dat we samen thuiskwamen!"

Ciel trok de schouders op.

„Schei nou uit met je gedaas," bromde Nine en stopte de vingers in haar ooren.

Jess schopte een voetenbankje ruw weg: ze vond het vervelend tegenover Minnie, dat ze zóó werden ontvangen. Wat een verschil was er als ze met haar vriendin naar huis ging. Dan sloofde mevrouw zich uit, om het hun gezellig te maken en alleen al haar aanwezigheid gaf een behaaglijk gevoel. Ze liet duidelijk merken, dat ze het zelf prettig vond, als er meisjes met Minnie meekwamen. Als Jess er in een paar dagen niet was geweest, vroeg ze dadelijk:

„Waarom zie ik jou zoo weinig tegenwoordig, Jessie?"

En dan hier thuis, bij hen! De zusters zeiden boe noch ba, en naar thee kon je fluiten. Ze hadden alles opgedronken en waren te lui geweest om water op te gieten.

Maar met een bescheiden klopje bracht Jaan een verschen pot binnen.

„'k Dacht dat u wel een versch kopje thee zou lusten. Al dat leeren droogt een mensch uit!" en moederlijk beredderend reikte Jaan hun twee kopjes aan.

„Best mens, die Jaan, die denkt nog eens aan een ander," zei Jess tegen de wereld in het algemeen en tegen Petertje in het bijzonder, die kwispelstaartend op haar was toegesprongen en op wiens welkom niets was aan te merken.

„Als u nog even geduld hebt, is m'n cake klaar."

Hier keek Ciel op uit haar boek.

„'t Is volgens het recept van juffrouw Ciel," liet ze er op volgen, want deze keek sceptisch, zooals bij alles wat niet volgens „haar school" was bereid.

Even sloeg Jess een arm om Jaan's hals. Deze wist, hoe mevrouw Meertens de meisjes na schooltijd verwende en ze wilde voor haar niet onderdoen. Sinds haar ziekte was ze aandoenlijk lief voor Jess gebleven en sloofde zich op allerlei manieren uit.

„Dat je het nu van een vreemde moest hebben," dacht Jess toch wel wat bitter, maar ze zette zich er over heen.

„Kom, laat ons keet schoppen," en ze deed haar lawaaiigste plaat op de gramofoon, maar Nine viel boos uit en geërgerd zette Jess de machine weer stop. Met Nine was geen land te bezeilen, sinds Piet van Slooten voor zaken uit de stad was.

„Ik wou, dat hij Nine maar had meegenomen," mokte Jess in stilte en ze snauwde terug:

„Leuk stel zijn jullie!" maar de hoofden bleven gebogen over de boeken en Minnie zei:

„k Moet naar huis."

„'k Kan begrijpen, dat je hier niet blijft," gaf Jess toe, „maar wacht nou even op de cake. Weet je wat? Laten we de thee mee naar de keuken nemen, daar is het veel gezelliger. Dit gezelschap kan ik slijten als kiespijn."

Uitdagend wierp ze het den anderen toe, maar deze gingen voort met hun irriteerend stommetje spelen.

Met een slag trok ze de deur dicht.

„Nesten," schold ze in de gang, maar moest wat wegslikken!

In de keuken was het prettig warm en vol door Jaans kook-

en bakbezigheden, maar ze vonden het er dol. Naast elkaar zaten ze op het aanrecht en keken toe, hoe Jaan de cake handig stortte en een paar flinke dikke plakken afsneed.

„'t Is reuze ongezond, meisjes, zoo warm!" vond ze bedenkelijk, maar dat waren overwegingen, die niet telden voor de vriendinnen met hun flinke magen.

„Jaan, je kon wel banketbakker worden," prees Minnie met vollen mond, „en zoo'n witte koksmuts zou je reuze staan!"

„Ja, juffrouw Minnie, nou houdt u mijn wat voor de gek," weerde Jaan af.

„Nee, Jaan, heusch. Laten we eens probeeren," en handig drapeerde ze een wit schort van Jaan, dat aan de deur hing, om haar hoofd.

„Jullie denken zeker, dat Jaan niks beters heeft te doen," maar toch keek ze even in den spiegel.

„'k Zie de perfesser al kijken, als ik hem zoo open deed," gniffelde ze, „en mijnheer Frans. Die zegt toch altijd al: „dag kozak."

Ze stond haar eigen beeld nog te bewonderen, toen er werd gebeld.

„Houdt het nu op, Jaan," moedigde Minnie haar aan, maar dat was Jaan te veel en met een enkelen ruk werd de nieuwe hoofdtooi verwijderd en ging ze haastig opendoen.

Jess en Minnie bleven samen achter.

„Gezellig toch, zoo'n keuken," vond Minnie waardeerend.

„Verheven aspiraties houd jij er op na," was Jess' commentaar, en even bleven ze stil, elk in haar eigen gedachten.

„Begrijp jij nu zulke zusters van mij?" klonk het toen wat zielig uit Jess' mond. „'t Is hier den laatsten tijd niets dan kibbelen of stommetje spelen. De heele stemming wordt er door vergald; niemand kan er tegenop."

Ze trommelde zenuwachtig met haar beenen tegen het hout van de kastjes onder zich.

„Ik probeer het aldoor eerlijk, maar het geeft niets."

Minnie wist niet, wat ze hier op moest antwoorden, maar met een hartelijk gebaar, stak ze haar arm door dien van het vriendinnetje.

„Bij jullie is het zoo anders," voegde Jess er aan toe, en nu knikte Minnie bedrijvig:

„Dat komt door Mams!"

Ze schrok zelf van die opmerking, maar Jess vatte het gewoon op en zei zacht:

„Sedert moeders dood is het hier nooit meer echt goed geworden. Papa zit eigenlijk altijd op zijn studeerkamer, we zien hem haast nooit en toch is hij dol op ons. De jongens loopen op deze manier het huis uit en in hun hart houden ze echt van gezelligheid."

„Tja," vond Minnie, „dat zijn van die mysteries. Soms snap je niet, hoe het zoo kan, maar mijn pipa zou net zijn als de jouwe."

Ze zwegen beiden en voelden bewust hun vriendschap. Ze hadden nooit veel woorden samen noodig en begrepen elkaar altijd dadelijk.

Sloffend kwam Jaan weer binnen.

„Altijd die bel ook," bromde ze.

Minnie sprong op.

„'k Heb m'n tijd leelijk zitten verpraten en vereten, maar het was hier ook zoo knus, en dan je fijne cake, Jaan!"

Vriendelijk lachte ze tegen Jaan, die goedkeurend knikte. Ze mocht juffrouw Minnie graag lijden. Die had heelemaal geen „kouwe drukte op haar lijf," zooals ze het noemde, en was een goede vriendin voor „mijn Jess." Zoo betitelde Jaan deze bij zich zelf.

Aan tafel was Jessie stil. Ze waren zonder hun vader, want deze had opgebeld, dat hij op reis ging en dat hij niet kwam eten. Niemand had er een opmerking over gemaakt, totdat Frans opeens mes en vork neerlegde, en hardop zei, waaraan ieder voor zichzelf had gedacht:

„Waarom is vader tegenwoordig zoo vaak op reis, en waarom krijgen we nooit iets naders daar van te hooren?"

En zelf beantwoordde hij die vraag, terwijl hij de rij gezichten langs keek:

„Ik geloof zeker, dat hij trouwplannen heeft."

't Was er uit, de veronderstelling en ze zagen elkaar aan,

alsof er een bom in hun midden was gebarsten, maar ze konden niet dadelijk antwoorden, want Jaan kwam juist binnen om af te nemen. Ze lieten haar begaan, maar bleven allen zonder afspraak beneden rondhangen en wachtten tot ze klaar was. Toen ze naar de keuken was gegaan, en ze weer alleen waren, ging Nine op Frans' opmerking door:

„Hoe kom je bij dat idee, Frans? Weet je iets?"

„Nee," moest hij bekennen, „ik ga nergens op af dan op een voorgevoel."

Een oogenblik bleef het stil, toen barstte Nine uit:

„Iemand anders op moeders plaats!"

Frans vond bitter: „Ze zou wel gauw zijn vergeten!"

Bob keek peinzend in het vuur. „Ik kan het niet van vader begrijpen," maar Ciel uitte opstandig:

„Hoe bedenkt hij zooiets? Is het hier dan niet goed?"

Jess had niets gezegd. Na haar onwillekeurigen kreet, bij Frans' eerste woorden, had ze naar de anderen geluisterd. Nu keek ze de kamer rond, naar moeders stoel, waar niemand nu ooit in zat, toen bleven haar oogen op het groote portret rusten, dat boven den divan hing. En langzaam kwam ze midden in hun kringetje staan, en zei met een eigenaardig bedachtzame stem:

„Ik voel het anders."

Ze wachtte even en vervolgde:

„'t Is hier niet goed, en zeker niet voor vader. Hij is wakker geschud sinds die griepgeschiedenis."

Ze huiverde en keek naar Bob, die haar hartelijk toeknikte. „Maar hij weet niet, hoe hij er tegen in moet. Moeder," ze moest slikken, „moeder zou de eerste zijn geweest, om dat ook te vinden en het veranderd te willen zien."

Bob schrok en ging rechtop zitten.

„Dat is het geweest," zei hij op plechtigen toon. De anderen keken hem aan en volgden met de grootste aandacht zijn woorden. „Moeder zei kort voor haar dood: „als vader eens maatregelen neemt die jullie vreemd lijken, bedenk dan dat hij dat uit bezorgdheid voor jullie doet, en maakt het hem niet noodeloos moeilijk en zwaar!" Ze heeft zooiets voorzien, dat begrijp ik nu!"

Maar Nine stoof op:

„Toch laat ik het me niet opdringen."

Weer was het Jess, die het juiste woord vond.

„Denk je, dat moeder die houding zou waardeeren?"

Nee, dat voelden ze allen. Moeder, die breed dacht, die geen jaloezie kende, die nooit een onbesuisd oordeel uitsprak en onderzocht, eer ze veroordeelde!

„We moeten haar een kans geven," zuchtte Bob moeilijk, als was er reeds een „haar," die daar voor in aanmerking kwam.

Frans keek naar Jess: zijn genegenheid voor het zusje was groot en hij, de oudere, voelde hoe zij in deze zaak door haar intuïtie hen ten goede kon leiden.

„Jesske?" vroeg hij zacht, „vertel jij ons eens, hoe jij het voelt?"

Jess keek eerst naar Bob, toen naar Frans.

„Vader hield zooveel van moeder, dat hij geen verkeerde keuze kan doen."

Ze verwerkten dit zwijgend, eerlijk trachtend haar vertrouwen ook machtig te worden, toen, met een klopje Jaan haastig binnenkwam.

„De post gaf dit af," zei ze kort en was meteen weer weg. Ze merkte, dat er iets bijzonders besproken werd, en in die dingen voelde ze fijn en wist zich bescheiden te gedragen.

Afwezig keek Frans naar wat ze naast hem had neergelegd, toen ineens zei hij met ingehouden adem:

„'t Is een expressebrief van vader, geadresseerd aan mij en aan de verdere familie. 't Zou haast tè toevallig zijn, als die de oplossing van ons probleem bracht."

Ze voelden het allen zoo.

Met trillende handen maakte Frans het open en las den inhoud voor.

„Lieve kinderen,

Ik heb jullie een mededeeling te doen, die jullie zeer zal treffen, en ik geloof, dat ik dit beter schriftelijk dan mon-

deling kan doen. De brief vindt jullie, hoop ik, bij elkaar aan, zoodat jullie het samen kunt uitpraten. De eerste jaren na moeders dood . . .

— Frans' stem stokte even —

,,was ik als blind door mijn leed. Nu ben ik weer ziende en weet ik, dat jullie veel te kort komt. Ik ken maar één persoon, die daarin verandering kan brengen en die wij allen op moeders plaats kunnen zien, maar . . . hoe zou ik haar tot dien stap kunnen bewegen. Ik had niet gedacht te zullen slagen, maar eindelijk heeft tante Suus toegegeven en beloofd voor mijn vijftal en voor mij te willen zorgen. Ze heeft haar betrekking al opgezegd en we trouwen in Engeland. Het leek ons het best dezen overgangstijd zoo kort mogelijk te laten zijn, en over tien dagen zijn we weer thuis. Nadere bijzonderheden meld ik nog. Tante Suus wil hier zelf nog wat bijvoegen en ik eindig met het verzoek aan jullie allen persoonlijk: geloof mij, wanneer ik jullie de verzekering geef, dat ik meen goed te hebben gehandeld en dat de gedachte aan jullie lieve moeder me hierbij heeft geleid.

Vader."

Frans liet het papier zakken en ze keken elkaar aan. Jess stond zachtjes op en ging naar Bob toe. Sprakeloos hielden ze elkaars handen vast, terwijl Frans met groote stappen heen en weer liep. De andere meisjes snikten in hun zakdoeken van verlichting over deze oplossing.

Moeders eigen zuster, waar ze zooveel van hield. O, vader had goed gekozen. Met roode oogen zag Ciel op en smeekte:

,,Toe, Frans, lees den brief van tante Suus voor."

En hun leven lang onthielden ze, hoe deze niet begon met ,,Lieve kinderen," nee, ze schreef zooals ze altijd was geweest, lief en hartelijk en bescheiden:

„Lieve allemaal,

Wanneer jullie je vaders brief hebt gelezen, weet ik niet, of het mogelijk is den mijnen met een open geest aan te hooren, want het zal heel moeilijk voor jullie zijn. Niemand begrijpt dat zoo goed als ik. Maar denken jullie niet, dat ik je moeders plaats wil bezetten. Ik wil slechts trachten haar plaatsvervangster te zijn. Juist mijn liefde voor haar maakt, dat ik dit besluit durfde te nemen. Help mij om te kunnen slagen, dat heb ik noodig, en dat is het eenige, wat ik kan zeggen.

Tante Suus."

Toen snikte Jess tegen Bobs arm aan:

„Moeder heeft dit voor ons bereikt!" en de anderen voelden het mee:

Na haar dood was het nog haar gift aan haar kinderen, dat tante Suus zich bereid had verklaard dezen moeilijken post te bekleeden.

„Ik schrijf haar een brief," zei Jess spontaan, „zie, hun hotel in Londen staat hier onderaan."

Frans die zich echt de oudste voelde, stelde nu kalm voor:

„Laten we ieder een briefje schrijven, elk naar zijn eigen inzicht. Voor tante Suus hoeven er geen franjes aan te zitten."

Dit was wel de hoogste lof, dien hij haar kon brengen.

Ze knikten allen en 's avonds bracht hij eigenhandig den dikken brief naar de post.

Het werd een drukke tijd in huis.

Jess had het nieuws aan Jaan verteld. Voordat ze 's avonds naar bed ging, was ze naar de keuken gegaan en had haar oude plaatsje op het aanrecht ingenomen. Maar het was een ernstige Jess die sprak:

„Jaan," was ze begonnen, „ik heb je iets heel belangrijks te vertellen."

Jaan keek haar eens aan.

„Doe d'r je tijd over, kind," zei ze vriendelijk. „Jaan heeft geduld."

En Jess deed het.

Toen wist ze ook, dat het beter was deze oude getrouwe uitgebreider in te lichten, dan ze eerst van plan was geweest en niet alleen de feiten te vermelden. Jaan had recht op meer.

„Jaan, die brief, dien je vanavond binnenbracht, was van vader; hij was aan ons allemaal gericht en daarin stond iets, dat we heelemaal niet hadden verwacht: vader gaat met tante Suus trouwen."

Jess zweeg en nam Jaan eens op. Ze verwachtte een luiden uitroep van verbazing of verontwaardiging, maar er gebeurde iets anders. Jaan zei niets, maar uit haar oogen rolden dikke tranen. Ze veegde ze met den achterkant van haar hand weg en zei eenvoudig:

„Wat zou u ma gelukkig zijn, als ze het wist, juffrouw Jess!"

Jess knikte haar hartelijk toe en vertelde verder:

„Ik kan er nog niet veel over zeggen, Jaan, het is nog zoo plotseling, maar ik voel wel, dat er iets moois voor ons is gebeurd, en ik vind het heerlijk, dat jij zoo praat over moeder. En ik ben blij, dat ik het je dadelijk heb verteld. Kunnen we dan hierin ook op je rekenen, Jaan?"

Verlangend keek ze de dienstbode aan.

„Jessie," zei deze trouwhartig, „ik zou voor jou door het vuur willen gaan, als het noodig is, maar daar is geen sprake van. We magge meer dan tevreden zijn, dat de perfester die beste juffrouw Suus in huis brengt. Dat is een goed mens, laat die maar loopen. En Jaantje zal geen roet in het eten strooien, die kan best met haar overweg. Gaat u nou maar rustig naar bed, dan breng ik u straks een kopje thee en een koekje boven."

Wonderlijk licht gestemd ging Jess weg en zocht Bob op in zijn kamer Ze spraken er niet meer over, maar hadden elkaars aanwezigheid nog even noodig. Toen kuste Bob zijn zusje goeden nacht en durfde ze te zeggen:

„Misschien komt dat andere ook wel in orde."

Wat verwonderd keek hij haar na, toen ze vlug wegwipte, maar ze was weer gauw terug en legde zonder woorden een brief voor hem neer en verdween.

Het was een epistel van Carrie aan Jess, waar niets bijzonders in stond, maar onderaan was gekrabbeld: „Hoe is het met Bob? Is hij heusch weer heelemaal beter?"

Ook zat er een kiekje van de afzendster in, en toen een kwartiertje later de brief onder Jess' deur werd doorgeschoven, miste ze dat er uit . . .

Ze kregen nog een paar maal bericht van de reizigers, maar ze wisten niet precies, wanneer ze hen konden thuis verwachten. Wel zagen allen tegen het weerzien op, dat zooveel herinneringen zou wakker roepen, maar tante Suus wist alles goed te regelen.

Op een ochtend, dat Jaan alleen thuis was, bleef een auto voor de deur stilstaan en eenvoudig, als anders voor een gewoon bezoek, was tante Suus met den professor binnen gekomen en toen Jess uit school kwam, vond ze haar bezig met het klaarzetten van de koffietafel.

Vlug liep Jess op haar tweede moeder toe en zoo lief was haar begroeting, dat tante Suus er aangedaan van werd, hoewel ze een dergelijke houding van Jess wel had verwacht. Daarna kwam Bob, die dadelijk een enkel hartelijk woord wist te vinden. Vader was niet thuis, hij had besprekingen in de stad, en het leek net als van ouds als tante Suus kwam logeeren. Ze zorgde ook Frans, Nien en Ciel alleen te treffen en door haar eenvoudige manier van doen stelde ze hen allen op hun gemak en voelde niemand zich vreemd of gedwongen.

Het duurde niet lang, of de heele stemming in huis was veranderd en de kinderen voelden het bijna tastbaar. Ze wisten nu 's middags steeds iemand thuis te treffen, die hen met een vriendelijk gezicht opwachtte. Tante Suus had een gezellig hoekje ingericht, waar ze steeds met iets bezig was en altijd was ze bereid voor een gezellig praatje of een vertrouwelijke mededeeling.

In de maanden, die volgden, voelde ze sterk, dat ze den goeden weg had gekozen, en dat ze iets bereikte. Zelfs Nine

kwam onder haar bekoring en verloor veel van het stugge en teruggetrokkene, en wat voor allen een genot was: vader werd weer vader van vroeger en liet zich door tante Suus uit zijn werk halen. Hij luisterde met een opgewekt gezicht naar haar verhalen over kleine voorvallen in het gezin. Het was of door tante Suus' aanwezigheid een deel van moeder was teruggekomen, en al bleven ze haar gemis voelen: het leed verzachtte en was niet meer zoo schrijnend.

HOOFDSTUK IX

KEES GAAT NAAR INDIË. — HET AFSCHEID

De telefoon rinkelde wel viermaal en Jaan, die niets van zulke instrumenten moest hebben, zag zich gedwongen den hoorn van den haak te nemen.

„Met het huis van perfester van Dedem," zei ze plichtsgetrouw, wat men haar met veel moeite had bijgebracht. Gelukkig hoorde ze een bekende stem en zuchtte verlicht:

„O, bent u het, mijnheer Kees? Nee, mijnheer Bob is niet thuis, maar ik hoor net juffrouw Jess d'r belletje. 'k Zal d'r effentjes roepen."

En Jaan slofte tevreden weg, blij dat ze het er goed had afgebracht, en liet Jess binnen, wier eerste vraag was:

„Waar is tante Suus?"

„Mevrouw komt direct benejen. Of u vast de thee wou opschenken, maar dat zal ik nou maar doen, want mijnheer Kees staat aan de telefoon te wachten."

Jess lachte en nam vlug de hoorn op.

„Arme Kees, heb je lang geduld moeten oefenen? Ik hoor nu pas, dat jij had opgebeld, vandaar mijn weinige haast," begon ze opgewekt.

„'t Valt mee hoor," stelde hij haar gerust, „ik heb hier een stoel. Maar nu moet je eens luisteren. Ik heb een plan. Je weet dat m'n boot de eerste weggaat, en nu wilde ik een afscheidsfuif geven. Wat vind jij daarvan?"

„Een loffelijk voornemen, Kees! Ben je al besloten in welken vorm je hem gaat gieten?"

„Dat wou ik nu juist met jou en Bob bespreken. Alleen den datum wilde ik graag op den 31ste houden. Dat zal je waar-

schijnlijk wat vreemd lijken, maar het is moeders idee en daarom wilde ik dat niet veranderen. Zij vindt een laatsten avond hopeloos melancholiek en vroeg, of ik den vorigen dag afscheid kwam nemen."

Zijn stem klonk verontschuldigend. Jess wist, hoe moeilijk zijn moeder het hem den laatsten tijd had gemaakt, nu hij tegen haar zin die positie had aangenomen en volgens haar zijn vaders zijde had gekozen.

„Ik vind het juist prettig," zei ze daarom hartelijk, „dan zien we je tenminste nog zoo lang mogelijk."

„Gelukkig," zuchtte Kees opgelucht, „dan kom ik er over praten. Bob is vanavond thuis, naar ik weet. Heb jij dan ook tijd?"

„Dien zal ik wel maken," besliste Jess. „Ik vind het eenig om ook een stem in het kapittel te hebben, en in het comité te zitten. Ik zal nu dadelijk aan mijn werk beginnen, dan kan ik vanavond met een rustig geweten meeboomen. Tot kijk!" riep ze nog vroolijk en eindigde het gesprek.

Juist kwam tante Suus binnen.

„Met wien was jij in gesprek, Jesske?" vroeg ze vriendelijk, terwijl ze bij de theetafel redderde.

„'t Was Kees, Tantetje. Hij wil nog een afscheidsfuif geven, voordat hij weggaat, en Bob en ik mogen mee besluiten, hoe we die zullen inrichten."

Tante Suus keek eens oplettend naar haar gezichtje, maar Jess praatte zoo onbewogen en nuchter over alles, dat ze durfde polsen:

„Jammer, dat hij weggaat. Vind je ook niet? 't Is zoo'n aardige jongen."

„Ja," vond Jess peinzend, „ik heb echt het gevoel, dat we een goede vriend verliezen."

„Gelukkig," dacht tante Suus, „haar hartje is er nog niet bij betrokken."

Hardop vervolgde zij:

„Verliezen is wel wat sterk gezegd, Jessie, Indië is de wereld niet uit!"

„Dat is waar," knikte deze, en het onderwerp als afgehan-

deld beschouwend, ging ze door: „Vindt u het goed, dat ik hier beneden bij u blijf werken? 't Is zoo knus en u bent nu eenmaal een wandelend woordenboek."

Liefkoozend streek tante Suus over Jess' krullebol en legde er even haar wang op.

„Lief, mooi kind," vond ze teeder, „geen wonder, dat die jonge man van je houdt."

En ze dacht aan het gesprek, dat ze een tijdje geleden met Kees had gehad. Hij was op een avond komen oploopen, en had haar alleen getroffen en eerlijk was hij toen uitgekomen voor zijn liefde voor Jess.

Nog hoorde ze zijn woorden:

„Hoe kan ik anders dan van haar houden, mevrouw? Dat mooie, jonge kind met haar groote hart?"

Ze had hem bijna gesmeekt:

„Praat er nog niet over met haar, jongen, ze is er nog niet klaar voor!"

„Ik weet het," had hij eenvoudig geantwoord, „en ik kan wachten. Maar vindt u het goed, dat we elkaar schrijven? Tenminste als Jess het zelf wil," voegde hij er aan toe.

Tante Suus voelde zich getroffen, dat hij dat verzoek aan haar richtte; ze wist hieruit, hoezeer ze al werd beschouwd als moeder.

„Natuurlijk vind ik dat goed, jongen, ik weet hoe eerlijk je het meent. Maar terwille van je zelf moet ik je waarschuwen. Maak je geen illusies. Ze houdt van je als een vriend, maar haar hartje is nog niet ontwaakt en in je afwezigheid kan veel veranderen."

Angstig had ze Kees aangezien, of hij haar begreep, maar hij had rustig geknikt:

„Ik weet dat heel goed, mevrouw." 't Klonk ernstig. „Die risico loop ik. Maar ik zou haar in geen geval willen overhaasten of op haar medelijden werken. Als ze zich ooit aan mij wil geven," even had hij gezwegen en vervolgde toen, „dan moet het in volle overgave zijn!"

De anderen waren toen binnengekomen, en later waren ze er niet weer op teruggekomen, maar Kees had zijn eigen

plaatsje gekregen in het ruime, moederlijke hart van tante Suus.

Nu keek ze naar Jess, die ijverig zat te werken en droomde een mooien droom voor dit kind van haar liefste zuster, dat haar het dierbaarste was.

Zelfs met den professor had ze het maar terloops behandeld: het onderwerp was te teer.

's Avonds hield het trio vergadering op Bobs kamer.

Tante Suus had een theeblad met koekjes en bonbons in orde gemaakt en liet dat door Jaan naar boven brengen.

„Mevrouw heeft den grooten theepot meegegeven, want jullie zouden je wel schor praten, dacht ze," deelde ze mee.

Terwijl Jess inschonk en het lekkers uitdeelde, ontvouwde Kees zijn plan.

„'k Wou het buitenshuis doen, dan heeft niemand er den last van en hebben we flink de ruimte. Wat vinden jullie van het zaaltje bij Wikkers. Dat huur ik om te dansen en dan in die andere zaal een souper na. Is dat niet beter, dan eerst te gaan eten?"

„Zalig," vond Jess dadelijk en klikte met haar tong bij de gedachte aan de souperheerlijkheden.

Ook Bob stemde in.

„Het is een goed idee," vond hij, „dansen brengt vanzelf de stemming er in, en een souper na, is een prettig besluit. Ik stem absoluut vóór."

„Ik ook," juichte Jess en ze lachten om de eensgezindheid van het comité.

„Maar nu komt het voornaamste: wie zullen we vragen? Daarvan hangt eigenlijk het heele slagen van de partij af."

Nu waren ze het niet zoo gauw eens, maar eindelijk hadden ze toch een lijstje samengesteld en Bob zei, opstaande:

„Ik ga beneden even het telefoonboek halen, dan schrijven we de goede adressen dadelijk achter de namen."

„Goed," vond Jess ijverig, „vraag tante Suus dan om haar groote, vierkante enveloppen, dan tik ik de invitaties netjes met de schrijfmachine van den pipa, volgens den tekst van onzen geachten gastheer."

Maar toen Bob weg was, zei ze geheimzinnig:

„Toe, Kees, schrijf jij Carrie nog op de lijst!"

„Carrie?" vroeg hij verwonderd, „maar die komt hier toch nooit meer?"

„Nee, daarom juist. Dat weet ik immers wel, maar ... nou ja, Kees, hoe zal ik dat precies zeggen?" En met een angstigen blik op de deur, fluisterde ze haastig: „Toe, Kees, opper haar naam uit je zelf!"

„O," begreep Kees haar nu uitstekend, „waait de wind uit dien hoek?"

Hij aarzelde even, en vroeg toen:

„Is het wel verstandig van je, Jess, om je daarin te mengen?"

„Dat doe ik toch niet," weerde ze die veronderstelling af, „ik geef hun alleen een kansje. Als Bob er tegen is, zal hij het heusch wel tegen jou zeggen en Carrie snapt natuurlijk, dat op een fuif van jou, als eerste, Bob wordt gevraagd."

„Er is veel waars in je woorden," moest Kees toegeven en zacht voegde hij er bij: „Trouwens, jouw wil is wet."

Hij had het gekscherend willen doen klinken, maar er zat zoo'n ondertoon van ernst in, dat ze hem even verschrikt aankeek, maar hij lachte alweer en zei verlangend:

„Ik hoop, dat het een knalfuif wordt, echt iets om op te teren, als ik daarginder ben en jullie mis."

„Je zult zien, dat het eenig wordt, en dat we ons reuze amuseeren," voorspelde Jess, „we hebben immers alleen maar luitjes gevraagd, die we goed kennen."

Toen kwam Bob weer binnen met glazen limonade, enveloppen en den telefoongids.

Jess kaapte de schrijfmachine uit de studeerkamer en ze gingen alle drie aan den arbeid.

Kees voegde nog Carrie's naam bij het lijstje met de opmerking: „Stom, dat we haar vergaten," en Bob maakte geen aanmerking, zoodat Kees een ondeugenden blik naar Jess wierp en met zijn lippen het woord „koppelaarster" vormde.

Tante Suus was enthousiast voor het plan, en vond dat er bij deze gelegenheid nieuwe jurken hoorden en dagen lang zat

Phine, de naaister in het kleine zijkamertje en maakte onder haar leiding voor elk der meisjes een moderne avondjurk.

Voor Nine met haar donker gezichtje, kozen ze een soupele gele zij, die haar bijzonder goed kleurde, en op den bewusten avond werd er een enkele heel mooie bloem bezorgd in die tint. Met een blos en een gelukkig lachje borg ze het kaartje, dat er bij was gevoegd, in haar taschje, en tante Suus wist er handig over heen te praten, zoodat niemand vroeg, wie de goede gever toch wel was, maar ze aan zichzelf en haar prettige gedachten werd overgelaten.

Ciel had groen gekozen. Ze had zelf een groote bloem in elkaar weten te zetten en droeg die op den éénen schouder en in haar lange japon had ze iets statigs. Maar allen werden even stil, toen Jess binnenkwam in haar eerste echte avondjurk van zachtrose met strookjes en moderne pofmouwtjes. Ze was dien middag naar den kapper geweest, die haar krullend haar in diepe golven had gelegd, wat haar goed stond. Onder de jurk uit, zag men nog net een glimp van de zilveren schoentjes, een gift van tante Suus.

„Dat schattige paartje wenkte me gewoon toe uit de etalage," had ze deze buitensporigheid verdedigd en Jess beweerde zelf, dat je al danste, als je ze aan de voeten had.

„Je kunt trotsch zijn op je dochters, Jaap!" prees tante Suus, die den professor speciaal voor deze „modeshow" naar beneden had gehaald, zooals Frans het noemde. Ze hadden ook alle drie een kleine avondcape, door tante Suus' handige vingers in elkaar gezet.

„Echt mondain," vond Jess, die als een volleerde mannequin voor vader heen en weer draaide.

Maar buiten klonken dringende claxonstooten.

„Daar heb je Kees en Van Slooten met twee taxi's," kondigde Bob aan, die achter het gordijn keek.

't Werd een druk geroep van „goeden dag" en „veel plezier" en toen bleven tante Suus en vader Jaap samen achter.

„Ik voel, dat er vanavond iets belangrijks gaat gebeuren, Jaap," voorspelde ze en keek peinzend in het vuur.

„Iets prettigs, Suus?" vroeg de professor lachend, die soms

beweerde, dat ze hem aan Jess deed denken.

Maar zonder overgang constateerde ze: „Nien had haar beau soir."

„O, jullie vrouwen!" riep Van Dedem uit en dreigde haar met zijn vinger.

„'k Zou het heerlijk vinden," praatte ze verder, wel wetend, dat ze niet nader behoefde uit te leggen, „'t is zoo'n degelijke jongen met goede vooruitzichten en Nien . . ."

„Wordt onder jouw leiding een aardig meisje," maakte hij den zin voor haar af.

„Meen je dat werkelijk?" vroeg ze blij verrast.

„Of ik dat meen?"

Even legde hij een hand op haar schouder. „Je bent een tooverfee, Suusje, je hebt meer gedaan, dan ons een „Home" teruggeven."

Suze legde een oogenblikje haar wang op zijn hand en beiden dachten aan haar, wier taak zij trachtte voort te zetten.

„'t Zijn ook zulke lieve kinderen, allemaal," zei ze toen zacht.

„En jij zoo'n lieve moeder."

Dankbaar en echt gemeend klonk het uit zijn mond, en Suze wist dat alles was zooals het moest wezen.

De fuif was in vollen gang.

Van het eerste begin af was er stemming.

Ieder zette zijn beste beentje voor, want ze moesten Kees een goede herinnering meegeven. Toch waren er wel eenige moeilijkheden.

Jess zag dat Carrie en Bob elkaar ontweken en ze bedacht een plannetje om ze bij elkaar te brengen.

„Kees," vroeg ze lief, „toe, vraag jij dezen dans aan Carrie en ga met haar naar de serre. Je snapt wel, wat ik wil, hè? Ik zorg voor de rest."

Lachend haalde hij de schouders op en citeerde: „ce que femme veut . . . ," maar hij voldeed aan haar verzoek en toen hij er net was, kwamen ook Jess met Bob. Carrie kreeg een kleur, maar toen Jess kalm Kees annexeerde en hem meetrok,

liep ze niet weg en bleven de twee alleen achter.

„Als het nu niet in orde komt, doe ik er niets meer aan," verkondigde ze en terwijl Kees haar met zich voerde in het danstempo, vond hij ook:

„Nu kan je verder je handen in onschuld wasschen."

In het zaaltje miste ze ook Nine en Piet, maar daarover maakte ze zich niet ongerust en toen ze na den volgenden dans binnenkwamen, zagen ze er zóó gelukkig uit, dat Jess dadelijk begreep: dat is best in orde.

Nine trok haar dan ook al gauw met zich mee achter een paar palmen en fluisterde haar nieuwtje:

„Jess, hij heeft me gevraagd!"

„Nine, wat heerlijk voor je, van harte gefeliciteerd, hoor."

„O, Jess, weet je wat hij zegt? Dat hij mij zoo lief en zoo zacht vindt, en jij weet, dat ik dat heelemaal niet ben."

Ze zag er een oogenblik werkelijk angstig uit, en Jess zei hartelijk:

„Dat ben je wel, Nineke, in je binnenste binnenste ben je een schat, en dat heeft Piet ontdekt."

Maar toen zagen ze, dat Van Slooten hen zocht en hen ontdekte. Vlug stoof hij naar hen toe.

„Ik miste je zoolang, meisje," zei hij, zoo onmiskenbaar verliefd, dat Jess het uitschaterde, maar toen stak ze hem spontaan de hand toe.

„Van harte geluk, zwager," klonk het hartelijk.

„Ben je niet boos op me, dat ik dit lieve meisje bij jullie kom weghalen?" vroeg hij en trok Nine teeder naar zich toe.

„Lieve tijd," zuchtte Jess, „dat zal me wat geven. Jullie hebt het zwaar te pakken. Blijf maar hier tortelen. Ik ga er vandoor," en vroolijk wenkte ze haar danseur, die naar haar zocht.

„Waarover heb jij zoo'n binnenpret op je ééntje?" wou Con Franssen weten, die een studievriend van Bob en Kees was.

„Ik ben dankbaar, dat ik niet verloofd hoef te zijn," bekende Jess en het klonk zoo oprecht, dat Con het uitschaterde.

„Ja," moest hij toegeven, „de verstandigste menschen doen

dan bête, maar het schijnt toch een prettige situatie te zijn. Kijk maar naar die twee," en hij wees op Nien en Piet, die in elkaar verzonken voorbij dansten en die niet het flauwste besef schenen te hebben, dat de heele wereld hun geheim van hun gezichten kon lezen.

„Misschien voor de internen," gaf Jess toe, „maar zeker niet voor de toeschouwers. Ik voorvoel nu al, dat ik in het vervolg 's ochtends, 's middags en 's avonds dit schouwspel te slikken krijg, en dat is me wel wat te machtig."

„Ik weet een probaat middel, Jess. Verloof je ook! Dan heb je genoeg aan je zelf," stelde Con voor.

„Dank je lekker," vond Jess hartgrondig, „trouwens, het mag niet eens van den rector," liet ze er kinderlijk op volgen.

„O, Jess," gierde nu Con, verrukt over haar naïeve opmerking, „mocht hij je soms nog permissie geven: ik houd me te allen tijde tot je beschikking als verloofde."

„Vriendelijk bedoeld," ketste Jess terug, „maar niet noodig. Dan heb ik nog wel anderen op mijn kladboekje."

„Dat kan ik begrijpen." Con zei het met warme overtuiging en keek zoo bewonderend naar het bekoorlijke persoontje voor hem dat Jess kleurde.

„Mallerd," deed ze afwerend.

't Souper bleek werkelijk een prachtig besluit te zijn van den avond. De stemming was toen op zijn hoogst en er werd menig geestig speechje afgestoken.

Even wist Bob een ernstiger toon te treffen, toen hij Kees' afscheid noemde en ze voelden het allen als een naderende ramp, maar hij tipte dit maar even aan en vervolgde in vroolijker trant, zoodat het geen schaduw over den avond wierp. Ook Kees zelf antwoordde op die manier, en ieder maakte, dat het officiëele einde van de fuif en het vaarwel aan den scheidenden makker luchtig verliep.

In het rumoer van het opbreken, stond Kees alleen naast Jess.

„Jessie?" vroeg hij zacht.

„Kees," zei ze hartelijk en wendde zich heelemaal tot hem, want het smartelijke in zijn stem trof haar.

Aarzelend nam hij één van haar handen in de zijne, maar ze liet het gewillig toe.

„Morgen kan het niet meer," ging het door haar heen.

Ongemerkt had hij haar meegenomen naar een rustiger plekje.

„Jess, ik zou je graag iets willen vragen," zei hij heesch.

„Ja, Kees?" Ze wist niets anders te zeggen.

„Zou je me willen schrijven, als ik daarginder ben?"

„Natuurlijk, graag," zei ze zoo prompt en gewillig, dat Kees het hoofd boog en een kus drukte op het gevangen handje.

Jess voelde iets van wat er in hem omging, nu hij alleen uit hun midden wegtrok, z'n nieuwe toekomst tegemoet.

„Peter!" wilde ze zeggen, maar iets, ze wist zelf niet wat, hield haar tegen. 't Was of ze voelde, dat zijn zelfbeheersching dan zou breken.

Heel, heel even streek ze hem over het haar en hij keek weer op.

„Dank je, kleine kameraad," klonk het eenvoudig en al trilde nog zijn stem, toch haalde Jess verlicht adem, wonderlijk ontroerd als ze door dit alles was.

„Laten we naar huis loopen, we wonen toch allemaal in dezelfde buurt," stoorde Con's luide stem en hij trachtte alvast een plaatsje naast Jess te krijgen, maar ze voelde niets voor deze poging, en met een eenvoudig gebaar stak ze een arm door dien van Bob en Kees, en zei uitdagend:

„Mis, Con, de feestcommissie blijft bij elkaar!"

Zoo liepen ze met z'n drieën door den donkeren nacht, elk in zijn eigen gedachten verdiept. En toen Frans en de zusjes al naar binnen waren gegaan en Piet hen verstrooid, zonder herkennen, was gepasseerd, stonden ze nog buiten. Er werden geen woorden meer gewisseld.

Lang hield Kees Jess' handen vast en ze bood hem haar wang, die hij broederlijk kuste.

„Het aller-allerbeste, Kees," fluisterde ze zacht.

Toen opende Bob de deur voor haar, en ging hij naar zijn vriend terug voor een laatste gesprek.

HOOFDSTUK X

DE LIEFDE MAAKT SLACHTOFFERS — NINE, CIEL ... MAAR JESS ONTSNAPT

Nine was getrouwd.

Ze hadden een echte, ouderwetsche bruiloft gehad en zooals Jess beweerde, was alles geloopen, zooals het hoorde. De bruid straalde van geluk en de bruidegom was erg zenuwachtig. Ook had de huwelijksinzegening plaats in de kerk door den dominee, met wien Nine dweepte.

„Ze lieten mij n.b. het bijbehoorende lied zingen," schreef Jess in haar trouwe beschrijving over alles aan Kees in Indië, „hoewel het me heelemaal niet ligt. Maar toen ik maar kikte, om van het gewone sjabloon af te stappen en me iets anders te laten galmen, keek het paar me eensgezind verwijtend aan, alsof ik trachtte hun huwelijk tegen te gaan. Toen durfde ik niets meer te zeggen, en deed wat ze van me verwachtten. Hoe de resultaten waren, weet ik niet, maar ik geloof, dat men meer het aangedane gesnuf van mijn familieleden hoorde, dan mijn gekweel."

Dit was alweer zes maanden geleden.

Nine en Piet waren al sinds lang terug van hun huwelijksreis en woonden nu in een popperig klein huisje in één van de buitenwijken.

Nine was veranderd, als een blad aan een boom. Over wetenschappelijke onderwerpen of haar oude rechtsgeleerdheid sprak ze nooit meer; ze scheen te zijn vergeten, dat dit eenmaal haar eeuwig discours was geweest. Nu waren het de nieuwe meubelen, die zooveel was noodig hadden, of het zonnescherm, dat moeilijk neerging, de zonden van het dag-

hitje . . . en Piet, Piet en nog eens Piet, met al zijn mooie eigenschappen en onovertroffen karakter.

„Als jullie nu denkt, dat ze eindelijk eens normaal doen, en zich als gewone echtelieden gedragen, hebben jullie het glad mis," klaagde Jess aan tafel, toen ze bij de „tortels" had koffie gedronken en getuige had moeten zijn van allerlei betuigingen van onveranderde liefde.

„Ik vind het wee," vond Frans met een opgetrokken neus, waarop Ciel hem beschuldigde „visschenbloed" in de aderen te hebben.

„Dat moet nog blijken," wist Jess wijs, „als hij zich zelf eenmaal in de kluisteren der lie-ief-de zal bevinden."

Maar nu stoof Frans verontwaardigd op.

„Ik hoop dan in ieder geval nog zooveel gevoel te bezitten, dat ik jullie behoed voor alsmaar inééngestrengelde handen en geteem van: „is mijn kleine meisje nog gelukkig met haar stoute mannetje?"

Zoo precies wist hij Piets toon te treffen, en zoo toegewijd boog hij zich over vaders leegen stoel, dat ze het allen uitschaterden.

„Laat ze het toch uitvieren," vond Ciel berustend, „het is een normale ziekte en die slijt mettertijd wel uit."

„Welk een treurig cynisme spreekt uit den mond van deze jonge maagd," plaagde Jess, maar sloeg ineens een hand voor den mond en voegde er verschrikt aan toe:

„O, ik had bijna vergeten een dringende boodschap aan jou over te brengen. Morgen komt schoonmama plechtstatig eten en moet alles in de puntjes zijn. Nine zit in doodsangst, dat de hit de juskom over mama's rok zal uitgieten, of dat ze een knieval gaat doen met den dienbak. En ze moest Ciel noodig spreken over methodes om dergelijke rampen te voorkomen en over haar recept voor mayonnaise, waar ze niets van snapte. Ik geloof, dat ze je graag in levenden lijve in de keuken deponeerde!"

„Dat veelgehoonde spinaziestudentschap schijnt achteraf beschouwd zijn goede zijde te hebben," glunderde Ciel, die steeds een graag geziene gast was bij het pasgetrouwde zusje, en die

dan geraadpleegd werd over alle mogelijke „moeilijkheden," die Nine nooit in een huishouding had vermoed.

„Toch houdt Nien zich kranig," vond tante Suus. „Piet heeft maar een klein inkomen en ze weet er aardig mee rond te komen."

„Vooral als zeker iemand maar dikwijls op bezoek komt," knipoogde Jess.

Tante Suus kleurde en ze plaagden nu allemaal:

„Ja, wij worden door u tekort gedaan, alles gaat naar Nine!"

Ze wisten hoeveel groote tasschen met van allerlei door haar naar het kleine huisje werden gesleept.

„Jess," verdedigde ze zich nu, „jij zit daar te redeneeren, alsof je allen tijd ter wereld hebt, en aan mijn geesteshorizon doemt zooiets op als een eindexamen."

„Hardvochtig schepsel," klaagde Jess en knuffelde haar duchtig, „waarom moet u me aan iets naars herinneren, net als ik het eens even ben vergeten. Nu is het met mijn rust gedaan!" Ze neuriede melancholiek: „mein Ruh ist hin!" maar op de gang ging ze over in een joliger melodietje.

Het eindexamen was achter den rug en het was goed afgeloopen. Jess was geslaagd.

„Een reuze bof," vond ze zelf, maar de anderen wisten, dat ze flink had gewerkt en dat ze het had verdiend.

De professor had een ernstig gesprek met haar in zijn kamer.

„Wat heb je gedacht om verder te gaan doen, Jessie?" vroeg hij vriendelijk, „heb je bij je zelf al plannen gemaakt?"

„Ik wou graag rechten studeeren, Paps!" kwam er tot zijn verbazing heel beslist uit, en ze vervolgde haastig: „Niet, dat ik zoo verlang naar die dooie studie; ik zal heusch ook geen sieraad van de balie worden. Brrr! Niets daarvan, maar ik wil graag de richting uit van arbeid voor sociale verbeteringen, vooral op het gebied van verwaarloosde kinderen en dan komt zoo'n handvat aan je naam goed te pas."

Professor van Dedem wierp een lachenden blik op zijn vrouw, die hun juist thee kwam brengen.

„Ik hoef niet te vragen, bij wie je in de leer bent geweest. Maar het is mij best."

Tante Suus en Jess keken elkaar eens aan. Hoeveel gesprekken hadden ze niet over dit onderwerp gevoerd! Tante Suus had veel verteld over haar werk in het tehuis, waar ze zoolang directrice was geweest. Ze had dien arbeid altijd met groote liefde en toewijding gedaan, en het had Jess doen weten: in die richting wil ik mij ook ontwikkelen.

„Je kunt je licht over de studie zelf bij Nine opsteken," ried haar vader haar aan, „alles ligt haar natuurlijk nog kersversch in het geheugen."

„O, Pieps," lachte Jess nu, „dat denkt u maar in uw onschuld. Nine praat over niets dan over de voordeelen van haar nieuwe gasfornuis en of ze wollen of katoenen kinderbroekjes zal breien."

De groote gebeurtenis, die Nien te wachten stond, had de allerlaatste scherpe kantjes van haar karakter heelemaal verzacht en ze gingen allen graag op bezoek bij de jongelui.

„We nemen het geteem over „die Liebe" — het gewone Hollandsche woord was volgens de broers niet krachtig genoeg — op den koop toe. Ze is altijd zoo kinderlijk verrukt over een kleine attentie en voor een bloemetje krijgt ze tranen in de oogen."

In heel veel dingen was ze afhankelijk van de hulp van de familie en dikwijls kwam er een noodkreet.

Ook dezen middag belde Piet op van kantoor — hun finantiën stonden niet toe om een eigen toestel te hebben — en smeekend vroeg hij aan tante Suus of iemand van de familie 's avonds kon komen om Nine gezelschap te houden.

„Ik heb een vergadering, die ik niet kan overslaan," legde hij uit, „en ze is vandaag zoo nerveus, dat ik haar niet graag alleen laat."

Tante Suus moest even overleggen en peinsde hardop:

„Vader krijgt een collega op de thee, dus ik kan niet weg. Frans en Bob hebben een bridgedrive. En Ciel, ja, van haar weet ik niets, enfin, als je niets meer hoort, kan je op Jess rekenen."

Opgelucht eindigde Piet het gesprek en glimlachend over zijn lieve bezorgdheid, ging tante Suus naar Jess' kamer . . .

„Vanavond alweer uit?" schrok deze. „Wat doet u me aan, Tantetje? Ik wou juist eens mijn correspondentie bijhouden. Enfin, familieplichten gaan voor. Maar ik vraag of Minnie die met me komt deelen, want om alleen een heelen avond Nine's „Piet en geen einde" aan te moeten hooren, is me te machtig, zoo gauw achter elkaar."

Gearmd liepen ze de trap af.

„Laat me los," smeekte tante Suus, „bij de bocht vallen we naar beneden. 't Is daar veel te nauw."

„Dat komt, omdat u zoo'n gezellige dikkerd wordt," plaagde Jess en loodste haar handig over het gevaarlijke punt heen.

Beneden voerde ze één van haar ouderwetsche telefoongesprekken met Minnie, waar tante Suze glimlachend naar luisterde. Die twee waren nog steeds gezworen vriendinnen.

„Hallo, Min, er is een alarmkreet van de tortels en als een liefhebbende zuster offer ik me op en ga vanavond het arme verlaten wijfje troosten. Kom jij alsjeblieft ook, om me bij te staan in dit opofferende werk."

„Best," luidde het prompte antwoord, „dan heb ik een mooie reden om aan het vaderlijk oog te ontsnappen. Ik kan niet lang blijven: zoolang totdat ik Wims fluitje hoor."

„Kind," schrok Jess, „doe je het nog steeds stiekum?"

„Val niet van de graat, brave ziel!" plaagde Minnie, „zoo verdorven als jij vreest, ben ik niet. De mams weet er van en schraagt me, maar het hoogste gezag is onredelijk en ik zie me gedwongen hem een beetje voor den gek te houden."

„Bemin je Wim dan steeds nog zoo vurig?" informeerde Jess belangstellend.

„Om u te dienen," gaf Minnie toe.

„Dan is het heel geschikt, dat je vanavond meegaat. Als je Nine heele uren hebt hooren teemen over de voortreffelijkheid van den huwelijkschen staat, zal je wel bekoelen," hoopte Jess.

„Reken daar niet op, geliefde, want het zal niet lukken."

„Minnie," kreet Jess, „als jij ook zoo wordt als die familie van mij, knoop ik me op."

„Daarover hoef je je geen zorgen te maken, want Wim en ik vechten als hond en kat. Je moet ons soms hooren, maar zie je . . ." en dit klonk zachter en iets in haar stem klonk Jess als heel echt gemeend, „dan maken we het weer goed, Jess, en dan is het heerlijk!"

„Och," zuchtte Jess, „jullie verliefde menschen zijn allemaal even erg."

Ze hing den hoorn op en keek tante Suus fronsend aan.

„Alweer een slachtoffer van de liefde," klaagde ze, „is het niet treurig?"

„Ja, kindje," deed tante Suus luchtig, „je zult er aan moeten wennen, dat de meesten van je kennissen dien weg opgaan. Jullie hebt den leeftijd er voor."

Maar het was een doodgewone, nuchtere Minnie, die 's avonds bij Nine kwam en die als vanouds vol grappen en malle opmerkingen zat.

Toen ze de volle mand met sokken zag, die Nine huisvrouwelijk wou gaan stoppen, zei ze:

„Kind, wat een vracht! Die man van jou lijkt wel een duizendpoot."

Jess gierde, maar Nine ging er niet op in, en toen de meisjes bereidwillig aanboden om te helpen, sloeg ze dit edele aanbod af.

„Dat doe ik zelf. Ciel wou het gister ook al doen, maar ik laat het me niet ontnemen."

„Graag of niet," vond Jess, die met den besten wil ter wereld niet kon begrijpen, waarom Piet persé op door Nine eigenhandig gestopte sokken ten kantore moest gaan.

Onderwijl keek Nine verteederd naar een groot gat, waardoor wel twee teenen konden steken.

„Hoe doet hij het zoo?" vroeg ze bewonderend en wreed verstoorde Minnie haar aanbidding, door te opperen:

„De man zal hoera-teenen hebben. Daar kan je plezier van beleven. Hij slijt hoopjes van die dure dingen op die manier."

Maar Nine ijverde verontwaardigd:

„Hoe kan je zooiets zeggen, mijn Piet heeft keurige nette teenen."

„Lieve tijd, Nineke, ik geloof het graag," kwam Jess haar helpen, „hoewel ik het leuk zou vinden. Het geeft iets opgewekts aan zoo'n mannenvoet."

Minnie lag dubbel van het lachen.

„Ik zal dadelijk aan Wim vragen, als ik hem zie, of hij ook zulke knollen van gaten fabriceert. Net iets voor hem om tien van die jolige teenen te hebben."

Maar Nine, die bang was, dat er iets minder goed aan haar volmaakten Piet werd bevonden, keek wat sneu en opspringend stelde Jess voor:

„Ik ga jullie wat voorzingen," en zachtjes begon ze met: „Ik kreeg laatst van mijn tantetje een waaiertje present." Ze zong het licht en ondeugend. Toen volgden een paar andere liedjes, en eindelijk klonk innig Schubert's fijn: „Schlafe, Schlafe, holder, süszer Knabe." Ze begeleidde zich zelf muzikaal en Nine veegde een traan weg met Piet's sok.

„Ik begrijp je niet, Jess," zei ze, „jij spot altijd met alles wat liefde is, en dit liedje zing je zoo aandoenlijk en mooi."

Maar Jess lachte alleen maar en een paar accoorden aanslaande, ging ze in iets anders over, en zong leuk en overmoedig: „Mamma, 'k wil een man hê."

Ze hoorde niet, dat de kamerdeur zachtjes werd geopend en dat Piet op zijn teenen binnenkwam, even onhoorbaar gevolgd door Gijs Bolten, den jongen dokter, die Nine behandelde en tevens huisvriend was.

Juist had Jess met klem verzekerd: „een boerenman, dien wil ik hê!" toen ze hoorde applaudisseeren.

„Bravo, bravo," riep Piet luidruchtig.

Jess bloosde: „vervelend, dat Gijs dit nu juist had meegemaakt."

Ze had er plezier in gehad en zich laten gaan, maar het was niet voor zijn ooren bedoeld geweest.

„Toe Jessie, zing nog wat," drong hij aan, maar Jess liet zich niet vermurwen.

„Ik heb me schor gezongen," beweerde ze. „Veel te hard geschreeuwd."

Toen werd er buiten gefloten en Minnie sprong op.

„Mijn signaal weerklinkt!" kondigde ze aan en lette niet op Jess' smeekenden blik: „laat me niet in den steek."

„Wim houdt niets van wachten," legde ze nog uit en nam haastig afscheid.

Jess zuchtte eens, er was geen ontkomen aan. Nu zou Gijs haar thuisbrengen. Hij was een beste, aardige jongen, maar verder . . . ! En natuurlijk zou hij die mooie gelegenheid aangrijpen en weer sentimenteel worden. Ze vond het echt jammer, dat ze nu nooit eens een gewone vriendschap kon hebben. Jongens waren zoo gauw verliefd en dan was het daarmee gedaan. Daar had je ook Jan Vorst. Nog steeds was hij haar trouwe aanbidder en hij liet geen kans voorbijgaan om haar het hof te maken. Con Franssen was al even erg en van Nol was ze ook niet meer zeker! Het was lastig, vond ze.

„Wat ben jij stil," ontdekte Piet ineens, die eerst liefdevol de gestopte sokken had bewonderd, waar Nine zoo ijverig aan had gewerkt.

„Ben je verliefd?"

„Ja, op jou," kaatste Jess terug, maar Piet was in een plaagbui en wilde er op doorgaan.

Vlug stond Jess op, je kon dan niet weten, welke enormiteiten hij ging debiteeren en ze kondigde aan: „'t Wordt mijn tijd. Kom, Piet, loop een eindje met me mee, dat is goed voor je lijn." Ze trachtte hem over te halen in een laatste hoop, haar tête à tête met Gijs te ontgaan.

Maar Piet dacht er niet aan zijn schoonzuster te begeleiden.

„'k Ben veel te blij, dat ik thuis mag blijven," vond hij weinig galant tegenover haar, „en trouwens, ik zou Gijs niet in de wielen willen rijden."

Jess nam overdreven hartelijk afscheid van Nine, om de kleur te verbergen, die zijn duidelijke toespeling op haar wangen had gebracht en haastig vluchtte ze de gang in.

Op straat liep ze zoo vlug, dat Gijs goedig zei: „'k Zal je niet opeten, Jessie!"

Ze voelde zelf, dat ze overdreven deed, en zwijgend liepen ze naast elkaar. Wanhopig zocht Jess naar een onschuldig onderwerp van gesprek, maar Gijs begon:

„Vind jij het ook zoo gezellig bij Nien en Piet?"

Jess knikte: „Echt knus," gaf ze toe.

„Ik moet altijd aan jou denken, als ik hen daar samen zie."

't Klonk zacht, maar opzettelijk riep Jess verontwaardigd: „Lieve tijd, Gijs, zoo sentimenteel heb ik nog nooit van mijn leven gedaan."

„Dat bedoel ik ook niet, Jessie," legde hij kalm uit. „Maar dan komt in me op, hoe graag ik zoo'n leven met jou zou willen deelen."

„Daar heb je de poppen aan het dansen," dacht Jess wanhopig, „en hij zegt het net of hij het meent."

„Niets voor mij, zoo'n gekir," trachtte ze hem nog tegen te houden, maar hij legde een kalme hand op haar arm en nu was er een klank van waren ernst in zijn stem, dat het Jess ontroerde. Ze begreep, dat het voor hem een belangrijke kwestie was en vol schrik wist ze, dat ze hem zou moeten kwetsen, want ze hield niet van hem op die manier.

„Jess," hoorde ze naast zich, „is er hoop voor me?"

Met afgewend gezicht antwoordde ze hakkelend:

„O, Gijs, ik had geen idee, dat je het echt meende."

Even lachte hij kort om haar naïef antwoord.

„Jess, wil je open vertellen, hoe mijn kansen staan?"

En eerlijk zei ze: „Nee, Gijs, ik kan het niet."

Het bleef stil tusschen hen, maar hij nam zijn hand niet weg.

Alleen was zijn stem schor, toen hij verder aandrong:

„Is er een ander, Jess?"

Nu stond ze even stil: „Een ander?" Verwonderd klonk het en meteen zei ze heel vast:

„Nee, natuurlijk niet."

Ze kwamen bij haar huis en toen hij haar een hand ten afscheid gaf, voegde hij haar ernstig toe: „Dan geef ik den moed niet op, Jess."

Hij gaf haar geen gelegenheid tot antwoorden, maar na een diepen groet met zijn hoed, keerde hij zich om en Jess ging naar binnen, meer ontroerd, dan ze wist.

Ze trof tante Suus alleen, en zonder verdere uitlegging viel ze naast haar neer en verborg haar gezicht in tante's schoot.

„O, Tantetje," snikte ze.

Even liet deze haar begaan, toen deed ze Jess' muts af en streek haar kalmeerend over het haar.

„Tante Suus," klonk het bedroefd, „vindt u me abnormaal?"

„Kindje, hoe kom je op zulke gekke gedachten?" vroeg deze.

„Nu ja, ik bedoel in de liefde."

„Wil je het mij wat precieser uitleggen, Jesske? Ik weet niet wat je meent."

„Vindt u het gek, dat ik nog niet verloofd ben en niet eens verliefd?"

Nu lachte tante Suze zacht:

„Maar lieve Jesske, natuurlijk vind ik dat niet gek!"

Jess lichtte haar hoofd op, ze droogde haar tranen en rustiger zei ze:

„Soms denk ik wel eens, dat er iets vreemds aan me is. Er zijn een heeleboel jongens, die ik aardig vind, maar ik ben nog nooit verliefd op één van hen geweest en daar heb je nu Nine, en Minnie en zooveel anderen."

„Maak je daar maar geen zorgen over, kindje, voor jou moet de ware Jozef nog komen en dan krijg jij het net zoo goed te pakken als de rest."

Ze zwegen even en Jess stond op om haar mantel en muts op te bergen.

„Wat is het toch heerlijk, dat ik alles tegen u kan zeggen, en u begrijpt me altijd even goed," en schijnbaar zonder overgang vervolgde ze: „Gijs bracht me thuis."

„O," begreep tante Suus, „arme jongen!"

„Ik heb hem heusch geen aanleiding gegeven om te denken, dat ik van hem hield," verontschuldigde Jess zich. „Trouwens, dat weet hij ook wel, maar, Tante, ik vond het vreeselijk om hem pijn te moeten doen. Hij hield zich kranig, maar zijn oogen stonden treurig."

„Zulke dingen kan men nu eenmaal niet dwingen, Jess," troostte tante Suus haar.

Ze waren beiden stil en toen tante Suus begon op te ruimen, praatte ze over iets anders, wat haar allang had bezig gehouden.

„Jess, ik maak me ongerust over Ciel."

„Over Ciel?" verbaasde Jess zich. „Is ze dan ziek?"

„Nee, dat niet, maar ze doet vreemd. Heel anders dan vroeger en ze is zoo stil. Heb jij niets bijzonders aan haar gemerkt?"

Jess dacht eens na: „Ja, nu u er over spreekt, weet ik ook ineens, dat ze veranderd is, eigenlijk al sinds ze bij Dr. Vorst de huishouding heeft waargenomen. Misschien is dat te druk voor haar geweest, met de praktijk en de rest!" opperde Jess, maar tante Suus schudde ontkennend het hoofd.

„Nee, dat is het niet. Het zit dieper. Ik vind, dat ze er te veel heengaat."

Jess keek op. „Waarom? O, u denkt toch niet, dat zij en Jan? Heusch niet, Tantetje, dat weet ik heel zeker!"

„Was het dat maar, Jess. Nee, ik denk, dat het Dr. Vorst zelf is om wien het gaat."

„Dr. Vorst!"

Jess' verbazing was groot. „Die oude man? Hij kon haar vader zijn, want Ciel en Clara zijn even oud. Nu geloof ik heusch, dat u spoken op klaarlichten dag gaat zien, Tante Suus."

Maar toen bedacht ze zelf:

„'t Is wel gek, want Zondag zag ik ze samen bij de hockey-match, Maandag ging ze met hem naar de comedie en vanavond is ze er weer heen. Toch lijkt die gevolgtrekking van u me haast onmogelijk."

„Och," zuchtte tante Suus, „er zijn wel mallere dingen gebeurd. Vorst is heel jong getrouwd en ziet er nog flink uit. En wat heeft die man niet een moeilijk leven gehad, die lange jaren met zijn ziekelijke vrouw, voor wie hij bijzonder lief moet zijn geweest. Van zijn kant kan ik het heel goed begrijpen, vooral daar Ciel nooit dat heel jonge over zich heeft gehad. Maar . . ."

Ze keek Jess besluiteloos aan en deze vroeg angstig:

„Moeten we er dan wat aan doen?"

„Ik zou niet weten, wat! We hebben immers geen enkel feit om op af te gaan, niets dan onze vermoedens en bovendien, Dr. Vorst is een hoogst achtenswaardig man. Misschien doet zich nog eens de gelegenheid voor, dat ze iets tegen jou loslaat en dat jij kunt ingrijpen of helpen."

Deze kwam gauwer dan één van hen had kunnen denken en heel anders, dan ze konden verwachten.

Nadat vader naar een vergadering was gegaan, ging tante Suus naar bed met een flinke hoofdpijn. Bob was voor een studie-onderwerp een paar dagen op reis en Frans werkte op zijn kamer. Zoo kwam het, dat Jess alleen in de huiskamer zat, toen er gebeld werd.

Loom stond ze op, nog half met haar gedachten bij haar mooien roman.

„'k Wou, dat het iets echt leuks was," hoopte ze optimistisch.

Maar toen ze de deur opende, zag ze een doodsbleeken Jan Vorst voor zich staan.

„Jan!" schrok ze, ineens uit haar blijde stemming.

„Gelukkig dat je thuis bent, Jess. Ben je alleen?" 't Klonk gedempt.

„Dat is te zeggen," aarzelde ze, „wel alleen in de huiskamer. Tante Suus is naar bed gegaan."

„Ik moet je dringend spreken, Jess! Nee, 't is niet over ons, maak je daarover niet ongerust," voegde hij er zielig aan toe, toen hij merkte, dat Jess hem verward aanzag.

Jess kleurde, want ze was er werkelijk een oogenblik bang voor geweest: hij deed zoo vreemd!

„Kom binnen, Jan! Zeg het gauw! Wat is er gebeurd?"

Hij was te zenuwachtig om te gaan zitten en rondloopend, vertelde hij:

„'t Is over Ciel. Ze heeft immers onze huishouding gedaan, toen Clara in het sanatorium was? Die had dat zelf bedacht en Ciel wist ons echte gezelligheid te brengen, die we nooit hadden gekend. Wat was het anders dan onder Clara's regiem! We voelden het allemaal, vooral vader, die opleefde. Ik merkte dat wel, maar vond het heel gewoon en begrijpelijk

en dacht er niet verder over na. Jullie familie schijnt nu eenmaal iets bijzonders voor ons te hebben."

Het trof Jess diep, maar Jan zei het zonder bitterheid en ging door:

„Ik geloof ook wel, dat er niets gebeurd zou zijn, als Clara niet was teruggekomen en gloeiend jaloersch werd, toen ze merkte dat we haar niet hadden gemist. Ze was onhebbelijk tegen Ciel, zoodat vader woedend werd. Ja, hoe zal ik het verder zeggen. Clara maakte allerlei hatelijke opmerkingen en insinuaties, en Ciel verloor dan ook haar kalmte. 't Werden dikwijls scènes."

Jan zweeg even en Jess viel in:

„O, Jan, ik heb er niet het minste vermoeden van gehad."

„'t Was voor mij ook niet gemakkelijk om over te spreken. 't Gaat over mijn eigen vader en zuster, en Jess, je maakt het mij ook wel erg moeilijk om je iets te kunnen vertellen."

Weer kleurde Jess; ze wist, hoe ze hem steeds had ontweken.

„Maar om kort te zijn," vervolgde Jan, „gisteravond kwam Ciel op bezoek. Tegen verwachting in, was Clara niet uitgegaan en er vielen harde woorden. Clara verweet Ciel, dat ze zich had opgedrongen, en dat het haar om vaders positie was te doen. Ciel liet zich dit niet zeggen en bekende, dat ze van vader hield. Ik stond er machteloos bij, ze waren, geloof ik, mijn tegenwoordigheid vergeten, en Clara beweerde te weten, dat jullie vader nooit zijn toestemming tot een huwelijk zou geven. Op dat oogenblik kwam vader binnen, Ciel liep opgewonden naar hem toe en zei: „Dan trouwen we zonder toestemming." Ik dacht, dat het maar een opwelling van haar was, maar vanochtend . . ."

Even hokte zijn stem, maar hij vermande zich.

„Vanochtend luisterde Clara een telefoongesprek af. Ze doen het heusch en trouwen in Engeland. Ciel gaat met den trein naar Hoek van Holland en vader volgt met den wagen."

Met verschrikte oogen keek Jess hem aan.

„O, waarom doen ze zoo geheimzinnig! Wat vreeselijk. Als ze immers echt van elkaar houden, zal vader zijn toestemming

niet weigeren. Maar zóó! Jan, we moeten iets doen. We kunnen hen niet laten begaan."

„Ja," knikte deze, „dat vind ik ook, maar wat kunnen we doen?"

„Ik weet het," besliste Jess. „Frans is thuis en heeft zijn twoseater; wij kunnen er nog zijn, voordat de boot vertrekt."

„Ga jij dan mee?" vroeg Jan.

„Ja," zei Jess vastbesloten. „Ik weet, dat ze naar mij zal luisteren. Frans moet chauffeeren, dan kan jij met je vader terugrijden."

Even sloeg Jan de handen voor zijn gezicht.

„Dat vader zooiets onberadens kan doen," klaagde hij.

„Jan," wist Jess wijs en dacht aan haar gesprek met tante Suus, „je vader probeert dit late geluk te grijpen, hij is bang, dat het hem voorbij zal gaan, maar als wij het toelaten, zal hij er zijn leven lang spijt van hebben, want hij kent papa immers te goed. Wacht jij nu hier, dan roep ik Frans en licht tante Suus in."

Jan zag haar bewonderend na; hij voelde hoe zij in levenswijsheid zijn meerdere was en besloot alles aan haar over te laten.

Een oogenblik later kwam Frans haastig naar beneden. Hij had een oude jas en sjaal van Bob bij zich.

„Hier," zei hij kort, „die moet jij aan van Jess, in de dickeyseat."

Samen gingen ze het wagentje halen, dat gelukkig weer in orde was na een kleine reparatie. En toen ze terugkwamen, was Jess al klaar.

Tante Suus, bleek en ontdaan, door meer dan haar hoofdpijn alleen, kuste hen alle drie goedendag.

„Niet te hard rijden, Frans!" waarschuwde ze nog, toen ze instapten, „je hebt tijd genoeg."

„Maakt u zich maar niet ongerust, Tantetje!"

Hartelijk boog Frans zich over het portier.

„Het komt terecht. Als ik de kans krijg, bel ik u vandaar even op."

„Graag jongen," antwoordde ze, getroffen door zijn zorg. Jess en Frans spraken niet veel samen.

Ingespannen tuurde hij voor zich uit, totdat Jess rilde.

„Koud, Jesske?" vroeg hij vriendelijk.

„Nee," bekende ze, „maar ik vind het leven moeilijk."

En Frans de zorgelooze, lachte niet, maar hartelijk drong hij aan:

„Kom dicht bij me zitten, meisje, en steek je arm door den mijnen. Je zal zien, dat je dat goed doet."

„Kan je dan wel chauffeeren, Frans?"

„Heusch wel, Jess, en ik vind het heerlijk, je naast me te voelen. Je moet ons nooit loslaten, kleine zuster, je bent onze goede genius."

„Frans!" Jess zei het verbaasd.

Maar hij ging rustig door:

„Zoo'n klein meisje als jij beseft niet, hoe dikwijls de gedachte aan jou mij heeft gesterkt. Het klinkt misschien sentimenteel, maar het is een groote waarheid. Goede zusters zijn een zegen voor hun broers."

Ze zwegen verder, maar vertrouwelijk leunde Jess tegen zijn schouder.

Ze vond het leven nu weer anders, met zijn vele mooie mogelijkheden.

Door het ruitje van de kap zag Jan hen zitten en hoewel hij niets van hun gesprek had kunnen hooren, vloog hem dezelfde gedachte door het hoofd:

„Als Claar eens zoo'n zusje was geweest!"

Ze kwamen goed op tijd in Hoek van Holland aan en Jan herkende den grooten wagen van zijn vader, die bij het station geparkeerd stond.

„Laten we wachten, tot de trein binnenkomt," stelde Frans voor. „Dan kan Jess Ciel alleen tegemoet gaan en houden wij ons op den achtergrond."

Het was een doodsbleeke, zenuwachtige Ciel, die uit haar coupé stapte en tegelijk zag ze Dr. Vorst en Jess, die zich door de passagiers hadden heengewerkt.

„Jess, jij, jij!" klonk het, maar niet boos, eerder met verlichting.

„Ja, Cieltje," zei Jess kalm, al trilden haar beenen, „ik

kom je terughalen, want het is beter, dat je het niet zóó doet."

Ze stak haar arm door dien van het zusje, en keek Vorst aan.

„Jan en Frans zijn er ook," vertelde ze eenvoudig, „we wisten wel, dat jullie je zoudt bedenken. Kom, dan praten we er buiten rustig over."

Ciel liet zich leiden, als had ze geen eigen wil, en ook Vorst gaf zich gewonnen. Even knikte hij tegen de jongens en Frans vroeg:

„Jan, kan jij den wagen van je vader rijden?"

Jan bevestigde dit en Frans bedisselde:

„Dan doe jij dat, en ik rijd alleen terug en bel eerst tante Suze op."

Zonder meer overhandigde Vorst zijn zoon het sleuteltje en even later zat Jan op de chauffeursplaats en stapten zijn vader en de meisjes achter in.

Ciel stak smeekend de handen naar Vorst uit, die hij dadelijk stevig vastgreep. Toen ze reden, was hij zichzelf geheel meester en begon hij tegen Jessie:

„En nu, kleine Mentor?"

„Ik wou u vragen, mee naar huis te gaan."

Ze voelde dat Ciel angstig ging beven, en dadelijk stelde ze haar gerust:

„Tante Suze zou vader voorbereiden, en Ciel, je weet, hoe ze thuis zijn. Als het om jouw geluk gaat, is hun dat immers voldoende."

„'t Is beter, dat we het op deze manier doen," gaf Vorst toe tegen zijn meisje en Ciel hief een betraand gezichtje naar hem op.

„'k Ben meerderjarig, Bram," zei ze zelfbewust.

Hij lachte zenuwachtig. „Ik hoop, dat we je vader zóó ook voor ons kunnen winnen."

Jess zag, dat ze het pleit gewonnen hadden en wilde hen nu graag alleen laten om het samen verder uit te praten.

„Jan, rijd even wat langzamer," verzocht ze en kroop handig over de leuning naar de voorste bank.

„'t Is in orde hoor!" en Jan zuchtte verlicht, dankbaar, dat

zijn inmenging zulke goede gevolgen had gehad.

't Was al na middernacht, toen ze voor het huis van professor van Dedem stopten. Achter zich hoorden ze een claxon en ze zagen, dat Frans hen had ingehaald.

Toen ging de deur open, eer ze hadden gebeld en Ciel liep met een kreet op tante Suus toe, die beide armen moederlijk om haar heen sloeg.

„Mijn klein meisje," zei ze innig.

Maar nu was het Vorst, die geheel zichzelf was en de leiding in handen nam.

„'k Zou graag willen, dat jullie mee naar binnen gingen," zei hij tegen Frans en zijn eigen zoon, die zich bescheiden op den achtergrond hielden. „Jullie hebt er het recht toe, want jullie hebt me van een onverstandige daad teruggehouden."

Handig schoof Frans stoelen bij en Vorst wendde zich nu tot den professor met een openhartige bekentenis, van wat hij zijn „onbezonnenheid" noemde.

Tante Suus keek tevreden naar zijn flink gezicht, toen hij eindigde:

„Ik hoop, dat u het mij vergeven wilt! Maar liefde maakt zelfs oudere menschen van streek."

Ciel schoof vertrouwelijk dichter naar hem toe, en de eerlijke woorden hadden Van Dedem's strak gezicht ontspannen.

„Als het voor het geluk van mijn kind is, geef ik mijn toestemming," zei hij ontroerd.

Ciel zag hem dankbaar aan en op vasten toon verklaarde ze, met Vorst's hand in de hare:

„Hij of geen ander, Vader."

De professor zuchtte eens: hij had zich immers een huwelijk van dit knappe dochtertje niet voorgesteld, dat zij een man zou trouwen die al volwassen kinderen had. Maar tante Suus had hem op het hart gedrukt: „wij kunnen niet voor een ander kiezen, Jaap," en hij zei nu royaal: „Ik weet tenminste, dat ze in goede handen is."

Ongemerkt verdween Frans naar den kelder en kwam terug met een flesch champagne. Het gaf ontspanning in de kamer en toen hij met Jess klonk, fluisterde hij haar toe:

„Me dunkt, dat we dat wel hebben verdiend."

Tante Suus en Jess brachten een gelukkige, maar erg vermoeide Ciel naar bed en tante Suze liet toen de zusjes alleen voor een intiem laatste woordje.

Ciel sloeg spontaan de armen om den hals van Jess en zuchtte:

„O, Jess, ik ben toch zóó gelukkig."

En toen Jess haar wat later onderstopte, legde ze even haar hoofd naast het donkere van Ciel op het kussen.

„Zou het nu niet jammer zijn geweest, dat alles te bederven? Nu blijft het mooi en ongerept!"

„Dank zij jullie," fluisterde Ciel, en Jess knipte het licht uit.

„Droom maar van een heerlijke, zonnige toekomst, zusjemijn!" raadde ze aan en wipte weg naar haar eigen kamer.

HOOFDSTUK XI

JESS KRIJGT EEN EERVOLLE VERMELDING

Jess en Bob kwamen terug van hun gemeenschappelijke reis. Ze waren drie maanden weg geweest. Door toedoen van Prof. Verwijnen ging Bob, als afgevaardigde, naar een Engelsch congres en toen bleek, dat hij een dame mocht meenemen, was Jess meegegaan.

„Een heerlijke opfrissching voor je, Jesske," had Bob gezegd en tante Suus was hem dankbaar, want Jessie moest er eens uit. Ze maakte het zich wat al te druk met allerlei plichtjes. Eerst had de geboorte van het kleine neefje haar geheel in beslag genomen. Nine was lang slap gebleven en maakte graag gebruik van Jess' toewijding voor het kindje, waar ze zoo handig mee omging, vrij wat beter dan de moeder zelf, die doodsbang was het te laten vallen. Piet had al een paar keer uitgeroepen:

„Gooi die studieboeken van je toch over boord, en word baker. Je krijgt van mij een prachtig getuigschrift."

Maar nu had ze deze drie maanden volop genoten in het gezelschap van haar lievelingsbroer, en het was een aaneenschakeling van mooie en prettige dagen geworden; Bob en zij waren elkaar nader dan ooit gekomen. Zelfs hadden ze samen gesproken over wat Jess lang had bevreemd: zijn verhouding tot Carrie. Ze hadden samen gezellig in de lounge van het Londensche hotel gezeten en Bob was bij de office gaan zien of er post was, die trouw en geregeld door tante Suus werd opgestuurd.

In een dikken brief van Nine, vol verhalen over den onovertroffen Piet en de voorlijke prestaties van het kroonprinsje,

stond onderaan, als post scriptum, iets gekrabbeld, dat Jess een oogenblik deed verbleeken. Ze kon een kreetje van schrik niet weerhouden, en het deed Bob opkijken van zijn eigen correspondentie.

„Wat is er?" informeerde hij, „toch geen slecht nieuws?"

„Och nee, dat niet bepaald," weerde Jess verlegen af.

„Jesske?" vroeg Bob dringend en ze kon zijn oogen niet weerstaan en met kloppend hart fluisterde zij: „Carrie is getrouwd!"

„Is het dat?"

Bob's gezicht veranderde niet en hij vertelde nu vertrouwelijk: „Ik wist het al. Hier, lees zelf maar dit briefje, dan begrijp je het beter!" en uit zijn portefeuille haalde hij een rose briefje, „echt Carrie-achtig" vond Jess, en gaf het haar.

Het luidde:

Beste Bob,

Ik heb je raad opgevolgd en Menno geaccepteerd. O, Boy, wat kende je me toch veel beter, dan ik het me zelf deed, want ik voel me gelukkig en tevreden. Het is een prettige gewaarwording om aanbeden te worden, zoo critiekloos, — het is geen hatelijkheid, hoor, maar een eenvoudig constateeren van de feiten —. Dagelijks ga ik meer van Menno houden. Voor hem ben ik volmaakt. Lach nu niet zoo sarcastisch, Bobbértje. — Het is heusch den laatsten keer, dat ik je zoo zal noemen. — Maar het maakt me verlangend, goed te zijn. Wanneer ga jij mijn voorbeeld volgen en stap je ook in het huwelijksbootje? Ik hoop, dat als we elkaar eens weer ontmoeten, het zal zijn als goede, oude vrienden. Kan dat? In ieder geval wensch ik je het allerbeste in je leven.

Je vriendin Carrie.

Jess veegde even over haar oogen. Ze las tusschen de regels door veel geleden verdriet en zei zacht:

„Ik begrijp het toch niet, Bob," en hij legde het uit:

„Het was altijd kibbelen tusschen ons. We pasten niet bij

elkaar! Carrie is een meisje voor luxe, en ze kon het niet verdragen, dat mijn studie mij in beslag nam. Ze voelde die als een concurrente. Ik begreep allang, dat het niet ging, maar . . ."

Bob zocht verlegen naar woorden.

„Ze kon je niet loslaten," vulde Jess begrijpend aan.

„Ja, zooiets," gaf Bob kleurend toe, „en toen ik merkte, dat Menno van den Hemert van haar hield, vertelde ik haar dat. Hij is rijk, kan haar alles geven, ook zijn tijd en . . . je ziet mijn succes als huwelijksmakelaar. Toch ben ik heel blij, dat ze mij geen kwaad hart is blijven toedragen."

Hij had het gesprek als geëindigd beschouwd en ze waren er niet meer op terug gekomen, maar Jess had steeds aan Carrie moeten denken. „Mooie Carrie," met haar luchtige vlindernatuur, die toch zooveel van Bob had gehouden, en die zèlf zijn liefde voor haar had verspeeld. Dan keek ze hem dikwijls oplettend aan, maar hij was precies dezelfde in zijn regelmatige opgewektheid en belangstelling in alles, dat ze begreep, dat het voor hem werkelijk voorbij was.

In de taxi, die hen naar huis bracht, vloog dat alles nog eens door haar hoofd, maar toen waren ze bij hun bestemming en was het één en al vroolijkheid bij de hartelijke begroeting.

Tante Suze stond met een blij gezicht in de deur en op den achtergrond zagen ze Spriet, die met moeite Petertje in bedwang hield. Spriet was de magere daghit, een nieuwe instelling van tante Suus, sinds Jaan in het voorjaar haar enkel had verstuikt en het trappenklimmen haar zwaar viel, maar Spriet had zich onontbeerlijk weten te maken en was nu een onmisbaar element in het groote huis geworden, zoodat ze gebleven was.

„Heerlijk, dat jullie er weer zijn. Ik heb zóó verlangd," en heel tante Suze's lieve gezicht straalde van vreugde, terwijl de professor Jess nog eens een extra keertje tegen zijn hart drukte of liever de combinatie van Jess en Petertje, want deze laatste had zich aan zijn pas weergevonden vrouwtje vastgeklemd, en liet zich niet goedschiks verwijderen.

„Zalig om weer thuis te zijn," vonden ook de reizigers, en keken met welbehagen de gezellige huiskamer rond.

„Ik zal jullie het feestprogramma vast verklappen," vertelde tante Suus en telde op haar vingers af. „Frans komt vroeg van kantoor, Nine en Piet komen eten met het „Prul" in zijn eigen statiewagen. Ciel plus echtvriend drinken hier vanavond thee.

„Knus," vond Jess en danste tot Petertjes genoegen met hem door de kamer.

„Is er nog post, Tantetje?" vroeg Bob en zei dankbaar: „Wat hebt u ons alles regelmatig opgestuurd. We vonden het bizonder prettig."

Spriet was al naar het tafeltje in den hoek geloopen en bracht gedienstig een stapeltje brieven en drukwerken aan en met een tevreden zucht zocht Jess haar Indischen brief er tusschen uit, en deed hem zoolang in haar tasch om er later op haar gemak van te kunnen genieten.

„Mevrouw!" Bescheiden kwam Spriet naast tante Suus' stoel staan. „Denkt u aan de telefoontjes van mijnheer Bob."

„Knap van je, Spriet!" prees deze en hardop vertelde ze: „Spriet is mijn tweede geheugen en een heel goed ook."

Een breede grijns trok over het spitse muizengezichtje.

Een fijne betrekking had ze hier toch. Nou ja, van Jaan moest ze heel wat hooren. Die had dikwijls wat aan te merken, maar verder had ze het hier best naar den zin. En ze was blij, dat juffrouw Jess terug was. Die was een echte grapjas. Altijd wist ze wat leuks te zeggen. Ook haar naam was door deze bedacht. „Spriet" had ze haar gedoopt, hoewel ze eigenlijk Dientje heette, maar ze vond het een eerenaam. Iedereen in huis noemde haar zoo. Zelfs Jaan had het na eenige onwillige aarzeling niet kunnen laten.

„Spriet," zei nu ook Jess, „er zit iets voor je in het kleinste koffertje. Als je het hier brengt, krijg je het, vóór je naar huis gaat."

Spriet vloog weg om die prettige opdracht uit te voeren. En Jess vertelde aan tante Suus:

„Ik kon geen weerstand bieden aan al die Burmah-winkels daar, met hun vele glinsterende steenen, alles „echte" diamanten, zooals u begrijpt en bespottelijk goedkoop."

„Kind, je hebt toch niet zooiets voor onze Spriet meegebracht?" vroeg deze verschrikt.

Jess knikte. „Dat heb ik nu eens lekkertjes wel gedaan. Dat kind zwoegt als een paard en heeft nooit eens wat extra's gehad en daarom krijgt ze van mij iets echt ondegelijks, waar ze nooit naar heeft durven talen."

Jess keek opstandig en tante Suus schudde het hoofd, maar zei niets meer, want Spriet was alweer terug.

Met groote oogen stond ze toe te kijken, terwijl Jess het koffertje opende. Deze had met voorbedachten rade de cadeautje bovenop gepakt en overhandigde Spriet een klein pakje.

„Zie maar gauw, wat er in zit," moedigde ze aan, toen het kind het wat verlegen in de handen ronddraaide.

Zenuwachtig opende ze het doosje en toen ze de glinsterende broche zag, keek ze Jess ongeloovig aan.

„Dat is toch niet voor mij?" bijgde ze. „De juffrouw heeft zich zeker vergist," maar Jess knikte haar toe:

„Nee hoor, Spriet, dat is om Zondags aan te doen, als je uitgaat."

Spriets oogen vulden zich met tranen en met een aandoenlijken blik naar Jess, drukte ze het doosje tegen haar magere lijfje.

„O, zooiets moois voor mij! 't Is net een droom."

Ze deed een opgewonden sprongetje naar voren en greep Jess' hand en drukte er haar lippen op; toen was ze met een snik de kamer uit.

„Zóó heb ik ons kalme Sprietje nog nooit gezien; ze is heelemaal uit haar lood geslagen. Jij schijnt een beter begrip van haar gehad te hebben dan ik," moest tante Suus toegeven. „Ze schijnt er naar te hebben gesnakt."

Jess knikte voldaan.

„Zullen we nu de verdere uitdeeling voor de aanwezigen ook maar houden?" vroeg ze aan Bob.

Deze lachte toestemmend. „Wat dit meisje op cadeau-gebied gepresteerd heeft, grenst aan het ongelooflijke," verklapte hij en werkelijk was zij geslaagd voor ieder iets mee te brengen, dat precies bij zijn of haar smaak paste.

„Ik zal nu maar even naar Jaan gaan," besloot Jess, „anders voelt ze zich gepasseerd," en tot groot genoegen van Spriet, ging ze op haar oude plekje op het aanrecht zitten, terwijl Jaan in bewondering was neergezegen voor haar nieuwe tasch.

„En Jaan?" vroeg Jess met een ernstig gezicht, toen ze van allerlei had verteld, „moet ik dat kind" — en ze wees op de gichelende Spriet — „nu eens over de knie nemen of heeft ze zich nog al netjes gedragen in mijn afwezigheid?"

Maar Jaan was in een rose stemming wegens de feestelijke thuiskomst en het cadeau naar haar hart en ze mompelde goedkeurend:

„Nou, ik mot zeggen, dat ze d'r eigen nog al goed heeft gehouden, dat kon kwaaier!"

Door dezen ongewonen lof schrok Spriet zóó, dat ze zich in haar thee verslikte en door Jaan moest worden bijgebracht, die stevig op het magere ruggetje timmerde.

Toen Jess weer binnen was, hoorde ze tante Suus zeggen:

„Bob, nu zouden we het ondanks Spriet nog vergeten, er is vanochtend een paar maal voor je opgebeld en men wilde precies weten, hoe laat je thuis kwam. De Spriet had verstaan: Bakker, die mensch is!"

Hij lachte en zei: „Dat kan Bakker, de amanuensis van mijn lab. zijn. Maar wat zou die van me moeten? Ik zal maar even opbellen."

Hij draaide het nummer, en toen hij aansluiting had, zag Jess zijn gezicht betrekken en hoorde ze hem tot tweemaal toe mompelen: „beroerd, beroerd," en later nog weer eens... „lamme geschiedenis."

„Bob, wat is er?" vroeg tante Suus, toen hij stil en peinzend met zijn hand op het toestel bleef staan en de verbinding al lang was verbroken.

„Prof. Verwijnen heeft een aandoening van de oogzenuwen. Eerst vreesden ze voor de hersenen, maar dat gevaar is nu geweken, maar zijn oogen zitten in het verband, hij mag absoluut geen licht hebben en er is niets van te zeggen, hoe lang het zal duren en of het geheel in orde komt. In ieder geval kan hij niets en niets uitvoeren."

Ze vonden het allen treurig en Jess vertelde:

„U weet, dat Bob en ik samen afscheid bij hem hebben genomen. Bob vond het niet meer dan beleefd, want hij heeft ons toch aan dezen prachttijd geholpen. Het trof me toen juist bijzonder, hoe heerlijk zonnig en licht het in zijn werkkamer was. „Ik móét zon hebben," zei hij van harte, toen ik er over begon." En zuchtend vervolgde ze: „Nu ben ik dubbel blij, dat we telkens wat van ons lieten hooren."

„Heb jij hem geschreven?" vroeg haar vader belangstellend.

„Ja," knikte Jess. „'t Was een impuls en toen hij later een zakenbrief aan Bob schreef, stond in een postscriptum: „Wilt uwe zuster beleefd dank zeggen voor hare kaart: zij deed mij veel genoegen met dezelve." Bob vond dit zoo uitbundig gesteld voor iemand van zijn doen, dat ik moed kreeg en hem daarna van ieder uitstapje een kaart stuurde met een paar woorden er op."

„Hij heeft dat bepaald bijzonder gewaardeerd," meende vader nu, „want hij maakte mij tenminste een complimentje over mijn charmant dochtertje."

Jess bloosde bij dien lof. Ze wist, dat het meeningsverschil tusschen de beide heeren reeds lang was bijgelegd, maar niet, dat ze bij ontmoetingen geregeld een praatje maakten, en dat *zij* dan gewoonlijk het onderwerp van gesprek was.

„Hij is een schattige, oude kabouter," vond ze wel wat oneerbiedig, wat haar vader dan ook ontlokte:

„Hé, hé, jongedame, toon alsjeblieft wat meer respect voor de faculteit," terwijl hij tevens beweerde: „oud is hij ook niet."

„Maar, Pipa, op z'n minst zeventig," riep Jess uit, die absoluut geen leeftijd wist te schatten.

„Verwijnen moet zestig zijn," rekende Van Dedem uit, „wij schelen ongeveer zeven jaar."

„Waaruit blijkt, dat je vader een jeugdige bloem van drieën-vijftig is," plaagde tante Suus tot aller genoegen.

Maar dadelijk waren ze weer ernstig en zei Jess vragend tegen Bob:

„Als het mag, zou ik hem graag opzoeken."

„Morgenochtend ga ik er heen. Bakker zei, dat elf uur de

geschiktste tijd was, en ik zal er dan over spreken. 't Moet voor iemand van zijn werklust de grootste kwelling zijn, dat hij tot nietsdoen is gedwongen, vooral nu zijn boek bijna uitkomt."

Bob zei het somber, en Jess nam zich voor bij een bezoek, den ouden heer te peilen, of ze hem daar niet mee zou kunnen helpen. Ze had voor vader ook al dikwijls drukproeven gecorrigeerd!

Haar plan gelukte en het gevolg was, dat ze de eerste drie maanden geregeld van drie tot vijf bij Verwijnen zat en hem gedeelten uit zijn boek voorlas, zijn paperassen regelde en verder het zonnetje voor zijn geest was, dat zijn oogen moesten missen.

„Ik weet niet, wat ik zonder je zusje had moeten beginnen, Van Dedem," zei hij nadrukkelijk tegen Bob. „Niet alleen is ze een intelligent meisje, dat mijn bedoelingen gauw vat, maar haar opgewektheid hield er bij mij den moed in."

En de professor grinnikte nog genoeglijk, toen hij aan haar laatste afscheidswoorden van dien middag dacht: „Hoofd omhoog, kabouter, of is die baard soms te zwaar? Dan komt hij morgen onder het mes." En plagend had ze er aan getrokken. Hij streek er nu zelf over: „Mijn kabouteruitrusting," glimlachte hij tegen Bob.

„Hoe lukt het Jess toch altijd om van iedereen een „gewoon" mensch te maken," overdacht Bob verwonderd. Ze slaagde er steeds in het innerlijk naar voren te halen, zelfs een gesloten natuur als Verwijnen bleek er niet tegen bestand te zijn en hij begreep, dat dit een heel aparte charme van haar was, die niets met uiterlijk schoon of verstand had te maken. Zelf was ze zóó ongekunsteld en gaf zich geheel als ze was, dat anderen ook het masker afzetten, dat ze gewoonlijk aan de wereld toonden.

Op haar kamer prijkte later op een eereplaatsje, het belangrijke wetenschappelijke werk, waarmee Prof. Verwijnen de wereld had verrijkt en dat in alle talen werd vertaald. Op het titelblad stond vermeld, als een blijvend blijk van waardeering: „Met dank aan J.v.D."

„'t Zou je compromitteeren, als ik je voluit had vermeld,

wat ik eigenlijk wilde," had hij gelachen, toen Jess hem wat verlegen over de groote eer kwam bedanken, en dadelijk had ze haar ondeugend antwoord klaar:

„U had het best mogen doen: kabouters staan toch onder en boven de wet."

Natuurlijk had ze alles over deze onderscheiding aan Kees geschreven en deze had het werk onmiddellijk besteld.

„De vrienden hier denken dat ik lijdende ben aan hoogmoedswaanzin," schreef hij terug, „omdat ik me zooiets lijvigs en onbegrijpelijks heb aangeschaft."

Tante Suus had het present-exemplaar van Prof. van Dedem eenvoudig geannexeerd: „In de wacht gesleept," noemde Frans het.

„Je bent een hooggeleerde bol, Jaap," beweerde ze tegen haar man, „maar hiervan heb jij zelfs geen kaas gegeten en dus kan het net zoo goed op mijn bureautje staan."

„Je hebt gelijk, Suus," gaf hij van harte toe, „'t is beter aan mijn zoon besteed." Hij zei het met gepasten trots op Bob, over wien Verwijnen een gunstig oordeel had uitgesproken en van wien ze allen veel verwachtten.

Hij had hard gewerkt en was nu bijna klaar, en zijn dissertatie beloofde iets bijzonders te worden en hield een belofte in zich, voor zijn toekomst als bioloog.

„Professor van Dedem, de tweede," durfden tante Suus en Jess voorspellen, maar alleen, wanneer ze samen waren en de anderen het niet konden hooren.

HOOFDSTUK XII

CLARA „DE CHARMANTE"

Jess stond op straat voor het huis en maakte met een flinken riem haar boekentasch op den bagagedrager van haar fiets vast. Juist wilde ze opstappen, toen ze tegen het raam hoorde tikken, en opziende, zag ze tante Suze daar staan, die met gebaren te kennen gaf, „kom je nog even binnen."

Geruststellend knikte Jess terug. Ze deed het klokslot dicht en wipte weer de stoep op. Voordat ze in de huiskamer was, riep ze al:

„Wat is er van uw dienst, dame!"

Tante Suze, die een ouderwetsche verkoudheid te pakken had en daarom beloofd had een paar dagen thuis te zullen blijven, kon niet dadelijk antwoorden. Eerst moest ze niezen, toen hoesten.

Jess ging er berustend bij zitten.

„Welja, verkouden snip, doe het maar op je gemak af," en ze snoepte onderwijl van de bonbons, die verleidelijk dichtbij stonden.

„Jess," klonk het toen geheimzinnig heesch en zacht.

„Ja?" deed Jess ondeugend mee op denzelfden toon, „gaan we samenzweren? Wie moet er aan?"

„Je moet me nog noodig plagen," verweet tante Suus met tranende oogen, niet van medelijden met zich zelf, maar door haar verkoudheid.

„Ik ben een harteloos schepsel," beschuldigde Jess zich nu en wilde twee armen om tante Suus' hals slaan.

„Niet doen kindje," weerde deze haastig af, „dan krijg jij het ook. Ik voel, dat ik in een mededeelzame bui ben."

„Gedeelde smart is halve smart," declameerde Jess pathetisch, maar tante Suus schudde het hoofd.

„Denk je, dat ik mededingers naar mijn laatsten zakdoek wensch?"

„Dat is een afdoende reden," gaf Jess toe. „Maar zegt u nu eens waarom u mij naar binnen hebt geklopt, en mij te laat op mijn afspraakje laat komen?"

„Ik had je willen vragen, of je op den terugweg langs Ciel wou rijden. Ze heeft me een nieuw boek beloofd, dat Bram van een dankbaren patiënt heeft gekregen, en nu, met mijn huisarrest, heb ik heerlijk den tijd tot lezen."

„Uitstekend, Tantetje, het zal gebeuren. Als we gerepeteerd hebben, ga ik bij mevrouw Ciel een kopje thee halen. Of wou u het liever dadelijk hebben, dan stel ik een specialen race- en besteldienst in," bedacht ze hartelijk.

„O nee, Jess, het is voor vanavond bedoeld," stelde tante Suze haar gerust.

„Nu dag, lieve kuchelaarster, ik verdwijn," zei Jess en quasi onschuldig voegde ze er aan toe: „Hè, 't staat u toch best, dat rouge."

„Rouge?" schoot tante's stem verbaasd uit. „Hoe bedenk je het?"

„Op het puntje van uw neus," spotlachte Jess en wees de plaats aan op haar eigen onverkouden reukorgaan, en was meteen lachend verdwenen door de deur.

„Rakker!" wou tante Suus haar naroepen, maar haar heesche stem bracht het niet verder dan tot een zacht gefluister.

Door het raam wuifde Jess nog eens goedendag, en zette er toen een flink vaartje in, om den verloren tijd in te halen.

„Gezellig om weer eens bij Ciel te gaan theedrinken," dacht ze. Deze klaagde toch steeds, dat ze haar jongste zusje veel te weinig zag, maar Jess beperkte opzettelijk haar bezoeken: ze vond het moeilijk, Jan daar te ontmoeten. Maar nu wist ze, dat hij op reis was, en dat ze hem niet kon treffen. Jan's vader begreep haar houding en waardeerde die.

„'t Verbaast me niets, dat de jongen van haar houdt," had hij tegen Ciel gezegd, „maar ze is te oud voor hem."

„Te oud," had Ciel verontwaardigd geroepen, „onze vroolijke Jess, met haar malle invallen, en haar eeuwigen zucht naar sport!"

Maar toch had ze later gevoeld, hoe hij het bedoelde: Jess zou altijd Jan's meerdere blijven, en zuchtend had ze toegegeven:

„'t Zou geen geschikt paar voor elkaar zijn," maar ze kon niet nalaten er Jess-achtig bij te voegen: „'t Werd anders ook een soort familie-raadsel: de stiefmoeder van den man, is de zuster van de vrouw."

Vorst had gelachen, blij met haar leuke opgewektheid, en er was niet meer over gesproken.

Ondertusschen vervolgde Jess haar weg.

„Wat woont die Ank toch een eind uit de buurt," vond ze. „Geen wonder, dat ze zoo dikwijls verzuimt," en met overleg laveerde ze langs den modderigen buitenweg, tot ze bij de groote villa van mevrouw van Delden Hoodorp aankwam. Hoofdschuddend zag ze naar haar schoenen, die vol spatten zaten en ontdekte met schrik, dat haar beige kousen ook niet vrij waren gebleven.

„Mevrouw zal het wel vulgair vinden," grinnikte ze, terwijl ze de ouderwetsche trekbel in beweging bracht. „Ik had me in statie door Frans moeten laten voorrijden."

Ze werd binnen gelaten door een onberispelijk dienstmeisje, met wat Jess „een lunchroombandje" noemde om haar hoofd en in een keurig zwart japonnetje.

„De freule is boven, en verwacht u in de bibliotheek. Mag ik u even voorgaan?" en Jess trachtte stiekem wat modder van haar schoenen aan de dikke deurmat af te vegen, éér ze de monumentale trap besteeg.

Op haar kloppen hoorde ze haastige voetstappen en kwam Ank haar met een blij gezichtje tegemoet.

„Heerlijk, dat je je zoover hebt gewaagd, Jess. Ik had medelijden, dat je met dit weer de rimboe in moest," begroette ze haar hartelijk, „maar ik kon den wagen niet sturen, daar moeder hem later noodig heeft en hoe kwam je dan weer uit dit verlaten oord?"

„'t Was een lekker ritje, Ank," zei Jess vroolijk, „en het is

een soort „test" in het lijn rijden, anders kom je in een plas terecht en doet heele modderfonteinen opspuiten. Ik ben jammerlijk gezakt," en ze toonde haar onderdanen, „en ben bang, dat je geen eer met me hebt ingelegd bij jullie keurige dienstmaagd, die zóó uit een operette is weggeloopen."

„O, Bettie!" weerde Ank af, „die lijkt maar zoo. Ze is heel geschikt, maar mama heeft haar gedrild om met een hautain gezicht open te doen."

„Valt ze nooit uit haar rol?" moest Jess weten, want ze dacht aan Spriet, en hoe die soms met open mond een vreemden bezoeker kon aangapen.

„Heusch wel, hoor," gaf Ank toe, „je moet ze hooren, als Harm, onze chauffeur, die een echte lady-killer schijnt te zijn, in de buurt is."

„Gelukkig!" mompelde Jess, die niets van het ijzig-deftige hield. „Maar zullen we nu eerst onzen plicht betrachten?"

En twee hoofden bogen zich over het dictaat, dat Jess keurig had bijgehouden.

„Jess, kind, ik bewonder je," prees Ank dan ook oprecht, „hoe lever je het hem?"

„Ja, beminde," plaagde ze terug, „als je die enkele colleges niet loopt, kan je het onmogelijk bijsloffen!"

Toen hoorden ze de deur kraken en kwam Ank's statige moeder langzaam binnen. De meisjes hadden pas sinds kort een warme vriendschap gesloten en Jess kende haar nog niet. Haastig sprong ze van haar stoel op en Ank stelde voor:

„Dit is nu Jessie van Dedem, Mama. Ze heeft zich over mij ontfermd en helpt me prachtig."

„Gaat u zitten," deed mevrouw genadig en Jess schoof beleefd een stoel voor haar aan.

„Gezellige afleiding," dacht ze geamuseerd, toen mevrouw op echten conversatietoon naar haar familie informeerde.

„Ik meen, dat één van uw zusters met dokter Vorst is getrouwd?"

IJverig knikte Jess. „Ja, mevrouw, mijn tweede zuster, Cécile," maar mevrouw luisterde niet naar het antwoord en ging op haar eigen gedachten verder:

„Mevrouw ontmoette ik nog niet, wel Clara. Een charmant persoontje, Clara Vorst!" en Jess dacht verwonderd:

„Nou! Ieder heeft zijn eigen smaak, maar charmant is wel het laatste, dat ik Claartje zou noemen." Ze wist maar al te goed hoe moeilijk deze het haar jonge stiefmoeder trachtte te maken en hoe kranig Ciel zich daaronder hield.

„Ja," ging de afgemeten stem door, „een allerliefst persoontje!"

Toen stond ze op en na een formeel afscheid, ruischte ze weg, terwijl Jess beleefd de deur voor haar openhield.

„Oef!" ontsnapte haar gedachteloos, terwijl ze weer op haar stoel neerviel, maar Ank lachte om het verschrikte gezicht, dat Jess haar toewendde.

„Zoo is mama nu eenmaal, Jess!"

En wat zielig vervolgde ze: „Begrijp je nu, dat ik naar iets anders hunker, en dat ik hier verkil?"

En ze wees vaag in het rond, maar Jess knikte alleen maar: ze wist niet, wat ze hierop moest antwoorden.

„Gelukkig gaat mama gauw op reis," ging Ank door, die blijkbaar behoefte voelde meer te zeggen, nu ze eenmaal was begonnen. „Ze had al eerder willen gaan, maar ze kon geen geschikt reisgezelschap vinden. 't Moet iemand zijn, die haar naar de oogen ziet en toch zelfstandig kan optreden. Een wondercombinatie: Dame-kamenier-gezelschapsmensch, alles in één persoon vereenigd. Ik hoop, dat het wonderdier gauw komt opduiken, want dan ga ik logeeren bij mijn tante in de stad: die is wel een zuster van mama, maar heel anders. Doodgewoon en gezellig!"

„Ik help het je hopen, Ank," was alles wat Jess wist te zeggen, en weer verdiepten ze zich in hun werk.

Om vier uur klapte Jess resoluut boeken en dictaten dicht en kondigde aan:

„Finis, einde, Schlusz! Ik moet nog even naar Ciel."

Ank bracht haar zelf naar de voordeur en wuifde „het operettenummer," dat toeschoot, weg: „Ik laat de juffrouw zelf uit, Bettie," en ze keek haar na, hoe ze met zorg een paadje koos tusschen de poelen en het autospoor door. Buiten het hek

durfde Jess weer omkijken en ze zwaaide een laatste vaarwel.

„Wat wist je toch weinig van elkaar," gingen haar gedachten. „Die Ank had eigenlijk een zielig leven en de andere meisjes benijdden haar nog wel om haar luxe en rijkdom. „Ik zal haar wat meer bij ons vragen," nam ze zich voor en floot het familiesignaal voor Ciels deur.

„Mama van Delden moest me eens hooren! Maar ik ben ook geen charmant meisje," hoonde ze zichzelf en knikte opgewekt tegen Bram Vorst, die haar opendeed.

„Zoo, schoone zus, ik hoorde je signaal," zei hij. „Je doet er goed aan, dat je je eindelijk weer eens herinnert, dat je nog iets als een getrouwde zuster bezit, die aan mij is gekluisterd. Maar waar heb jij gezeten," ging hij geamuseerd door, naar haar modderige schoenen en fiets kijkend.

„Op hoog bezoek, Bram," en mevrouw van Deldens stem nabootsend, vertelde ze hem: „charmante modder daar op Delderoord!"

„Kom je daar vandaan?"

Brams gezicht betrok. „Je moet Clara over haar hooren, dan ontwijk je haar je verdere leven!"

Samen liepen ze naar de huiskamer, waar Ciel haar met open armen ontving.

„Kom hier zitten, Jess," noodde ze. „Ik heb het haardje aan en dan kan je lekker opdrogen," maar tegen Bram, die naar Clara vroeg, zei ze bedrukt: „Ze wil niet beneden komen, Bram!"

„Nest," bromde hij over de afwezige dochter, maar legde even een vriendelijke hand op Ciels schouder, eer hij wegging.

„'t Is weer heelemaal mis met haar," biechtte Ciel, „en ik doe heusch mijn best, maar ze legt alles verkeerd uit, en kan het niet uitstaan dat Bram en ik samen niet kijven! Nu zit ze weer boven te mokken, omdat Jan aan mij heeft geschreven, wanneer hij thuiskomt en niet aan haar. Ik vind het zoo naar voor Bram, dat het me niet lukt den vrede te bewaren."

„Zal ik mijn krachten eens probeeren?" bood Jess gul aan, „ik schiet altijd nog al goed met haar op, en van mij slikt ze vrij veel."

draait om Jessie

„Als je wilt, graag! Zie haar mee naar beneden te krijgen!" zei Ciel verlangend en Jess was al op en liep naar boven, vastbesloten zich niet gemakkelijk te laten afpoeieren.

Zacht tikte ze op Clara's deur. Geen antwoord. Steeds luider deed ze het, tot eindelijk een koude stem zei: „Geef je geen moeite, ik vertik het!"

„Geen charmant mama van Delden-antwoord!" stikte Jess bij zich zelf van den lach, maar „Clara, Clarissima!" vleide ze door het sleutelgat, „ik ben het maar, je onderdanige dienares Jessie!"

Ze hoorde een stoel verschuiven en de sleutel werd omgedraaid.

„En zoo kwam de Geus in Den Briel!" zong Jess overmoedig en stapte naar binnen.

Blij met haar overwinning knikte ze Clara vroolijk toe.

„Je komt me zeker een standje maken," begon Clara. „Steek maar van wal: ik ken het liedje van buiten."

„Niets is verder van mij," verklaarde Jess komisch met de hand op het hart. „Zooiets vermetels zou ik niet durven ondernemen, Carissima Clarissima! Ik kom je integendeel vertellen van iemand, die je „charmant" en „allerliefst" vindt.

De list gelukte. Clara's nieuwsgierigheid was opgewekt.

„Mij charmant?" vroeg ze gretig en ongeloovig.

„Ja, kind," kon Jess niet nalaten te spotten. „Ik zie tot mijn genoegen, dat je je zelfcritiek nog niet hebt verloren, maar de wonderen zijn de wereld nog niet uit. Iemand verklaarde je werkelijk in het bezit van die twee eigenschappen."

Onverschillig monsterde ze ondertusschen Clara's boekenkast.

Maar deze wilde meer weten en vleide:

„Toe, Jessie, vertel niet van die halve dingen; wie heeft dat gezegd?"

„Dat gunstige oordeel werd over je geveld door de Hoogwelgeboren vrouwe, Mevrouw van Delden Hoodorp. O zoo, dat had je niet gedacht, hè jonkvrouw Clara!"

Inwendig moest ze lachen om de zalige verrukking, die de wrevelige uitdrukking van Clara's gezicht verving bij het noemen van dien naam, en kant en klaar sprong haar de

gedachte in den geest: hier voor me staat het gewenschte reisgezelschap voor mama van Delden."

En oneerbiedig beschouwde ze het als twee vliegen in één klap: Ank was haar dierbare mama voor een tijdje kwijt en Ciel haar lastige stiefdochter, als het lukte.

„Clara," zei ze nu ernstig, „ik heb een plannetje, maar ik heb er zelf niets in te zeggen en als het dus mis loopt, moet je me één ding belooven: dan mag je je woede niet op Ciel koelen. Nee," weerde ze rustig af, toen deze wou protesteeren, „sputter niet tegen, want ik ken je veel te goed. Als je dat niet wilt belooven, zeg ik niets en daarmee uit!"

Even streed Clara met zichzelf, toen behaalde haar nieuwsgierigheid de overhand.

„Goed," gaf ze toe, „ik geef je mijn woord. Jij bent altijd geschikt tegen mij gebleven; dat kan ik niet ontkennen."

Jess vertelde haar maar niet, dat dit terwille van Ciel was geweest en niet uit liefde voor Clara zelf, maar legde nu uitvoerig uit, wat Ank over haar moeders wenschen had gezegd.

„Je begrijpt, Clara, dat je eenigszins ondergeschikt zou zijn."

Maar dat telde deze niet.

„Jessie," riep deze verrukt uit, „als dat eens mogelijk was. Vader vindt het vast best, maar hoe moeten we het aanpakken?"

Jess had al een plan de campagne in het hoofd en stelde voor:

„Ik wou beginnen met Ank te polsen. Dat kan ik doen, want ze is er zelf over begonnen. Als het haar geschikt lijkt, spannen we tante Suus er voor."

„Je tante Suus," zei Clara angstig, „zou die dat willen doen? Ik ben toch nooit . . ."

„Erg aardig tegen Ciel en haar familie geweest, maar het is nu eenmaal onze „hobby" om vurige kolen op hoofden van zondaars te stapelen," en Jess maakte bewegingen, alsof ze in werkelijkheid een aanvang maakte met deze manoeuvre. Ze zag, dat Clara week werd en maakte er handig gebruik van.

„Denk er aan, Clarissima, wij mogen dan zulke edele naturen bezitten, als ik je uitlegde, maar niets gaat voor niets

in deze wereld. Voor wat, hoort wat, en Ciel is mijn zuster, Clara. Denk daar s.v.p. aan."

Maar Clara leek een ander meisje, met de kans op deze verandering voor oogen, en Jess kon zich het gunstige oordeel beter begrijpen, nu ze haar geanimeerd zag.

„Ziezoo, dame, nu ga je je leven dadelijk beteren, en kom als een gewoon sterveling beneden theedrinken. Er is geen enkele reden, waarom je hier boven den dorstdood zou sterven."

Clara gaf toe en Ciel was zoo verstandig geen uiting aan haar verbazing te geven, maar schoof zelf hartelijk een stoel aan, en toen Vorst een half uurtje later weer binnenkwam, vond hij hen in druk gesprek, want Clara zelf was begonnen over Jess' plan.

Ciel telefoneerde met de oogen: „Dat heeft Jess klaar gespeeld," en in zijn auto dacht hij met bewondering aan het jonge ding, dat er die eigen gemakkelijke manier op nahield, en veel wist te bereiken. Weer zuchtte hij terwille van Jan, eer hij zijn gedachten wijdde aan zijn patiënten.

Den volgenden morgen op college zei Jess:

„Ankie, ik heb een brutaal eigengereid plan. Wacht je straks even op me?"

En toen ze samen door het plantsoen liepen, begon ze:

„Hoe staat het met je moeders reis? Heeft ze al gezelschap?"

Maar met een diepen zucht klonk het antwoord: „Was het maar zoo. Mama wordt er nerveus van!"

„Als je het erg bemoeizuchtig vindt, dat ik iemand ga opperen, dan snauw je mij maar af," bood Jess aan.

„Ben je gek, kind!" zei Ank dadelijk. „Zeg op!"

't Klonk zoo oprecht, dat Jess durfde:

„Clara Vorst is meer dan bereid om mee te gaan op alle soorten van voorwaarden, die je moeder wenscht te stellen!"

Ank bleef stokstil staan, haar mond viel open, zoodat Jess waarschuwde:

„Pas op, Ank, doe je mond dicht; als de klok slaat, blijft hij staan," maar Ank hoorde het niet eens.

„Jess," zei ze opgelucht, „'t is jé oplossing!" en ze bijgde:

„maar hoe moeten we dat klaarspelen?"

„Ik dacht zeer in den vorm," vond Jess. „Tante Suus moet ons helpen; ze vond het dadelijk best, want toevallig wist ze er iets van. Ze zit met je moeder in het één of ander comité, en verleden week werd dat onderwerp nota bene aangeroerd en tante vindt, dat ze er heel goed op terug kan komen."

„Hiep, hiep, ho!" blêrde Ank, heel unladylike, en als haar moeder op dat oogenblik haar freule-dochter had kunnen gadeslaan, had ze haar voor goed den omgang met „dat meisje Van Dedem" verboden, want Ank keilde onverschillig haar tasch met boeken op den grond en sloeg pardoes de armen om Jess' hals. Dit alles tot groot genoegen van een slagersjongen, die aanmoedigend riep:

„Toe, maar, juffie, je moeder ziet het toch niet," en hij kon niet weten, hoe raak hij den spijker op den kop had geslagen, waar het de gevoelens van Ank's doorluchtige moeder betrof.

Tante Suus werd aan het schrijven gezet en Jess' aanmoediging luidde:

„Dat is net iets voor u, Tante Suus, om dat eens netjes op te knappen."

Hun vertrouwen in tante Suze's wereldwijsheid was niet misplaatst, want de brief had de gewenschte uitwerking.

En toen Jess 's avonds een telefoontje beantwoordde, was het mevrouw van Delden Hoodorp, die honingzoet verzocht, of ze mevrouw van Dedem even mocht derangeeren.

„Mama laat er geen gras over groeien," fluisterde Jess ondeugend, maar tante Suus wenkte niet meer te praten, uit angst dat het door de telefoon zou worden opgevangen.

Het eind van het onderhoud was, dat mevrouw een bezoek bij de familie Vorst zou brengen, om nader alles samen overeen te komen, en dat ze dat schriftelijk zou aankondigen.

Jess was door het dolle heen, en fietste naar Ciels huis.

„Dat nieuws is te exquis," vond ze „om langs een laag bij de grondsch telefoontoestel te verbreiden. Ik moet de gezichten der betrokkenen kunnen aanschouwen."

Toen een paar dagen later alles geregeld was, vroeg Clara aan Jess, of deze haar wou helpen met het uitzoeken van een

garderobe, die geschikt was om mee op reis te nemen.

„Brammetje," plaagde Jess haar zwager, toen Clara er niet bij was, „schrijf jij maar eens een flinke chèque. Je kunt nooit weten, hoe zij in dat illustere gezelschap een „Von" of „zu" aan den haak slaat.

Vorst, die best tegen zulke opmerkingen bestand was, lachte. Jess kon een potje bij hem breken en hij kaatste terug: „Als jij meeging en je daartoe zette, gelukte het je zeker, juffertje Bemoeial."

Maar toen Clara's koffer gepakt was en er niets meer te redderen viel, werd 's avonds een doos aan Jess' adres bezorgd en daarin vond ze een schattige jurk, die ze erg had bewonderd, en die Clara op haar aanraden had gekocht.

Er was een briefje bij, waarin niets stond dan: „Voor onze lieve bemoeial van haar dankbaar slachtoffer."

Ze trok het japonnetje dadelijk aan en voelde er zich gelukkig mee.

„Leuk van Clara," vond ze tegen tante Suze, die haar bewonderde, „in den winkel vroeg ze mij: „Toe, doe jij het eens even aan, dan zie ik het effect beter," en daar ben ik dus netjes ingetippeld. Arme Bram!" Ineens tintelden haar oogen van pret. „Nu heeft hij ook nog voor mij moeten dokken."

„Ik denk niet, dat hij zich daar zorgen over zal maken," troostte tante Suus, „want jij staat erg in den pas bij je zwager."

„En hij bij mij," bekende Jess met vuur, en ging naar boven om haar nieuwe aanwinst netjes in de kast te hangen.

HOOFDSTUK XIII

PROMOTIES — SPRIET WORDT EEN ZELFSTANDIG DIENTJE

„Je zou wenschen, dat de dag acht-en-veertig uren telde," zuchtte Jess wanhopig.

„Als je den nacht nu langer wenschte!" vond Minnie, die sinds kort officiëel verloofd was, en niet meer studeerde.

„Luiwammes," beschuldigde Jess haar hoofdschuddend.

„'t Heilig vuur is grondig gedoofd," bekende Minnie ongegeneerd. „Trouwens Wim beweert, dat het ongelukken zou geven, als ik wèl de wetten des lands op mijn duimpje zou kennen en niet kon koken. Hij is zoo'n eeuwige smulpaap."

Minnie volgde den zoogenaamden „trouwcursus" op Ciel's oude huishoudschool en was de ziel van het stelletje jonge leerlingen.

„Hij krijgt beslist al een buikje," critiseerde Jess den afwezige, maar Minnie beaamde het rustig.

„Hij heeft allen aanleg om een gezelligen dikkerd te worden," constateerde ze gemoedelijk. „Maar dat vind ik best, dan hoef ik zelf ook niet zoo angstig op mijn lijn te passen. Ik vind het altijd zielig, als één van de twee echtelieden op zijn doodelijk eentje dik wordt. Je moet een beetje overeenstemmen in omvang."

„Eet dan vast nog een taartje," animeerde tante Suus, die lachend naar Minnie's aardige figuurtje keek, „anders komt hij je vóór. En Min, wanneer is het gewichtige oogenblik?"

„Mevrouw," zuchtte Minnie gelaten, „ik ben al zoo blij, dat we elkaar niet meer stiekem hoeven te zien, dat ik over trouwen niet durf te reppen."

De wereld draait om Jessie

„Hoe behandelt je pipa Wim nu eigenlijk?" vroeg Jess nieuwsgierig.

„Eerst was hij „Luft" voor papa, toen was het, of hij het een of ander kriebelend gedierte waarnam, maar nu hebben ze elkaar gevonden en zijn één ziel. Raad eens op welk gebied?"

Triomfantelijk keek Minnie rond.

„Kunst!" opperde de professor, die lachend had toegeluisterd.

Maar Minnie proestte: „Daar heeft geen van tweeën een aasje verstand van."

„Sport!" was Frans' veronderstelling en hij nam haar eens extra op. Hij vond Minnie een eenig type.

„Ik zie den pipa al achter een balletje aanhollen of chauffeeren," begroette ze deze opmerking. „Nee," zei ze minachtend, „het is tabak. Daarover kunnen ze tijden boomen. Of je nu roode Ster of Maja, of beide door elkaar moet rooken. En dan de verdienste van een steenen pijp boven een houten, dat is van het grootste belang. Mams en ik lachen ons tranen, als ze bezig zijn, maar voor hen is het een staatszaak."

„Zou er bij Wim niet wat diplomatie achter zitten?" vroeg Frans slim en Minnie lachte vroolijk:

„Best mogelijk, looze jongeling."

„Ondertusschen weten we nog steeds niet, waarom jou de dag te kort is, Jess," kwam tante Suze terug op de eerste verzuchting.

„Er blijven nog altijd stapels dingen over, die ik doen moet, waarvoor ik geen tijd vind," klaagde Jess.

„Kind, je rent en draaft den heelen dag." Verontwaardigd klonk het uit alle monden.

„Jullie zijn lieverds!" weerde Jess af, „maar als jullie eens wisten! Ik loop stukken achter met mijn werk!"

„Maar Jess, vader en ik waardeeren het juist in je, dat je je niet heelemaal in je werk begraaft."

Tante Suus' stem klonk heel ernstig.

„Het leven stelt ook zijn eischen, en als het bij jou nu een kwestie was van dadelijk moeten verdienen, dan was het wat anders, maar zóó maak je je veel verdienstelijker."

Frans stond op en maakte een overdreven buiging voor haar.

„Uw woorden zijn mij uit het hart gegrepen, mevrouw."

„Malle jongen," lachte tante Suus, maar Bob had ook iets te zeggen.

„Als jij een echte blauwkous werd, Jess, dan, dan . . ."

„Trouwde ik op stel en sprong met Spriet," beëindigde Jess den zin voor hem, en allen lachten hartelijk, want Spriets vereering voor meneer Bob was een bron van veel vermaak.

„Bij Bob telt geen man in Spriet's bestaan," zei Frans somber, zoodat Jess hem even moest porren.

„Broeder, dingt gij ook naar de hand en de liefde dier jonge maagd?"

Er ontstond een ouderwetsche stoeipartij, die tante Suus angstig naar den theepot deed grijpen. De professor zag hoofdschuddend toe, alleen Petertje waardeerde het naar behooren en trachtte zijn tandjes in Frans' lange beenen te haken, vastbesloten zijn meesteresje te beschermen. Eindelijk vielen ze samen uitgeput op den divan neer en kamden eensgezind elkaars haren met Frans' kammetje.

„Eigenlijk geen manier van doen voor een bankdirecteur," zei Frans onschuldig.

„De arme jongen lijdt aan hoogmoedswaanzin," begon Jess, maar ze zag iets in zijn oogen en gilde: „Stiekemerd, ben je dàt geworden?"

Frans knikte met een voldaan gezicht over de deining, die deze verrassing veroorzaakte.

„Als ik nog adem over had, kreeg je er weer van langs," dreigde Jess, „maar nu doe ik het zoo," en ze kuste hem hartelijk.

Ook tante Suus nam zijn leuk, jolig gezicht tusschen haar handen en volgde haar voorbeeld.

Minnie was opgesprongen om hem geluk te wenschen, maar als een kleine jongen, bedelde Frans: „Wat krijg ik van jou?" en spontaan kreeg hij een klapzoen op z'n wang.

„Ik heb het altijd wel gevoeld, hier!" en trotsch sloeg hij op zijn borst, „dat meisje draagt een stille liefde voor me in haar hart."

„Verwaande kerel," gilde nu ook Minnie en samen met Jess overrompelden ze den „nieuwbakken" directeur, zoodat hij luid om genade smeekte.

„Als je cliënten je zagen, vertrouwden ze je hun spaarduitjes niet toe," vond de professor, die genoot, als hij zag hoe goed „zijn jongens," zooals hij hen altijd betitelde, met elkaar opschoten.

Nu hoorden ze bellen, en toen Jaan had opengedaan, klonken de stemmen van Piet en Nine in de gang. Dadelijk liep tante Suze hun tegemoet.

„Gezellig, dat jullie komen oploopen."

Maar Jess stoof naar voren. „Wie past er op „het prul"?" moest ze bezorgd weten, eer ze hen kon begroeten.

„Maak je niet overstuur, Tante Jess," plaagde Piet, „'t prul is achtergebleven onder de veilige hoede van de daghit, die vanavond gebleven is uit welwillendheid wegens een buitengewoon geval."

„Lieve tijd," zuchtte Jess dramatisch, „toch niet meer onthullingen of promoties?"

Maar het bleek werkelijk een avond van verrassingen te zijn, want Piet begon dadelijk opgewonden te vertellen van zijn nieuwe baan.

't Was prachtig, en beteekende behalve bevordering voor hem, een aardige salarisvermeerdering. Toch waren ze er allen stil van. Nine, die ging verhuizen naar een andere plaats! Ze voelden het nu pas echt, dat ze getrouwd was, nu ze van hen wegging, al was Hilversum niet ver uit de buurt! Ook Nine zelf zag er betrokken uit, en kon maar half genieten van Piets succes.

„Zoo," zei de professor teeder, „dus wij tellen óók nog voor mijn oudste dochter," en hij keek haar vriendelijk aan.

Nine moest haar ontroering wegslikken: ze had haar Piet en het prul, maar . . . thuis was thuis.

Tante Suze hielp hen over de moeilijke oogenblikken heen en Jess zat met haar gedachten al in de verhuizing.

„Zal ik je helpen, Nien?" bood ze bereidwillig aan.

„Dolgraag," antwoordde Piet voor zijn vrouw, want hij kende Jess' energie.

„Mogen wij het prul dien tijd hebben?" Tante Suus vroeg het verlangend en Nien knikte. Lief waren ze toch allemaal voor haar.

Piet stak opgewekt zijn arm door dien van zijn vrouwtje en beloofde:

„We nemen een huis met flinke ruimte, zoodat we een paar logeerkamers hebben. 'k Hoop, dat jullie allen voor een drukke bezetting wilt zorgen, hè Nien?"

De blik, dien de twee wisselden, was zóó vol liefde en begrijpen, dat het Jess week om het hart werd, maar ze konden dat nu niet gebruiken. Nien moest opgevroolijkt worden en Petertje optillend, die altijd bereid was, begon ze een marsch door de kamer: „We gaan verhuizen, wie gaat er mee!" —

De tijd vloog voorbij en al gauw was Nine in haar nieuwe home geïnstalleerd. Alles was vlot van stapel geloopen en Jess voelde zich in haar element, want Nine liet alles graag aan haar over.

„Zorg jij maar voor het decoratieve gedeelte," had ze geschertst en Nine bracht uren door met het zoeken van een plaats voor een extra geliefd schilderstukje en het rangschikken van Piets boeken, terwijl Jess haar scepter zwaaide over de verhuizers, loodgieters, timmerlui, enzoovoort, zoodat Piet, wien het een groote rust was, haar naast zijn vrouwtje te weten, haar nu het bakervak sterk ontried en haar geschikt achtte voor sergeant-majoor in een drilschool.

Iederen avond telefoneerden ze met tante Suus, die trouw verslag uitbracht over den gezondheidstoestand en de gedragingen van het prul. Zelfs hield ze een keer den hoorn voor zijn mondje en hoorden de verrukte toehoorders een zacht: gu-gu. Tante Suus was zelf zoo verheerlijkt over deze prestatie, dat Bob tusschenbeide kwam en hun de illusie trachtte te ontnemen. Hij beweerde, dat het Petertje geweest was, die jankte, omdat hij Jess' stem hoorde.

Toch was Jess blij dat het achter den rug was en ze weer tijd had voor haar werk en haar huisgenooten. Het viel haar op, dat de Spriet sprietiger was dan ooit. Ze vroeg er tante Suze naar.

„Ik weet niet, wat er met het kind is," zei deze, „Jaan is erg tevreden over haar, maar ze is stil. Ze heeft zoo'n gesloten natuur, dat ik er niet achter kan komen, wat haar scheelt. Misschien kan jij het er uit krijgen."

Jess ging eerst haar licht opsteken bij Jaan, maar die nam het kalm op.

„Het benne niks dan kunsten, juffrouw Jess. Zulke meissies gaan zich heel wat verbeelden, maar het zal wel slijten, gerust!"

Maar Jess was hier niet mee tevreden.

Spriet was geen aanstelster, en toen deze haar 's middags thee boven bracht, keek ze haar eens onderzoekend aan, en vroeg ze overredend:

„Spriet, kind, is er wat?"

Over het gezicht van het meisje trok een warme blos. Ze antwoordde niet, maar zette haar blaadje haastig neer. Jess zag, dat haar oogen vol tranen schoten. Toen gaf haar warme hart haar de goede manier van handelen in. Ze stond op, en met een arm om Spriet heen, leidde ze haar naar den divan en ging naast haar zitten.

„Spriet," begon ze, „ik zou je zoo graag helpen als ik kon. Je weet, dat ik van je houd. Zou je mij je verdriet niet kunnen vertellen?"

Dat was te veel voor haar en ze barstte in tranen uit.

Jess bleef rustig zitten en liet haar uithuilen, toen kwam het zielige verhaal.

„Vader is werkloos, al een half jaar. Eerst ging het nog, maar hij wordt sjagrijnig van het niksdoen. Hij is nu altijd over den vloer en niks dat we doen is goed en . . . en . . . soms drinkt hij en dan slaat hij moeder." Een nieuwe huilbui verhinderde haar het spreken, maar Jess' troostende arm kwam weer om haar heen en ze vervolgde:

„Als ik dan 's avonds thuiskom, kan ik het niet aanzien en dan begint ie tegen mijn. Moeder zegt, dat ik een dienst voor dag en nacht moet zoeken, maar ik wil hier niet vandaan."

Weer schudde haar heele lichaam van het snikken.

Nadenkend keek Jess voor zich uit, ontdaan over dit wel

heel reëele verdriet van het jonge meisje.

Kon zij helpen? Tante Suus had al een paar maal gezegd, dat Spriet te oud en te flink werd om onder het strenge regiem van Jaan te staan. Ze moest zelfstandig op eigen beenen staan."

Maar het was er bij gebleven. Ieder in huis was verwend door Spriet's zorgende tegenwoordigheid, maar ineens wist ze het en zei het ook:

„Spriet, hoe zou je het vinden om meisje-alleen bij mevrouw Nine in Hilversum te worden?"

Ze voelde Spriets lijfje verstarren.

„Bij mevrouw Nien en het prul?"

Jess knikte. „Je zou de stad wel uitmoeten, maar je bleef ons geregeld zien en voor ons allen zou het een geruststelling wezen, dat jij daar was, om voor hen allen te zorgen."

Diplomatiek voegde Jess den laatsten zin er aan toe, maar Spriet aarzelde:

„Zou mevrouw Nine mij willen hebben?"

„Dat weet ik zeker, Spriet, daar is geen twijfel aan," verzekerde Jess haar, zich Nine's vreugde voorstellend, als ze zoo'n vertrouwde hulp kreeg.

Spriet knikte nu wijs.

„Het zou wel goed zijn, als ik naar een andere plaats ging. Nu kan ik toch niet van huis wegblijven en ik kan moeder dan meer geld afgeven ook."

Moedig droogde ze haar tranen en nam haar blaadje op, om het mee te nemen, maar opeens zei ze heftig, zoodat Jess verbaasd opzag:

„Ik vind het fijn, om bij mevrouw Nine te komen, maar als u gaat trouwen, ga ik naar u, al zou ik ook niksniemendal verdienen."

„Afgesproken, Spriet," lachte Jess, „maar het zal nog even duren, want ik moet nog een man opduikelen."

Nu gierde Spriet. „O, die juffrouw dan toch!" en ging naar beneden, waar haar zeker een stevig standje van Jaan wachtte over haar lange wegblijven. —

Het ging zooals Jess had voorspeld: Nine was verrukt over

draait om Jessie

Spriet's komst en Piet zegende het, dat Jess handig een meisje had weten te onderhuren.

„Prettig voor tante Suus, iemand als jij in huis te hebben. Morgen stopt ze Jaan nog bij Ciel!" plaagde hij zijn jongste schoonzuster onbarmhartig.

Hij schudde het hoofd over zooveel achterbakschheid, maar Jess gaf hem terug:

„Houd jij je maar kalm, ventje; als je niet heel lief tegen mij bent, wil Spriet niet eens bij jullie komen," en Nien's werkelijk angstige blikken ziende, beloofde hij nederig zich voorbeeldig te zullen gedragen.

„O zoo," knikte Jess verwaand, terwijl ze handig het prul voerde, een taak, die Nien altijd zenuwachtig maakte.

Zoo reisden Jess en Dientje samen af op een mooien, zonnigen ochtend.

Tante Suus had gezegd, dat de naam „Spriet" nu had afgedaan en ze waren het er allen mee eens en trachtten trouw er aan te denken.

Jess had den twoseater van Frans te leen gekregen en in de dickeyseat prijkte Dientje's gloednieuwe koffer, het afscheidscadeau der Van Dedem's en zij zelf vertrouwde zich zonder angst aan Jess' pasveroverde chauffeurskunst toe.

Zonder incidenten bereikten ze Hilversum, en Spriet, die de laatste maand zelfstandig van Jaan had leeren koken, deed als „Dientje, de volslagen dienstbode" haar intrede in Nine's huis en schiep daar in korten tijd orde en regelmaat.

HOOFDSTUK XIV

MINNIE'S VERGISSING

Tante Suus ving Jess in de gang op.

„Er is een telefoontje voor je, ga je even?"

„Wie?" vroeg Jess, maar tante Suus had de stem niet herkend.

„Wat? Ben jij het, Min?" vroeg Jess nu ook verwonderd, want het anders opgewekte geluid van Minnie klonk zoo benepen, dat Jess het ternauwernood herkende.

„Jess, kan ik je vanochtend even spreken?"

„Natuurlijk, Min, ik ben thuis," haastte Jess zich te antwoorden. Voordat ze er nog iets aan kon toevoegen, verbrak Minnie, die anders erg spraakzaam was, de verbinding.

„Min doet vreemd," zei Jess ongerust tegen tante Suus. „Ze vraagt me nota bene heel officiëel of ze me kan spreken, en verder niets. Er is bepaald iets akeligs gebeurd."

„Ontvang haar dan op je eigen kamer," stelde deze voor, „dan kunnen jullie ongestoord praten en dan laat ik jullie door Jaan een kopje koffie brengen."

„Graag, gezelligerd," knikte Jess en trok peinzend vast naar boven.

't Was een bleeke Minnie, die bij haar binnenkwam. Zonder dat ze ging zitten, gooide ze er meteen uit:

„'t Is af tusschen Wim en mij!"

„Min!" bijgde Jess verschrikt en kon dadelijk geen verdere woorden vinden.

Even bleef het stil, toen vroeg ze zacht:

„Kan je mij er meer van vertellen, of is het te moeilijk voor je."

Nog steeds met dezelfde vlakke stem en starende oogen, ging Minnie verder:

„Laat het me aan jou vertellen, op mijn eigen manier. Jij begrijpt me altijd, en ik kan het niet meer alleen verkroppen. De mams doet haar best, maar . . ."

Ze hokte en Jess zei niets, maar liet haar den tijd. Als een opgejaagd hert liep Minnie door de kamer heen en weer, en met horten en stooten bracht ze het verhaal er uit:

„'t Was allang niet goed tusschen ons, en ik wist het wel, maar ik wou het me zelf niet bekennen. Zie je, als we in het begin niet zooveel tegenwerking hadden gehad, dan was het niet eens zoover gekomen. Mams voelde het, en ze heeft me gewaarschuwd, maar . . ." even sloeg haar stem over, „ik was eigenwijs en wilde haar niet gelooven."

Ze beheerschte zich weer en vervolgde:

„Toen kreeg Wim zijn ontslag, en niet zooals veel anderen, door de malaise. Wel kwam dat er bij, maar het was hoofdzakelijk, omdat hij niet beviel en zijn best niet deed. Het luie leventje van den laatsten tijd vindt hij best, en gek, ik, die toch heusch niet tot de zwoegers behoor, kon dat niet uitstaan in een jongen. Zeker een opdoemend erfdeel van mijn ernstigen pipa," kwam even haar oude spotlust om het hoekje kijken. „Maar Jess, zeg zelf eens, hoe kan men nu houden van iemand, voor wien men geen respect heeft?"

Zenuwachtig draaide Minnie haar zakdoek in elkaar en keek Jess aan, die knikte.

„We hadden er al dikwijls woorden over gehad en dan beloofde Wim me gouden bergen. Hij ging verschillende cursussen volgen, om meer diploma's te kunnen toonen bij zijn sollicitaties. Tenminste, ik dacht, dat hij dat deed, maar hij scheen die avonden met vrienden uit te gaan. Ik kwam er toevallig achter door moeders neef Barendsen, die van den prins geen kwaad wist en vertelde, dat hij Wim had gezien in een gelegenheid, waar men kan biljarten en meer dergelijke spelletjes doen. Ik wou toen nog niet gelooven, dat hij dat stiekem zou doen, en ik vroeg het ronduit aan Wim. Hij probeerde eerst het te ontkennen, maar ik voelde, dat hij me

voorloog. Dit opende mij heelemaal de oogen, ook voor mijn gevoelens, en ik had geen andere keuze. En nu is het dus uit, uit!"

't Eindigde bijna in een snik en Jess hoopte, dat de verlossende tranen zouden komen, maar Minnie vervolgde nog:

„Ik voel me zoo echt overbodig in de wereld. Mijn studie heb ik er aan gegeven, en die begin ik ook niet weer. Dat was niets voor mij, maar ik wou zoo graag iets uitvoeren, niet rondhangen. O, als ik maar ergens anders heen kon, naar het buitenland, ver weg en frisch opnieuw kon beginnen."

En plotseling was het uit met haar zelfbeheersching en liet ze zich gaan. Ze snikte en in een oogwenk was Jess bij haar, en sloeg de armen om haar heen. Ze hield haar innig vast, zonder te spreken, alleen hierdoor toonende, hoezeer ze meevoelde. Onderwijl joegen haar gedachten voort. Minnie moest weg, de stad uit. Het was veel te moeilijk voor haar om hier te blijven en steeds de kans te loopen, Wim weer te ontmoeten.

Minnie werd kalmer en Jess trachtte haar af te leiden, door te vragen:

„Wat voor werk zou je willen doen, Min?"

„Alles," klonk het hartstochtelijk, „maar ik deug nergens voor. Ik heb altijd maar zoo'n beetje geliefhebberd en kan niets goed."

„Misschien dat tante Suze iets voor je weet," aarzelde Jess.

Deze had veel connecties en dikwijls wist ze iemand voort te helpen.

Minnie leefde op. „Zou ze iets voor me kunnen bedenken? Ik wil alles aanpakken?" vroeg ze verlangend.

„Ze is thuis," zei Jess, „zal ik het haar vragen? Maar dan moet ik het haar vertellen, vind je dat naar, Min?"

Ze zag Minnie bedenkelijk aan, maar deze knikte:

„Ga maar, ieder moet het weten, en voor tante Suus kan het me niet zooveel schelen."

Jess verdween naar beneden en legde daar alles uit. Tante Suze dacht eens na.

„Ik heb verleden week een brief gekregen van een oude

vriendin van me, en die zoekt iemand voor haar kleinkinderen in Parijs."

„Tantetje," riep Jess verrast uit, „net, wat we zoo graag wilden. Toe, gaat u even mee naar boven, dan kan u het haar zelf vertellen."

„Zou Minnie dat wel prettig vinden om mij te zien?"

Tante Suus was altijd heel bescheiden en aarzelde dan nu ook.

Maar Jess haalde haar over. „Stel je voor, Minnie en u! Natuurlijk hoort ze het liever van u. Ga maar gauw mee."

Zij bleek gelijk te hebben. Toen ze binnen kwamen, wist Minnie alweer een bleek lachje te voorschijn te tooveren en liet ze zich zonder woorden door tante Suus kussen. Met haar gemakkelijke tact wist deze haar toen op haar gemak te stellen en vertelde:

„Mijn vriendin Van Duinen heeft een dochter in Parijs, die daar met een Fransch bankier getrouwd is. Zij heet Madame Lendormy. Ze wil graag een beschaafd Hollandsch meisje hebben bij haar kinderen van tien, acht en zeven jaar, om ze buiten de lessen bezig te houden en Hollandsch met hen te spreken. Speciale actes hoeft ze niet te hebben, Min," voegde ze er geruststellend aan toe en Minnie's gezichtje verhelderde.

Tante Suus, die den brief had meegenomen, keek hem nog eens even in.

„Maar ik zie, dat het al voor den vijftiende zou zijn. Vind je het geen bezwaar, dat het zoo gauw zou moeten gaan?"

„Als ze me hebben wil, hoe eerder hoe liever!" oordeelde Minnie, die weer wat op haar oude zelf ging lijken.

„Vertelt u eens wat meer van die familie," verzocht Jess en tante Suze begon:

„Ik heb Madame Lendormy als meisje heel goed gekend. Ze was een aardig, artistiek kind en haar huwelijk was het einde van een echten roman."

„Opdisschen, Tantetje," moedigde Jess aan en toen deze zag, dat ook Minnie's belangstelling was gewekt, vervolgde ze graag:

„Goed dan. Om in den waren verhaaltrant te blijven: Nancy

van Duinen was een beeldschoon meisje. Maar niet dat alleen, ze bezat ook meer dan gewone gaven, en schilderde lang niet onverdienstelijk. En toen het haar gelukt was, een stukje geplaatst te krijgen op de een of andere Parijsche expositie, ging ze met een troepje meisjesstudenten op stap, om die te bezoeken. Jullie draait voor zooiets tegenwoordig je hand niet meer om, maar in dien tijd was het niet gewoon. Enfin, ze raakten in geldgebrek, de één had zijn retourtje verloren, ze werden schandelijk afgezet . . . en Leiden was in last!"

„Zalig buitenissig!" vond Jess, die meeleefde.

„Misschien!" vond tante Suus, „maar ook erg lastig. 't Is goed afgeloopen, maar ik hoop toch, dat jullie het anders zouden trakteeren. Toen haar moeder het hoorde, schrok ze tenminste geweldig. Hoor maar, want nu komt de pointe van de geschiedenis. In plaats van een telegram naar huis te sturen, of als rechtgeaarde Hollanders naar den consul te stappen, bladerde Nancy in den telefoongids en liet haar keuze vallen op monsieur Lendormy. Ze belde hem op, en wist hem te interesseeren voor de tentoonstelling en voor haar doek, dat op een bijna onvindbaar plekje was opgehangen. Of het kunstproduct hem werkelijk zoo interesseerde, of dat het persoontje zelf den invloed had, — dat vermeldt de historie niet — in ieder geval kocht hij haar werk, en de meisjes waren gered."

„En de held huwde de heldin, en ze leefden verder gelukkig en tevreden," vulde Jess aan.

Maar tante Suus verbeterde haar:

„Er was wel een „happy end", maar niet dadelijk. De zoon van den opgebelde kwam naar Holland en moest soebatten om de toestemming van de moeder van de artiste. Het is een heel goed huwelijk geworden. De jonge Lendormy is deelgenoot in de zaak van zijn vader en zit echt in de uitgaande wereld. Daarbij komt, dat Nancy nog veel schildert. Behalve dat de taak van de dame in kwestie zal zijn om voor de kinderen te zorgen, moet ze ook mee kunnen recepieeren."

„'t Lijkt me geknipt voor Min," vond Jess en Minnie knikte verlangend.

„'k Zal er dadelijk werk van maken," beloofde tante Suus,

Ze snikte en in een oogwenk was Jess bij haar . . .

„en ga nu aan mevrouw van Duinen schrijven, in de hoop, dat ze nog niemand anders heeft."

Voortvarend wilde ze naar beneden gaan, maar met den deurknop in de hand, bedacht ze:

„Maar je ouders, Minnie, is het niet beter, dat je het eerst met hen overlegt?"

„De mams zal me missen, dat spreekt," zei Minnie, „maar ze heeft er zelf al over gesproken, dat ze graag iets voor me in het buitenland zou hebben. En de pipa is onder een hoedje te vangen. Hij voelt zich schuldig, omdat zijn tegenwerking mij indertijd juist aanvuurde. Maar hij kan het toch zeker niet helpen, dat ik mijn eigen gevoelens niet beter kon doorgronden! Nee! Hij zal vast heel dankbaar zijn, als u zich moeite voor mij wilt geven."

Minnie sprak kalm en gedecideerd en tante Suze nam haar eens onderzoekend op en begreep, dat deze treurige ondervinding Minnie nu al eenigszins ten goede was gekomen, en dat het haar karakter zou stalen. Toen haastte ze zich weg, om haar belofte te houden.

Binnen een week was de zaak beklonken, en nog zeven dagen later reisde Minnie af naar Parijs, en naar haar eerste baantje.

„'k Zal je vreeselijk missen, Min," zei Jess, toen ze voor het laatst bij Minnie en haar moeder theedronk, en Minnie gaf toe, dat ze zelf ook opzag tegen deze scheiding van huis en van haar liefste vriendin.

„Maar voor mams is het het ergste," vond ze flink, „die blijft hier alleen, en ik draag haar aan jou over, Jess!" en mevrouw Meertens voelde zich wat getroost, toen Jess dadelijk van harte beloofde veel te zullen komen.

„Pas maar op, mevrouwtje, u zult me nog meer zien, dan u lief is." Maar deze kneep haar eens vriendelijk in de wang.

„Dat zal niet gauw het geval zijn, meisje!" en ze meende het oprecht.

Gelukkig werd de toon in Minnie's brieven steeds opgewekter, en merkten ze duidelijk, dat ze haar geestkracht had hervonden en dat ze haar best deed zich nuttig te maken in haar

nieuwe omgeving. Toen ze er een maand was, kreeg tante Suze dan ook een enthousiasten brief van Madame Lendormy, die Minnie zeer prees en vertelde, hoe dol de kinderen op haar waren.

„'t Is, of ze iets van de frischheid van de Hollandsche weiden in ons stadsleventje heeft gebracht," schreef ze en tante Suus zuchtte zoo verlicht, dat Jess moest weten:

„Waarom dat hartgrondig geblaas, Tantetje? Was u soms bang, dat Min er met de huishoudbeurs vandoor zou gaan of de kinderen zou wurgen?"

„Dat nu juist niet," glimlachte deze geamuseerd, „maar aanbevelen is een gevaarlijk en ondankbaar werk, zooals ik maar al te vaak heb ondervonden, en daarom slaakte ik dien zucht."

„Uitzonderingen bevestigen alweer den regel," oreerde Jess wijs, maar voegde er naïef aan toe: „Die mevrouw zou trouwens een monster van ondankbaarheid moeten zijn, als ze niet echt in haar nopjes was met zoo'n leuk, gezellig type als Min!"

Tante Suze keek haar vriendelijk aan en had plezier in Jess' haast spreekwoordelijke trouw en waardeering voor haar naaste omgeving.

HOOFDSTUK XV

TANTE SUUS VERZWIKT HAAR ENKEL — MIEP

„Tante Suus," riep Jess al in de gang, zoodra ze zich met haar huissleutel had binnengelaten.

Ze kreeg geen antwoord, alleen hoorde ze Petertje keffend tegen de huiskamerdeur opspringen. Ze opende die en ving hem in haar armen op.

„Waar is die stoute Suzepuzel?" vroeg ze hem in haar speciale hondentaaltje, maar hij duwde zijn natte neusje enthousiast in haar hals, meer dan tevreden, dat zijn eigen vrouwtje terug was. Samen met hem ging ze naar binnen.

„Niks gezellig, Peterman," praatte ze verder tegen hem, „dat komt, omdat ze ons zoo schandelijk verwent. Als ze dan eens een keertje uit is, weten we ons geen raad."

Ze hoorde stappen op de trap en professor van Dedem kwam tegelijk met Bob binnen.

„Is tante Suus er nog niet?"

Hij vergeleek zijn horloge met de klok.

„Vreemd," vond hij, „ze zou om vier uur thuis zijn, en anders is ze nooit te laat. Er zal toch niets gebeurd zijn?"

Zenuwachtig ijsbeerde hij heen en weer, en niemand hoorde, dat er een taxi voor het huis stil stond, behalve Petertje, die van Jess' arm sprong en blaffend naar het raam rende.

„Daar is tante Suus," kondigde Bob aan, die het hondje was gevolgd, „met iemand anders, een onbekende."

Hij wilde nog iets zeggen, maar scheen iets bijzonders te zien, want met groote passen was hij weg. Verbaasd volgde zijn vader hem en kwam nog net op tijd om waar te nemen, hoe Bob zijn tante kalm in zijn sterke armen optilde en haar

naar binnen droeg. Een jonge dame met de paraplu en tasch volgde hen.

„'t Is niets, hoor," stelde Suze hem dadelijk zelf gerust, „ik heb mijn voet bezeerd en kan er niet op staan."

Haastig schikte Jess de kussens op den divan en Bob legde de patiënte voorzichtig neer.

„U hebt dunkt me, het gewicht voor filmster overschreden, Tantetje," schertste hij en haalde eens diep adem.

„Suze," drong de professor, geheel ontdaan, hem opzij, „wat is er gebeurd?"

Kalmeerend legde ze een hand op zijn arm, toch wel wat ontroerd door de lieve bezorgdheid, die ze allen zoo duidelijk toonden.

„'t Is prachtig afgeloopen, Jaap. Laat ik jullie eerst eens aan mijn lieve helpster in den nood voorstellen," en ze wenkte het vreemde meisje naderbij, dat de anderen totaal hadden vergeten, en dat zich bescheiden op den achtergrond hield.

Maar Jess viel haar in de rede. „Nee maar, ik ken haar heel goed, het is Miep van Tienen," en het bleek dat ze ook voor Bob geen onbekende was, maar zelfs in zijn vak studeerde.

Toen ze haar hadden begroet, vervolgde tante Suus, zich tot den professor wendend:

„Nu mijn verhaal. Ik was laat. Je weet hoe het soms gaat in zoo'n vergadering en ik wilde probeeren de tram te pakken."

„Stouterd," dreigde Jess haar met den vinger.

„Ik geloof, dat mijn enkel omzwikte, in ieder geval, eer ik het wist, lag ik op de straat met mijn bezittingen om me heen gespreid, maar deze barmhartige Samaritane schoot mij te hulp."

De professor wendde zich nu tot hun gast, maar deze weerde allen dank af.

„Ik was heel blij, dat ik van dienst kon zijn, temeer, daar ik mevrouw herkende van uw promotie," — dit laatste met een knikje in Bobs richting, — „en . . ."

„En ze was zoo flink en doortastend," nam tante Suus het woord over, „dat ik in een taxi zat, eer het tot me doordrong, hoe dat zoo gauw gebeurde."

„Och," klonk het eenvoudig, „je hebt anders zoo gauw een

oploopje om je heen, en die chauffeur schoot net langs."

„Wij zijn u intusschen heel dankbaar voor al die toevalligheden," zei de professor van harte, en Jess, die voorzichtig den geblesseerden voet van zijn schoen ontdeed, knikte haar vriendelijk toe.

Maar Miep voelde zich toch wat te veel, en opstaande, zei ze:

„Ik hoop zeer, mevrouw, dat het werkelijk een wissewasje blijkt."

„Zonder twijfel," meende tante Suus, die wel wat bleek zag van de emoties, „maar ik hoop, dat dit niet het einde zal zijn van onze kennismaking."

Miep keek verlegen rond en wist niet goed, wat ze moest antwoorden, maar Jess schoot haar te hulp.

„Kom morgen een kopje thee drinken, Miep," inviteerde ze, „dan hoor je meteen een nauwkeurig verslag, hoe alles verder is gegaan."

„Dolgraag," nam Miep dit spontaan aan en ze merkten, dat ze het echt meende.

Bob liet haar uit, en op straat behield ze het familietafereeltje voor oogen, en dacht er telkens weer aan terug.

„Mooi," vond ze, „zoo'n samenleven," en ze zuchtte eens. Wat had je het toch saai, als meisje alleen op kamers. En de jonge studenten, die haar beleefd groetten, hadden geen vermoeden van het eenzame gevoel, dat haar bevangen hield. Zij zagen alleen de veelbelovende bioloog en staarden haar na, met een gevoel van jaloezie om haar bekende knapheid.

„Bob," zei professor van Dedem tegen zijn zoon, toen die weer binnenkwam, „ik voel me toch niet gerust en zou er graag een dokter bij willen hebben."

„O, Jaap, alsjeblieft geen dokter," smeekte tante Suus, „laat Bon er buiten."

Frans kwam juist van kantoor terug en toen hij het verhaal had gehoord, zei hij:

„Brams wagen staat voor nummer vijf, hierover."

„Bram," vond tante Suus gekalmeerd, „nee, die is wat anders."

En Jess was al weg, de straat op met Petertje achter zich aan, en Bram, die juist weer wou instappen, zag haar daar staan met wapperende haren en het hondje naast zich.

„Net Diana in haar vlucht," beschreef hij het later aan Ciel, die het uitproestte en veronderstelde, dat Petertje dan zeker als hert had gefungeerd.

Dadelijk ging hij met Jess naar huis, en toen de patiënte verontschuldigend zei:

„'t Is om die lieve bezorgde luitjes tevreden te stellen, Bram," antwoordde hij hartelijk: „Ik ben blij, een reden te hebben voor een extra bezoekje."

Toen onderzocht hij den voet nauwkeurig.

„'t Lijkt me niets verontrustends," en bij deze uitspraak ademden ze allen op, „maar u moet een paar dagen rust nemen. Ik denk, dat wel zal blijken, dat een bloeduitstortinkje heeft plaats gehad en dus . . . Niet loopen is het parool."

„Maar hoe kom ik dan naar boven, Bram?" schrok Suze.

Nu mengde Frans zich in het gesprek. Met veel vertoon stroopte hij zijn mouwen op, betastte vakkundig zijn biceps, zette zich in postuur en pochte:

„Dat kunstje speelt de sterke man wel klaar, met gemak."

„'t Mocht wat. Ik ben de juiste daarvoor. Wie droeg Hare Edele, als ware zij een veertje naar dezen divan?" overtroefde Bob hem.

Vorst lachte.

„U ziet, dat u zich niet ongerust hoeft te maken, Tante Suus, over uw vervoer. Op z'n hoogst kunt u angst voelen over een mogelijke worstelpartij tusschen deze kemphanen, wie de eer te beurt zal vallen, om u te mogen dragen. Vanavond kom ik nog even aanloopen, meer voor de gezelligheid," voegde hij er haastig aan toe, toen hij den professor al ernstig zag kijken.

En weg was Vorst weer.

„Tevreden, man?" vroeg tante Suus aan den professor, die wat onwennig naast den divan zat.

„Ja," knikte hij, „prettig, een dokter in de familie."

's Avonds kwamen Ciel en Bram samen, gewapend met een bos bloemen.

„Lieve patiënte," kuste Ciel deze hartelijk, „mag ik u als 't u blieft ergens mee helpen."

„Kindje," zei tante Suus tevreden, „ik zou niet weten, waarmee. Ik ben overweldigd door al jullie hartelijkheid, en wordt schromelijk verwend. Toevallig at Piet hier en morgen stuurt hij Nine met het prul om mij te behoeden voor melancholie. Alsof daar kans voor bestaat in deze omgeving."

„Het prul komt," juichte Jess en dadelijk bood Frans aan hen af te halen van den trein, maar het bleek niet noodig.

„Ze worden door een welwillenden buurman hier afgezet, die toch dagelijks heen en weer tuft. Het schijnt, dat het prul zijn jonggezellenhart heeft betooverd en hij beschouwt het als een eer, dat hij den jongeling mag vervoeren," lichtte Jess de overige familie in.

Maar toen vonden ze, dat tante Suus er moe uitzag.

„Waarschijnlijk meer door de belangstelling, dan door het ongeval zelf," veronderstelde Vorst, en Frans, die eerlijk met Bob had geloot, droeg haar zorgvuldig naar boven en zette haar in den grooten stoel, in afwachting van Jess, die haar verder kwam helpen. Deze liet niet lang op zich wachten en duwde Frans de kamer uit.

„Hè, echt heerlijk om u te mogen verzorgen," vond ze en de patiënte liet het zich graag aanleunen, en bekende aan den professor, die een kijkje kwam nemen:

„Ik wist niet, dat het zoo prettig was om voor zieke te spelen." —

Den volgenden dag kwam Miep van Tienen.

„Een aardig meisje," prees tante Suze haar en Jess viel haar bij:

„Ja, en dan zoo'n enge geleerdheid!"

„Is ze dat, Jess?" vroeg tante Suze vol belangstelling.

„Nou," verzekerde deze met nadruk, „ze doet alle examens „cum" en mijn oude kabouter prijst haar hemelhoog. Ze werkt als een paard."

„Ik had het nooit achter haar gezocht," mompelde tante Suus, als had ze een slechte eigenschap ontdekt, en professor van Dedem lachte haar hartelijk uit.

Bob zei niets, maar redde één van de goede kussens, dat van

den divan was gevallen, en dat Petertje, met modderpootjes en al, tot slaapplaats had verkozen.

Toen Miep er was, kwam ook Vorst en na een onderzoek schreef hij voor:

„Een week absolute rust en dan kalmpjes aan, Tante Suus!"

Vol schrik riep deze uit:

„Een heele week, Bram! Nee, dat kan ik niet, onmogelijk!"

„Waarom?" wilde hij weten, „u hebt toch genoeg hulp?"

„En mijn comité dan, met mijn bazar en mijn fancy-fair?"

Ze was de presidente van een vereeniging, die zwakke kindertjes naar buiten zond en nu een bazar had georganiseerd om de kas te stijven. Ze had er zich met hart en ziel aan gegeven, en ook op zich genomen om te verkoopen aan één der stands.

„'k Weet geen raad," klaagde ze, maar Jess wierp zich in de bres:

„U is het hoofd en ik de beenen," stelde ze voor en tante Suus herademde.

„Mag ik misschien ook helpen, mevrouw?"

Miep vroeg het zoo lief en bescheiden, dat ze tante Suze's hart won en haar hulp bleek later lang niet te versmaden, want behalve haar geleerde bol, bleek ze een paar handen te bezitten, die uit een gewoon lapje zij alleraardigste dingen wisten te tooveren en terwijl ze gezellig om tante Suus heen zaten, werd er druk genaaid, geschilderd en gevlochten.

Toen kwam het aankleeden van de stand en weer was het Miep, die blijk gaf van een artistieken aanleg en die het leeuwenaandeel verrichtte.

„Miep," verontrustte tante Suze zich echt, „lijdt je werk er niet te veel onder?"

„Misschien," vond ze luchthartig, „maar dan moet ik later maar wat harder vossen!"

Het klonk zoo weinig Miep-de-geleerde-achtig, dat Jess in haar handen klapte en uitriep:

„Goed zoo, Miepje, mijn kind, je begint geweldig op een gewoon sterveling te gelijken," en Miep, die onder Jess' leiding zelfs haar groote schildpadden bril had afgezet, kleurde bekoorlijk en verlegen, toen ook Bob zacht animeerde: „Bravo!"

draait om Jessie

Tante Suus en Jess wisselden een knipoogje van begrijpen: 't was wel opvallend, hoeveel van zijn tijd ook Bob wist vrij te maken voor deze aangelegenheid.

„Bob, breng jij Miep even thuis?" hielp tante Suus het tweetal gewillig, toen Frans haar met zijn wagentje kwam halen en ze hinkte glimlachend weg.

„Waarvoor het al niet goed is, dat oude tantes hun voeten bezeeren," orakelde ze tegen Jess, die in de dickeyseat klauterde, en liet zich toen door Frans helpen bij het instappen.

„Waar praat u nu over?" wou deze weten, maar ze sloeg, quasi geschrokken, een hand voor den mond en zei plagend:

„Niet geschikt voor kinderoortje, Fransje!" en met deze woorden moest hij tevreden zijn, al keek hij nog zoo dreigend.

De fancy-fair werd een succes en tante Suus' voet was weer zóóver hersteld, dat ze aan den arm van den secretaris van het comité, als eerste paar kon deelnemen aan de polonaise, die de danserij opende.

„En van het batig saldo kunnen meer dan honderd bleekneusjes naar buiten worden gezonden," zuchtte ze tevreden, toen ze zeer voldaan, maar moe, met den professor in een taxi naar huis reed en het aan de jongelui overliet om de geanimeerde stemming voort te zetten en er een echt latertje van te maken.

„Nu kan je op je lauweren rusten, Suze," vond de professor, die wist dat de drukte haar wel erg had vermoeid en hij zorgde, dat de mooie bloemen, die de ijverige voorzitster had gekregen, een veilig plaatsje kregen, zoodat ze heelhuids overkwamen en haar nog lang konden herinneren aan haar goedgeslaagde feest.

HOOFDSTUK XVI

FRANS EN MARIËTTE — VERDRIET

Met een zucht legde Jessie haar pen neer. Ze had een langen brief aan Kees geschreven en dit had haar de droevige gebeurtenissen van den laatsten tijd weer levendig in de gedachten gebracht.

Frans had den heelen zomer al bijzondere symptomen vertoond, dat hij op „vrijersvoeten" ging, zooals tante Suus het uitdrukte. Zijn altijd nette costuums moesten extra worden opgeperst, hij besteedde veel zorg aan de kleur van zijn dassen, enfin, zoowel Jess als tante Suus waren overtuigd, dat dit een bepaalde reden had en dat ergens een attractie school, maar ze lieten hem niets merken.

Toen, op een avond, kwam hij bij Jess, die op haar kamer zat te werken, en met een „kleine-jongens"-uitdrukking op zijn levendig gezicht ging hij naast haar zitten.

„Jesske," begon hij verlegen.

Dadelijk legde ze haar pen neer en wijdde hem haar volle aandacht. Ze voelde, dat hij kwam biechten en dat hij haar hulp noodig had. Ze was „fey," zooals ze het noemde na het lezen van haar ontelbaar aantal Engelsche romans. En gewoonlijk kwamen haar sombere voorgevoelens uit, als ze het zoo sterk voelde als nu, maar dikwijls pas na een langen tijd. Met een steek in het hart, dacht ze dan ook:

„O nee, dat niet, laat Frans' liefde gelukkig mogen verloopen!"

Ze zette ook resoluut iedere gedachte aan narigheid uit haar hoofd. Maar later! Hoe vaak dacht ze toen terug aan dezen eersten avond, dat Frans bij haar was komen biechten. Onder-

tusschen speelde hij met haar blocnoot, en wist blijkbaar geen begin te vinden, maar flink en resoluut, als hij in alles was, legde hij die plotseling neer en zei zonder omwegen:

„Jess, ik heb je hulp noodig. Bij Van Waveren heb ik een meisje ontmoet, nog niet dikwijls, maar" — hier trilde zijn stem even — „ik hoop, dat ze eens mijn vrouwtje zal worden."

„Zijn jullie het al eens, Frans?" vroeg Jess zacht.

Maar hij schudde het hoofd en vertelde verlegen:

„Je weet hoe ik anders ben, Jess. Dadelijk vuur en vlam en geen geduld, maar dit!"

Hij haalde eens diep adem en Jess begreep, hoezeer het hem ernst was.

„En je denkt, dat ik je kan helpen?" moedigde ze hem aan.

„Ja, bekende hij openhartig, „ik wou zoo graag, dat ze iets meer van mij en mijn familie leerde kennen. Juist ongedwongen, eer ze zich gebonden acht. En daarom wou ik zoo graag, dat jij haar eens ontmoette."

„Natuurlijk doe ik dat graag, Frans," zei ze, getroffen door zijn goede bedoeling. „Maar hoe had je je dat gedacht? Wil je dat ik haar eens hier vraag?"

„Is dat niet wat al te duidelijk?" aarzelde hij.

„Ik weet iets beters, Frans. Ciel is er geknipt voor. Als ik maar even fluister over een fuifje, biedt ze dadelijk haar huis aan en dan zorg ik voor de rest."

Hij knikte tevreden. „Zal ik het dan maar aan jou overlaten, Jess?"

„Uitstekend," lachte deze, „maar een kleinigheidje heb je nog vergeten. Zou ik misschien den naam van je uitverkorene mogen vernemen?"

Nu grinnikte hij van harte mee, maar zei toen zacht:

„Zie je, als die naam maar altijd bij je zelf weerklinkt, dan denk je, dat ieder die weet. Ze heet Mariëtte van Andel."

„O, Frans?" riep Jess uit, „dan is ze het nichtje van Minnie!"

„Ken je haar?" vroeg hij gretig.

„Ja zeker, ik heb haar daar een paar maal ontmoet."

„Vind je haar geen schat?" drong hij aan, en naar waarheid kon ze antwoorden:

„Ik vond haar heel sympathiek, en ze is een beeldje, Frans, echt wat je zou noemen „frêle."

„Ja," zuchtte hij even, „sterk is ze niet. Ze moet zich erg in acht nemen."

Maar toen straalde zijn heele gezicht. „Ik zou haar koesteren en vertroetelen."

„Jongen," zei Jess innig, „ik hoop dat je wensch vervuld mag worden."

Opgewekt fluitend ging Frans de kamer uit, maar Jess keek peinzend voor zich uit.

Frans, die robuste sportjongen, die geen vermoeidheid kende, die van klimmen en zeilen hield, en dan dat teere schepseltje! Ze wist van Minnie, die dol op haar nichtje was, dat Mariëtte een heel zwakke gezondheid had. Haar ouders waren jong gestorven en zelf was ze dikwijls ziek. Eigenlijk mocht ze 's winters niet in Holland blijven, maar moest ze naar een zachter klimaat. Ze had veel behoefte aan hartelijkheid, die ze zocht en vond bij Minnie's lieve moeder.

Den volgenden dag wipte Jess daarom even bij mevrouw Meertens aan. Ze trof het goed, want Mariëtte was er ook en vooruit vertrouwend op Ciels gastvrijheid en inschikkelijkheid, zei Jess losweg tegen haar:

„Mijn zuster Vorst geeft de volgende week een fuifje. Voel jij er iets voor om te komen, Mariëtte?"

„Dolgraag," luidde het prompte antwoord, zoodat Jess voelde, dat Frans' kansen goed stonden. —

Dien avond in Ciels huis vergat Jess nooit.

De tafel was met groen en bloemen versierd, en toen ze zelfs de meest verstokte bridge-spelers hadden opgejaagd, werd het souper een waardig besluit van een gezellige fuif.

Van haar plaatsje af aan den overkant van de tafel, had Jess een goed gezicht op Mariëtte, die naast Frans zat. Eén van de jongelui had een raam een eindje opengezet, en toen Mariëtte even huiverde, zag ze de zorg, waarmee Frans dadelijk de kleine bonten cape om haar heensloeg. Het gebaar getuigde van

zooveel toewijding, dat Jess' adem even stokte.

„O, God," bad ze in stilte, „laat haar flink en sterk worden," en ze kromp ineen, toen ze Mariëtte's droge kuchje hoorde.

Maar ze durfde niets tegen Frans zeggen, en een paar dagen later kwam hij overgelukkig bij haar binnen.

„Ze houdt van me, Jess," vertelde hij en zag er stralend uit, „ze heeft beloofd mijn vrouwtje te worden."

En ook toen ze hen méér samen had gezien, voelde ze, hoe ze bij elkaar pasten, maar de oude vrees bleef bestaan en toen ze eens met tante Suus alleen thuis was, zuchtte ze:

„Tante Suus, het beangstigt me zoo!"

Het pleitte wel voor hun verstandhouding en onderling begrijpen, dat deze dadelijk begreep, waar Jess op zinspeelde.

„Ja, kindje, ons ook!" gaf ze toe.

„Ons?" vroeg Jess verwonderd.

„Je vader en ik raken er niet over uitgepraat. Frans had geen liever meisje kunnen kiezen. Denk niet, dat ik ook maar één aanmerking heb. Maar haar gezondheid! Het arme kind weet dat zelf ook, en daarom durfde ze eerst de ingeving van haar hart niet volgen. Nu heeft ze zich door Vorst laten onderzoeken en hem verzocht Frans in te lichten. Ze is heel zwak, maar heeft geen afwijkingen en Frans is vastbesloten haar te trouwen, en ik ben op mijn ouden dag nog romantisch genoeg, om zijn standpunt te kunnen begrijpen. En Frans is een jongen, die het zal volhouden! Mariëtte zelf treft geen verwijt; ze is volkomen open en eerlijk in alles geweest. Maar verwacht nu eens overleg en verstand van een verliefd paartje!"

„Ze is ook zoo'n schattig persoontje," vond Jess droomerig en tante Suus zei verlangend:

„Laten we er het beste van hopen; en ons geen zorgen voor den tijd maken."

Eerst leek ook alles goed te gaan en deed het winterse weer Mariëtte geen kwaad. Zelfs was ze flinker dan ooit. Wel kuchte ze veel, „maar dat heb ik altijd gedaan," lachte ze ieders angst weg. Ze was innig gelukkig met haar Frans en hechtte zich zóó aan zijn familie, dat ze al gauw een heel

eigen plaatsje had in het gezin der Van Dedems.

Toen vatte ze kou. Niemand begreep hoe, want Frans omringde haar met zijn beste zorgen. Zelfs had hij zijn geliefden twoseater aan Bob en Jess overgedaan en zich een solied dicht wagentje aangeschaft.

Het werd geen ernstige ziekte en met liefde verpleegden tante Suus en Jess haar. Ze was aandoenlijk dankbaar voor iedere kleinigheid en had weinig eischen.

Heel langzaam kwamen haar krachten terug, en ze zat veel in de serre vóór, waar ze ieder zonnestraaltje opving en ze een prettig uitzicht op straat had.

Op een middag was ze daar weer, toen ze een groot tumult op straat hoorde, en opstaande zag ze, dat het Petertje blijkbaar gelukt was te ontsnappen, en dat hij nu door den grooten gelen hond van den overkant werd aangevallen. Ze bedacht zich geen oogenblik, maar impulsief, als ze was, snelde ze haar kleine vriendje, dat haar in haar ziekte zoo trouw gezelschap had gehouden, te hulp.

Er stond een gure wind en Jess, die van boven was komen aanhollen op Petertje's angstig gejank, liet het arme diertje in den steek, dat trouwens al door een slagersknecht was bevrijd. Ze joeg Mariëtte letterlijk naar binnen.

„'k Ben immers beter," hield deze vol, „en ik ben heelemaal niet koud geworden," maar ze huiverde en toen Frans van kantoor kwam, schrok hij van haar koortsoogen en belde hij haastig Bram Vorst op. Maar ze hoefden niet eens diens uitspraak te hooren; ze zagen het zelf: Mariëtte was heel ziek. Wat liefde en goede verpleging vermochten, daarvan kreeg ze ruim haar deel. Toch voelde ze zelf, dat ze niet beter zou worden en het was aandoenlijk om te zien, hoe ze haar best deed om Frans te troosten en voor te bereiden.

„Boy," fluisterde ze heesch, want het spreken viel haar moeilijk, „dit mag je leven niet bederven. Laat het een episode blijven, heerlijk en mooi, maar sluit je later niet op in je zelf. Ik zou immers altijd een blok aan je been zijn gebleven . . . Jij moet een gezond vrouwtje hebben. Beloof je het mij Frans? Niet blijven treuren!"

Hij zag op haar neer, hoe ze, tot het laatst onzelfzuchtig en dankbaar bleef, en verwonderde zich over de geestkracht in haar, het teere meisje, dat hem nog wist te schragen en te steunen.

Twee dagen later stierf ze.

Frans was als verdoofd door den slag, dien hij wel had zien aankomen, maar die hem toch nog overviel, en de anderen namen hem iedere moeilijke taak uit handen. Haar ouders lagen in Indië begraven en Jess sprak uit, wat ieder voor zichzelf had gedacht:

„Vader, mag ze bij moeder rusten? Daar hoort ze, want ze was één van ons."

Zoo gebeurde het. —

Na de begrafenis zei Frans:

„Ik moet hier vandaan. Alles herinnert me aan mijn geluk en ik houd het niet uit. Er is een vrije plaats aan het filiaal in Parijs. Kunnen jullie het begrijpen, dat ik die aanneem?"

Ze knikten: Frans moest weg en met een zwaar hart drongen ze aan op zijn vertrek. En tante Suus zorgde, dat Jess meeging om hem te helpen om zijn appartement in te richten.

„Blijf je hier nu altijd?" vroeg ze den laatsten avond, toen ze samen in een restaurant hadden gegeten.

„Nee," zei hij flink, „daarvoor voel ik me te veel Nederlander, en het was haar wensch, dat ik mijn leven verder zou leven in beheersching van mijn verdriet. Maar daarvoor heb ik tijd noodig. Als ik het overwonnen heb, kom ik terug.

Jess had Minnie verscheidene keeren gesproken en ook Frans, die wat gezelschapsschuw was geworden, had haar niet ontweken. Zij was natuurlijk en ongedwongen, en had veel van haar nichtje gehouden, zoodat hij een paar keer zacht over Mariëtte had durven vertellen.

„Min," had Jess gesmeekt, „laat Frans niet in den steek, ook al probeert hij je te weren," en Minnie beloofde het.

„Twee gebroken harten," zuchtte ze wel even, maar dadelijk daarna voegde ze er flink aan toe: „Ik prijs me zelf gelukkig, wanneer ik naar Frans zie. Zijn leed is veel, veel schrijnender."

En wat opgewekter, dan ze had durven hopen, stapte Jess

in den D-trein naar Holland, want ze wist nu, dat Frans in Parijs iemand had, die hem begreep en die hem altijd iets van „huis" zou geven, want op Minnie's trouw en tact kon ze staat maken.

HOOFDSTUK XVII

EEN WINKELOCHTEND — HET „PRUL" KOMT LOGEEREN

Jess las zóó aandachtig de krant, dat ze volgens Bob „de wereld ontvloden" was en hij haar met een goedgemikte prop papier tot de werkelijkheid terugriep.

„Wat neemt je zoo in beslag? Ik kan me niet voorstellen van je, dat het de politiek zou zijn. Gaat er misschien een schoone filmheld trouwen of is er een modeshow in zicht?"

„Je begrip van vrouwen toont een merkbaar stijgende lijn," voegde Jess hem welwillend toe, en staarde ongegeneerd naar den blos, dien dit onschuldige antwoord hem op de wangen joeg: „Ik was namelijk werkelijk in het modevraagstuk verdiept!"

Bob had zich alweer hersteld van zijn tijdelijke verlegenheid en riep de hulp van tante Suze in. „Red ons gezin van een dreigende schande. Mijn vleeschelijke zuster heeft aspiraties voor de branche van mannequin!"

Maar tante Suus stopte rustig verder aan haar voorraad kapotte sokken en vond hardvochtig:

„Dop jij je eigen peultjes maar, jongetje, dat is je best toevertrouwd."

„Ja," viel Jess haar bij, „als het van een grooten mond afhing . . . !"

„Dan legde ik het tegen jou falikant af," vulde Bob gewiekst aan.

„Troef!" schaterde Jess, „maar maak je verder niet ongerust, geliefde broeder. Ik zwaai niet om, maar blijf mijn studie trouw. Ik zit me alleen maar te vermeien in al die aanlok-

kelijke „extra aanbiedingen" en „sensatie-koopjes." „Tante Suus," wendde ze zich nu tot deze, „zullen we weer eens samen op het pad gaan en knus neuzen en winkelen? Zie je," lichtte ze Bob in, „je kunt veel van iemand houden en goed met elkaar opschieten, en toch kan zoo iemand totaal ongeschikt zijn om mee te gaan shoppen. 't Komt maar weinig voor, dat je dat samen prettig kunt doen. Maar tante Suus en ik zijn hierin ook „eine Seele und ein Gedanken."

„Ik ben zoo vrij een kleine rectificatie in deze bewering aan te brengen. Natuurlijk offert ze zich op en past zich aan bij jouw kooplust," plaagde Bob, met een blik naar tante Suus.

Maar „Nee hoor," kwam een krachtig protest van deze zijde, „ik ben werkelijk dol op zoo'n middag in de stad met veel drukte en leuke etalages."

„Je moest ons eens zien staan," grinnikte Jess, „we drukken onze neuzen plat tegen de ramen om vooral goed te kunnen oordeelen en geen kat in den zak te koopen. Is u bereid tot zoo'n expeditie, Tantetje?"

„'t Schikt me morgen uitstekend, Jess, want dan is vader den heelen dag uit."

„Afgesproken," besliste deze, „dan nemen we het wagentje mee om de aankoopen in te deponeeren."

„Als Bob het tenminste niet noodig heeft," vond deze heer noodig den nadruk te leggen op zijn helft van de eigendomsrechten, maar Jess trok er zich niets van aan en hem trof een vernietigende blik.

„Voor menschen, die heele dagen in een laboratorium omhangen of met hun neus in de boeken zitten, is een beetje lichaamsbeweging een eerste vereischte. Wandel jij maar eens in looppas naar dat heerlijke „lab" van je," vond ze onbarmhartig.

„Zoo gaat het, wanneer men de vreugden des bestaans met een vrouw deelt," beklaagde Bob zich, maar hij had geen succes. Geen der beide dames nam notitie van zijn opmerking.

„Die zitten al diep in den roes van zoo'n lapjesdag; dan meenen ze iets bijzonders op den kop te tikken en thuis blijkt, dat ze het niet kunnen gebruiken en dat ze net een halve meter

te kort komen," klonk het verder nog minachtend uit zijn mond.

„Stil nou even," was het eenige commentaar, dat hij kreeg, en Bob nam ten slotte Petertje op z'n knie en hield tegen hem zijn verdere betoog.

„Alle vrouwen zijn gelijk, Peterman. Bemoei je er dus niet mee!" waarschuwde hij quasi-ontdaan.

Maar nu bleek, dat Jess wel degelijk geluisterd had, want ze zei plagend:

„Zie naar zijn daden, niet naar zijn woorden."

De pijl trof doel. Verdacht veel ging hij de laatste weken met Miep uit.

„Nest!" grinnikte hij dan ook en verliet lachend de kamer.

Jess ging verder met de plannen, nu er geen storende elementen meer waren.

„Weet u, Tantetje, we deponeeren het wagentje voor onze stamkroeg."

„Voor jullie „wat"?" vroeg Prof. van Dedem verschrikt, die den laatsten zin bij zijn binnenkomen opving en deze studentikooze uitdrukking niet met zijn vrouw in verband kon brengen.

„Koest maar, Pipa, zet uw haren maar niet overeind. Ik bedoel onze lunchroom, waar we altijd heengaan, als we overblijven in de stad, en dat doen we morgen. Ik fuif!"

„Zit je dan zoo goed in je contanten, Jess?" vroeg hij belangstellend.

„Buitengewoon," knikte ze hem toe, „ik heb bendes over van mijn kleedgeld. Dat komt omdat ik die groote lap zij van Kees heb gekregen. Dat scheelt me geweldig op mijn budget, want ik geloof, dat het wel twaalf meter is. Hij denkt zeker, dat ik tot een soort kamerolifantje ben uitgegroeid."

„Net iets voor een jongen," lachte tante Suus, „hij dacht zeker: beter te veel dan te weinig."

„Ik laat er een jurk van maken en de rest verven. Daar kan ik nog met gemak een pakje uit krijgen, want Phine knipt zoo voordeelig. En van het overschot maak ik een lekker kussen voor Petertje."

„Maar, Jess," riep tante Suus verschrikt, „wou je daar die prachtige zij voor gebruiken?"

„U zult eens zien, Tante, hoe lang hij daar plezier van heeft. Het komt op mijn kamer te liggen, en dan gebruikt hij het alleen, als hij daar is. En trouwens: het is een cadeau van zijn aller-allereigensten oom Kees, is het niet, Peterman?" ging ze door tegen het hondje, dat bij het noemen van zijn naam kwispelstaartend was komen aanloopen.

Den volgenden morgen trokken tante Suus en Jess er op uit. Ze parkeerden het wagentje op een geschikt plaatsje en gingen te voet verder.

„Als we nu ongeveer bezwijken onder den last van onze nieuwe bezittingen, ren ik terug en berg alles veilig en wel op," beloofde Jess.

Om twaalf uur verklaarde tante Suus, dat ze geen voet meer kon verzetten en naar koffie snakte.

„Dan linea recta naar die bron van lafenis," dirigeerde Jess haar, en nam alle pakjes over. Ze bracht haar tot de deur van het restaurant en zei:

„Zoekt u nu vast een leuk plaatsje, ik ben in een ommezien terug."

Met z'n tweeën zaten ze wat later gezellig aan een keurig gedekt tafeltje in het fleurige lokaal en tante Suus was weer heelemaal bijgekomen door het smakelijke kopje koffie, en was het met Jess eens, dat ze echt knus uit waren.

Plotseling veerde Jess op.

„Zie je een kennis, Jess?" vroeg tante Suze, die wat bijziende was.

„Het is Piet, Piet van Slooten," vertelde ze. Maar op hetzelfde oogenblik had hij hen ook ontdekt. Zijn gezicht, dat ongewoon somber had gestaan, klaarde op.

„Jullie hier? Wat een bof, dat ik hier binnenstevende. Ik heb maar weinig tijd, en had even willen opbellen."

„Kom gezellig bij ons zitten, jongen," noodigde tante Suus vriendelijk.

„Graag," zei Piet en toen hij zijn jas had afgegeven, vervolgde hij: „gek is dat," en philosophisch keek hij beurtelings

tante Suus en Jess aan, „vroeger lachte ik altijd mee om moppen op schoonfamilie, maar het feit, dat ik jullie zie, doet me juist een wereld van goed!"

Tante Suus nam hem eens extra op, maar Jess lachte hem in zijn gezicht uit.

„Zwager, je bent toch niet ziek, dat je plotseling zoo waardeerend bent geworden?"

Piet deed met haar mee en wou iets gaan vertellen, maar tante Suus kwam tusschenbeide.

„We bestellen eerst, en als we dan ongestoord zitten, kan je ons alles meedeelen!"

„Hè," deed Piet verwonderd, „hoe kan u nu weten, dat ik iets te zeggen heb?"

Maar nu gierde Jess het uit.

„O, doorzichtigste van alle stervelingen!" betitelde ze hem en hij keek hulpeloos naar tante Suus.

„Zoek jij maar rustig een hartversterking uit," moedigde deze hem aan, „en let niet op die baby. Je zult zien, dat een gevulde maag zijn eigen troost meebrengt."

Ze wisten beiden, dat er niets ernstigs bij hem thuis kon zijn, want er was 's ochtends nog een opgewekte brief van Nine geweest, en ook Piet's eetlust bleek in orde.

Eindelijk leunde hij achterover, bood Jess een sigaret aan en vertelde:

„Vanochtend kreeg ik een telefoontje, dat ik dadelijk op het hoofdbureau werd verwacht. Dat is niets bijzonders en ik ging er ook heel kalm heen. Maar toen de zaak, waar ik mee bezig ben, was afgehandeld, had de baas een ander praatje. Er zijn moeilijkheden, die ik nu niet hoef op te sommen, met leveranciers in Londen en Schotland, en ik word daar nu heengestuurd om te trachten de zaak in orde te brengen."

„Eervol, Piet, dunkt me?" informeerde tante Suus.

„Ja, dat wel," beaamde hij.

„Waarom trek je dan zoo'n gezicht van ouwe lappen?" wou Jess weten.

„Nine," zei hij zacht.

„Ja, Nine," herhaalden tante Suze en Jess, maar de eerste

zei spontaan: „Natuurlijk komen zij en het prul dien tijd bij ons."

Piet's gezicht verhelderde. „Dat zou ik heerlijk vinden, want ze is den laatsten tijd erg nerveus."

„Daarom juist," zei tante Suze rustig. „Maar waarom zit jij met zoo'n diepzinnig gezicht voor je uit te staren, Jess?" Want ongewoon voor haar doen, had deze nog niets gezegd.

„Eureka!" kwam er opeens zóó enthousiast uit, dat Piet vroeg:

„Had je wat verloren?"

Maar ze negeerde zijn vraag en zich tot tante Suus richtend:

„Als Dientje meekomt, kunnen wij dan niet met z'n tweeën het prul bemoederen?"

„Natuurlijk kunnen we dat," gaf tante Suze toe, „maar waarom?"

„Dan moet Nine die reis met Piet meemaken."

„Het ei van Columbus!" was de uitroep, dien tante Suze dadelijk slaakte.

De vork in het taartje, dat Piet beslist voor haar had willen bestellen, bleef rechtop staan in Suze's verrukking over Jess' goede plan, dat de juiste oplossing bracht.

En Piet!

Hij vergat, dat hij zich in een openbare gelegenheid bevond en pompte uit dankbaarheid Jess' arm als een zwengel op en neer.

„Prachtidee!" vond tante Suus nogmaals.

„Reusachtig!" prees de jonge echtgenoot in extase. „Jess, je bent een wonderkind."

„Nu, nu," kalmeerde Jess zijn verrukking, „denk niet, dat het louter altruïsme is, mannetje! Kan je je ons voorstellen in gezelschap van Nine zonder haar „ventje?" Ik hoor nu de diverse klaagliederen al: „Zou mannetje wel om zijn gezondheid denken?" en „Als mijn Pietje maar voorzichtig is." Nee hoor, trekken jullie er maar samen op uit, en geef ons het heerlijke prul."

„Ik accepteer die egoïstische daad toch maar dankbaar," zei Piet uit den grond van zijn hart en ze lachten alle drie.

Toen keek Piet op zijn horloge.

„Excuseert u mij, dat ik er vandoor ga? Ik kan nog net den trein van twee uur halen, als ik opschiet. Vanavond schrijven we nog aan u over dit alles."

„Laat maar," vond tante Suus. „We komen immers Zondag met zijn vieren bij jullie eten en we kunnen het onderwerp dan van alle kanten belichten."

„Gezellig," vond Piet, „tot kijk," en nam in een heel andere stemming afscheid.

„Hè, Tantetje, al die weken in het onbetwiste bezit van het prul!" verzuchtte Jess en kneep van plezier de oogen dicht.

Maar Piet met een arm in zijn jas, had zijn plaaglust teruggevonden en kwam nog even aan hun tafeltje.

„Weer een nieuw emplooi, Jess, directrice van een crêche."

„'k Voel meer voor een hondenkennel," wierp ze gauw terug, en over zijn schouder vond hij nog:

„Goeie combinatie, crêche-kennel. 't Prul wordt stamgast."

Weg was hij en wuifde van de deur af nog eens hartelijk.

„Beste man voor Nine," vond tante Suus vol lof en wijdde zich aan haar veronachtzaamd taartje.

„Hoe zullen we gaan?" had professor van Dedem gevraagd met het oog op hun Zondagsch uitstapje. „Die kinderwagen van jullie trekt me niet erg!"

„Laten we een mooie Mercédès huren," stelde Jess voor, „met een schat van een chauffeur," maar Bob kwam 's middags met een beter plan thuis.

„Con Franssen en ik hebben voor een dagje van wagen geruild," kondigde hij aan, „hij zou uitgaan met de dichte van zijn ouden heer en voelde meer voor ons sportieve vehikel. Hij had behoefte aan frissche lucht."

„Daar heeft hij dan alle kans op," lachte Jess geamuseerd, want de wind striemde den regen tegen de ramen.

Zoo trokken de Van Dedem's Zondags na de koffie in een keurige Buick naar Hilversum, waar ze feestelijk werden ontvangen.

„En Nine, wat zeg je wel van het plan, dat we met je

echtvriend hebben uitgebroed?" vroeg tante Suus, toen ze rustig zaten.

„In één woord „zalig," was het verrukte antwoord.

„Ja," viel Piet bij, „het is te meer prettig, omdat we verleden jaar ons reisje er bij hebben ingeschoten."

„Dien verheugt zich ook," zei Nine, toen deze in een keurig zwart japonnetje en kanten schortje met het theewater binnenkwam.

Dien straalde. „Nou, of ik het fijn vind!"

„Jaan is verrukt, dat je komt, Dien," deelde Jess mee en Dien lachte guitig. Ze begreep wel, dat het niet allemaal even gemakkelijk zou gaan en dat Jaan wel eens in den ouden driltoon zou vervallen, maar dat had ze er voor over.

Twee dagen voor het vertrek van Nine en Piet ging Jess in het twoseatertje naar Hilversum. Ze had met tante Suus overlegd, dat Nine niet te moe op reis moest gaan en daarom had deze geschreven:

„Dien en Jess kunnen best samen het huis sluiten, als jullie weg zijn, en dan met zijn drieën naar hier gaan."

„Jess, zal je voorzichtig rijden? Het is zoo druk op den weg," vroeg Nine wel tienmaal en telkens beloofde deze het weer:

„Heusch, Nine, je kunt met een gerust hart vertrekken, je zoon is in beste handen."

Zoo deed het prul zijn intrede in het groote, oude huis, waar hij in minder dan geen tijd ieder regeerde. Zelfs Jaan was niet bestand tegen zijn verrukte kreten, wanneer het hem in een onbewaakt oogenblik gelukte om z'n kroes melk over het schoone tafellaken te storten. Maar verder was zijn gedrag voorbeeldig en „gezien de mooie uitvinding, dat baby's zooveel slaap noodig hebben," merkte Jess, dat ze nog tijd overhield voor haar andere bezigheden. Ze gaf Dientje veel vrij-af, die hiervan gebruik maakte om haar moeder en oude vriendinnen op te zoeken.

Het weer bleef goed, en iederen dag kon Jess met het kindje in zijn wagen uitgaan en meestal leidde haar weg naar mevrouw Meertens.

„Gezellig," vond deze, „nu zie ik je haast iederen dag."

„Dat komt door uw zonnige serre en al het speelgoed, dat u hebt bewaard."

Dikwijls kwam zelfs Minnie's stugge vader naar beneden en speelde met den kleinen jongen, zoodat Jess er verbaasd naar zag: ze had dit niet van hem verwacht en begreep nu beter mevrouws groote liefde voor den stillen en schijnbaar zoo ongevoeligen man. Ook Prof. Verwijnen stond op het geregelde bezoeklijstje en het prul had daar de vrije beschikking over de studeerkamer en kroop zonder angst rond in die ruimte, waar zooveel geleerde woorden gesproken werden en zulke standaardwerken waren ontstaan.

„Hij lijkt op jou, Jess," vond hij en werkelijk, Prul's blonde krulharen en de frissche kleur van zijn levendig snuitje deden aan zijn jonge tante denken.

„'k Vind het een reuze compliment, kabouter," antwoordde Jess op haar vrije manier, want ze stond nog steeds op zeer vertrouwelijken voet met den ouden geleerde, evenals Nine's zoon, die zich niet liet intimideeren door zijn wereldnaam, maar zich juichend van levensvreugde aan den langen baard trachtte op te trekken.

„Krijgen jullie goede berichten van de reizigers?" vroeg hij belangstellend. Iedere gebeurtenis in het gezin der Van Dedem's volgde hij graag en ze waren een bron van afwisseling voor hem, die met heel weinig menschen omging.

„Uitstekend, professor. Ze genieten volop en Nine schrijft opgetogen brieven. De firma's, waarmee Piet conferenties heeft, doen hun allerlei beleefdheden aan, zooals diners, autotochten, zelfs zijn ze naar de Navy-week in Plymouth geweest. En vanochtend kwam er een ansicht uit de Schotsche hooglanden en van Loch Katrine, waarover Walter Scott in „Lady of the Lake" heeft geschreven."

„'k Wist niet, dat jij literair zoo goed bij was, Jess!" plaagde de professor.

„Poeh!" kleineerde ze zichzelf en redde een belangrijke drukproef uit de grijpgrage handjes van haar neef, „die wijsheid stond op de kaart en was Piet bijgebracht door zijn Schotschen gastheer. Dat wist ik ook niet uit me zelf."

„Alweer een teleurstelling te boeken," zuchtte Verwijnen, quasi ontdaan, want hij had juist plezier in Jess' ongekunstelde waarheidsliefde. Hij voegde er aan toe: „Prachtig, dat het jonge paar in staat is gesteld die reis te maken."

„Ja," kwam Jess' enthousiaste stem, „die baan van Piet is lang niet kwaad."

Maar Prof. Verwijnen had gedacht aan het jonge zusje, dat zich weken had beschikbaar gesteld en uitstekend voor het kind zorgde. Hij kon dan ook niet nalaten even te zeggen: „En jouw medewerking ook niet."

„O, die! Ik waardeer het echt, dat de kleine schat mij onvoorwaardelijk wordt toevertrouwd," en ze knuffelde dit belangrijke persoontje een extra keer, terwijl Verwijnen glimlachend toekeek.

Maar ook aan dezen tijd kwam een einde, en gezond en opgewekt kwamen Nine en Piet terug. Beiden waren voldaan over hun reis, en Piet dubbel, want ook het zakelijke gedeelte was naar genoegen verloopen. Het kostte Jess al haar tact om Nine niet te laten merken, hoezeer de kleine Jaapje zich aan haar had gehecht en hoe hij zich liever door tante dan door moeder niet helpen.

Gelukkig was Nine nog steeds niet erg opmerkzaam, maar Piet, die wel alle kleinigheden waarnam, zei onomwonden tegen tante Suus:

„Jess is een heel bijzonder meisje," en maakte bij haar een extra goede beurt, want wie Jess prees, was zeker van haar instemming. Maar tegen Jess zelf klonk het gekscherend:

„Is je asyl-crêche al ingericht, Jess? Ik zorg voor de noodige reclame, desnoods met portret in de krant."

„Hier heb je Piet, opgekweekt vanaf een armetierigen streetterrier! Ziet, aanschouwt zijn vooruitgang!" stelde Jess den tekst vast, en hij verdween toen maar full speed in de wachtende auto van den bereidwilligen buurman, die de heele familie, bagage incluis, terugbracht naar hun huis, en die bovendien nog erg in zijn schik was, dat hij zijn buurtje na de scheiding weer bij zich terugkreeg.

HOOFDSTUK XVIII

KEES' OVERKOMST — „PETER" EN JESSIE

Tante Suze zat in haar hoekje een brief te pennen aan Nine in Hilversum.

Volgens Bob was er een gunstige finantiëele vooruitgang geconstateerd van de inkomsten bij de posterijen, sedert Nine in Hilversum woonde, tengevolge van vele extra zegels, die geplakt werden op die dikke epistels. Ook Prof. van Dedem schudde wel eens het hoofd over de drukke correspondentie, maar tante Suus en Jess lachten hem uit, en bleven trouw antwoorden op Nine's vragen op alle gebied en lichtten haar uitvoerig in, over wat er in den huiselijken kring gebeurde. Nine, met haar zwaartillenden aard en moeilijk aanpassingsvermogen, wende maar langzaam in de nieuwe woonplaats, en met vereende krachten deden ze hun best haar te helpen.

Tante Suze bleef nu rustig doorschrijven, al zag ze, dat Bob was binnengekomen en onrustig heen en weer liep.

„Hij is toch wel precies zijn vader," gingen onderwijl haar gedachten, toen ze zag, hoe hij de ornamenten op den schoorsteenmantel verschoof en dan weer stilstond voor een schilderij, zonder het echt op te nemen. Ze begreep, dat hij haar iets te zeggen had en volgde de goede methode om hem zoover te brengen. Ze wachtte kalm af en na een poosje begon hij uit zichzelf:

„Tante Suus?" vroeg hij dringend.

„Ja, jongen?" antwoordde ze vriendelijk en wendde zich tot hem, dadelijk haar belangstelling toonend. Ze schoof haar schrijfpapier weg, want ze begreep, dat er van haar correspondentie niet veel meer zou komen.

„Ik heb een brief van Kees," zei hij nu zonder verder commentaar, en zij mompelde een:

„Zoo, jongen." Meer niet.

„Hij komt over een maand met „de Prins" naar Holland en is ongeveer 3 Augustus hier."

Hij keek haar aan, en kalm zei ze: „Dat had ik al van Jess gehoord."

Weer bleef het stil; toen vroeg hij plotseling, en bleef naast haar staan:

„Tante Suus, hoe denkt Jess over Kees?"

„Dus dat was het wel," ging het door haar heen en zich geheel tot hem keerend, antwoordde ze:

„Jongen, dat weet ik niet en ik geloof, dat het haar zelf ook niet duidelijk is."

„Hoe bedoelt u dat?"

Rustig ging hij nu bij haar zitten en speelde afgetrokken met haar vulpen, blij dat hij er over was begonnen en ze het samen konden bespreken.

„Je weet, dat we indertijd ernstig hebben geboomd over de correspondentie tusschen die twee. Kees had ronduit gesproken over zijn gevoelens voor Jess, maar zij was toen nog te jong voor die dingen. Ik waarschuwde hem ernstig, dat het op een groote teleurstelling voor hem kon uitdraaien en dat begreep hij zelf ook. Enfin, eerlijk gezegd, had ik gedacht, dat er aan die schrijverij wel gauw een eind zou komen; dat Jess in ieder geval minder vaak zou gaan pennen. Maar het tegendeel is het geval geweest. Ze hebben het zoo trouw volgehouden, dat het mij dikwijls benauwde. Want hoe zal het verder gaan?"

Hier zuchtte tante Suus eens.

„Kees is een trouwe, beste kerel," zei Bob zacht, maar zeer beslist.

„Dat ben ik volkomen met je eens Bob," gaf tante Suze graag toe, „en dat is het hem ook niet. Maar ze hebben elkaar in lang niet gezien, en zich waarschijnlijk illusies over en weer gemaakt. Dikwijls valt het weerzien dan één van de partijen tegen. En ik zou niet graag willen, dat Jess zoo'n teleurstelling kreeg te dragen . . . of te geven."

Bob keek ernstig voor zich uit.

„Iets dergelijks is mij ook door het hoofd gegaan, en u weet niet hoe ik er mee inzit."

„Hoe meen je dat?" wilde tante Suze weten, die niet begreep, waarop hij zinspeelde.

„Als er deze dingen niet waren, zou ik hem vast te logeeren vragen," legde hij uit. „'t Ligt voor de hand, maar nu voel ik wel de bezwaren . . ."

„O, is dat de kwestie? Maar, beste jongen, Jess is als een opengeslagen boek voor je. Wacht een geschikt oogenblik af en vertel haar, wat je graag zou willen. Je zult dan dadelijk aan haar merken, of ze er tegen op ziet. Hoe gewoner je het voorstelt en het behandelt, des te beter zal het voor allen zijn."

Met een zucht van verlichting stond hij op.

„Wat is u toch een heerlijk mensch om mee te praten, tante Suusje," zei hij waardeerend, „u weet altijd de eenvoudigste oplossingen, die voor de hand liggen, maar waarop een ander zich blind staart. Dank u wel, hoor," en een vriendschappelijke hand rustte even op haar schouder.

En toen hij 's avonds met Jess naar Ciel ging, om daar Brams verjaardag te helpen vieren, vroeg hij, zonder inleiding, op zijn gewonen toon:

„Zeg, zullen we vragen of Kees bij ons komt logeeren? Zijn moeder zit zoover in het achterland!"

Zonder eenige aarzeling klonk haar antwoord. „Ik had het ook al aan tante Suus willen vragen."

Maar 's avonds in bed kon ze niet slapen. Ze dacht maar steeds: Kees komt terug! En ze haalde hem zich voor den geest, zooals hij geweest was, toen hij wegging. Toen dacht ze aan zijn brieven, die steeds langer en uitvoeriger waren geworden en die haar steeds welkomer waren! En het beklemde haar. Hoe zou hun ontmoeting zijn na die lange scheiding? Ze was bang, dat ze hem tegen zou vallen. Ze was zooveel ouder geworden en leek niet veel meer op de robbedoes, die hij had gekend en waar hij zoo lief voor was geweest. Ze voelde hoe dit iets was, waar ze met niemand over kon spreken, en ze begreep zelf haar vagen angst niet. Ze probeerde de gedachte aan hem

uit haar hoofd te bannen, maar dat gelukte niet. Zijn naam durfde ze niet meer te noemen. Alleen tegen Petertje fluisterde ze soms: „De groote Peter komt terug, kleine Peter."

Nog één kort briefje ontving ze van hem, dat anders was dan zijn vorige en ze las met haar intuïtie tusschen de regels door: „Het gaat hem net als mij, hij weet niet hoe het zal zijn." En deze veronderstelling kalmeerde haar wonderlijk.

Op zijn reis naar Holland moest hij een paar zaken in Parijs afdoen, „maar ik haal mijn tijd in, en kom verder per K.L.M." schreef hij.

Toen de dag er was, ging Bob hem van het vliegveld halen. Jess was blij, dat hij haar niet voorstelde om mee te gaan; ze wachtte hem liever thuis af met tante Suus. Maar deze gaf op het laatste oogenblik te kennen, dat ze haar middagslaapje niet kon missen, en Jess bleef alleen in de serre, met een boek, waarin ze niet las. Ze voelde een vreemde onrust in zich en telkens stond ze op, om te zien of ze hun wagentje nog niet den hoek zag omschieten. Maar toen ze eindelijk onmiskenbaar hun claxon herkende, weigerden haar beenen hun dienst en viel ze op haar stoel terug.

„Gelukkig, Bob is er bij," dacht ze, zichzelf moed insprekend, maar Bob, die de voordeur geopend had, riep luid, dat zij het kon hooren:

„Ik ga den wagen even wegzetten. Jess is in de serre, je zult den weg nog wel weten."

O, nu liet Bob haar ook nog in den steek en moest ze hem alleen ontvangen. Ze hoorde voetstappen, haastige voetstappen in de gang. Moeilijk stond ze op, en ging een paar passen de kamer in. De deur ging open, en daar was Kees, iets ouder geworden, iets meer gebruind, maar dezelfde Kees van vroeger. Even bleef hij stil staan.

„Jess?" vroeg hij zacht, alle woorden van begroeting, die hij had willen zeggen, vergetend, en het was, of iets buiten haar zelf om haar deed handelen.

„Peter," zei ze innig en nog eens inniger: „Peter."

En Kees zag een klein meisje met verschrikte oogen, maar dat duurde maar een oogenblik. Toen ontspande zich het

gezichtje en trok er zoo'n lieve glans van welkom over, dat hij met twee passen bij haar was.

„Jesske, klein meisje," hoorde ze hem met trillende stem zeggen, en haar handen vastgrijpend, drukte hij er een kus op. Toen gleden ze langs haar armen naar boven en hield hij haar bij de schouders vast.

„Durf je me niet aankijken?" fluisterde hij en voorzichtig tilde hij haar gezichtje op.

Ze keken elkaar aan met een langen blik, die op wondere wijze de lange scheiding overbrugde en die Jess deed weten: „ik heb op hem gewacht, hem heb ik noodig!"

En met al haar lieve eenvoud, toonde ze het hem openhartig en sloeg uit eigen beweging de armen om zijn hals. Met een zachten zucht van geluk trok Kees haar heelemaal naar zich toe, en zijn hoofd buigend, kuste hij haar, telkens weer.

Zóó had geen van tweeën zich hun weerzien voorgesteld, maar het ging vanzelfsprekend, als kon het niet anders. Kees had een dergelijke thuiskomst wel eens overwogen, op die mogelijkheid gehoopt, maar toch gevreesd, dat ze nog niet klaar zou zijn voor hem, hij had zich niet verder durven indenken in deze volkomen overgave.

„Jesske," fluisterde hij eindelijk, „zeg eens wat tegen me."

Even trof hem een blik uit de glanzende oogen, maar ze zei niets, en verborg haar gezicht tegen zijn schouder. Kees' bruine hand streek de haren weg van haar oor en teeder vroeg hij: „Heeft mijn meisje geen welkomstwoord voor mij?"

En heel, heel zacht hoorde hij toen:

„Peter, o, lieve Peter!"

Toen duurde het lang, eer ze weer woorden noodig hadden, en Jess schuchter vroeg:

„Kees, zijn we nu echt verloofd?"

„Dat hoop ik, Jess," lachte hij trotsch en gelukkig.

Meteen hoorden ze de voordeur dichtslaan en Bob fluitend naderen.

Maar zijn „Heb je al thee?" bestierf hem op de lippen, toen hij naar het tweetal keek, dat kenbaar verlegen midden in de kamer stond.

Hij zag van Jess naar Kees, en weer terug en vroeg toen vlug:

„Er is wat. Wat hebben jullie?"

Maar nu vond Jess opeens haar vrijmoedigheid terug. Ze stak haar arm door dien van Kees en plantte zich recht voor haar broer.

En plechtig klonk het:

„Mag ik u mijn aanstaanden heer gemaal, den heer Kees de Wit, voorstellen?"

„Dat hebben jullie hem drommels vlug geleverd," ontviel Bob ietwat onparlementair, maar toen moest hij even wat wegslikken.

„Kom hier," commandeerde hij zijn zusje en dadelijk vloog ze in zijn armen. „Jesske, mijn gelukwenschen, de aller-allerbeste." En heel hartelijk kuste hij haar.

„Kerel," klonk het ontroerd tegen Kees, „ik gun haar aan niemand beter dan aan jou," en krachtig schudden de beide jonge mannen elkaar de hand.

Het had hen aangegrepen en met een grapje trachtte Jess de stemming weer normaal te krijgen.

„Wel bedankt voor je broederlijke zegen," zei ze tegen Bob, die boog en bereidwillig opperde met een helder inzicht in de wenschen van verliefde lieden:

„Wil ik soms weer weggaan? Geneer je niet het te zeggen, ik kan me er volkomen in verplaatsen, dat jullie me liever niet dan wel zien."

„Doe niet zoo idioot," vond Jess, hoewel ze nog niet voorbereid was op het spelen van haar nieuwen rol van verloofde onder het critische broederlijke oog. Maar Kees kende dergelijke scrupules blijkbaar niet, want hij trok haar gezellig naast zich in den grooten stoel.

„Schenk jij maar eens netjes thee voor ons drieën in, hiernaast," bestelde hij met nadruk.

En Bob ging bereidwillig naar de theetafel en hield zich daar geruimen tijd bezig. Hij kuchte luid en opzettelijk, toen hij eindelijk met zijn blaadje met kopjes verscheen.

„Als jullie nu bij machte zijn om ook over gewone aardsche

dingen te spreken, zou ik wel graag eens het een en ander van Kees vernemen," begon hij, en Jess stond kalm op.

„Praten jullie dan samen," stelde ze voor, „ik wil graag even naar tante Suus."

Kees verzette zich niet hiertegen, maar bracht haar gearmd naar de deur en liet haar toen gaan. Hij begreep heel goed, dat ze er behoefte aan had even alleen te zijn en om zelf tante Suus hun nieuws mee te deelen.

HOOFDSTUK XIX

KEES' MOEDER — BEEBSJE WORDT GEADOPTEERD

Heel langzaam liep Jess de trap op.

Eerst wou ze naar haar eigen kamer gaan, maar ongemerkt veranderde ze van plan en klopte aan bij tante Suus. Ze vond haar in den grooten stoel voor het raam zitten. Van over de lengte van de kamer blikten hun oogen in elkaar en dat was genoeg. Tante Suze breidde haar armen uit en in een oogwenk was Jess bij haar en viel op de knieën neer.

„Is het zoo, Jess?" vroeg ze heel teeder.

Jess knikte stom en legde haar hoofd in tante Suze's schoot. Zoo bleven ze een tijdje samen in een stilte van onderling vertrouwen.

„Dus de ware Jozef is voor onze Jess gekomen," mompelde tante Suze, als tegen zichzelf, en toen zacht en innig:

„Ben je heel zeker van jezelf, Jess?"

Met een ruk hief Jess nu haar hoofd op en haar tante vol aanziend, zei ze stralend:

„Ja, dat ben ik, ik zou alles voor hem over hebben."

Suze streelde het haar van het jonge ding en zuchtte:

„Ook om met hem naar Indië te gaan?"

Er klonk iets smartelijk berustends in haar stem en Jess kon dan ook niet dadelijk antwoorden.

„Ja!" bekende ze toen eenvoudig.

Ze durfde dit openlijk zeggen, overtuigd, dat tante Suze haar zou begrijpen, en haar niet zou veroordeelen, dat ze zooveel liefs van thuis graag en vrijwillig achterliet en het uitsprak.

„Kees en ik hooren bij elkaar," voegde ze er aan toe.

En lang spraken deze twee over het nieuwe mooie, dat in Jess' leven was gekomen en dat aan het oude vertrouwde een einde zou maken.

's Avonds na het eten zocht Kees professor van Dedem in zijn kamer op en hadden zij samen een ernstig gesprek, dat later beneden werd voortgezet in de aanwezigheid van tante Suus, Jess en Bob.

„'k Voel me als een dief," bekende Kees met een verlegen lachje, „dat ik hier het zonnetje uit huis kom stelen. Dat is nu de dank, dien u krijgt voor de gastvrijheid, die ik hier jaren heb genoten."

Maar Jess wilde niet hooren, dat hij zichzelf beschuldigde en legde een hand op de zijne en tante Suus zei hartelijk:

„We konden haar toch niet altijd houden en we weten, hoe volkomen we haar aan jou kunnen toevertrouwen."

„'t Is wel heel gauw," vond Bob en kon zijn oogen niet van het zusje afhouden. Er was namelijk besloten, dat Jess over acht maanden met Kees zou teruggaan. Het leek hun allen beter, dan dat ze hem toch niet veel later als „handschoentje" zou volgen. Nu had ze op reis zijn steun en gezelschap, en „dat we voor elkaar bestemd zijn, is nu wel gebleken," was Jess' oordeel geweest, toen de professor even opperde, dat het wel een heel korte verloving zou zijn.

Toen ze later alleen waren, kwam Kees wat schuchter aan met zijn plannen voor de onmiddellijke toekomst.

„Jess," begon hij, „moeder rekent er op, dat ik Zondag bij haar kom."

„Natuurlijk, Kees," gaf ze dadelijk toe, „dan gaan we samen."

En toen Bob hun voornemen hoorde, stond hij dadelijk het wagentje af.

„Dat is jé entourage voor vrijende paartjes," plaagde hij.

„Dat zijn we niet," stoof Jess verontwaardigd op, maar Bob lachte veelbeteekenend en kuchte achter zijn hand, want Kees bleek dit als een uitnoodiging te beschouwen tot een kleine demonstratie van zijn pas verkregen recht, en Jess voelde tot haar eigen verbazing weinig lust tot verder tegenstribbelen.

Zondagsochtends reden ze al vroeg weg, blij en gelukkig in het vooruitzicht van een heelen dag samen.

„Hilversum!" las Jess op een wegwijzer en vroeg: „Hoe laat verwacht je moeder ons eigenlijk, Kees?" want een plotselinge gedachte was in haar opgekomen.

„Tegen de koffie, tusschen twaalf en half één," wist hij.

„O, Kees, het is nog heerlijk vroeg, kunnen we niet even langs Nine gaan. Ze zijn vast thuis."

Het klonk zoo verlangend, dat hij dadelijk toegaf.

„Heel eventjes, meisje," en handig draaide hij, om de andere richting in te gaan.

Voor Nine's aardig buitenhuisje gaven ze een paar keer het bekende signaal en oogenblikkelijk verscheen Dientje, alias de Spriet, in de deur.

„Mevrouw, mijnheer," riep ze opgewonden naar binnen, „daar is juffrouw Jess met mijnheer Kees uit Indië."

In een oogenblik waren ze allen aanwezig en hurkte Jess neer bij kleine Jaapje, die haar dadelijk herkende en steeds weer juichte: „Tante Tess, tante Tesse," zijn eigen naampje voor haar.

„Jullie blijven hier," inviteerde Piet joviaal en beukte nog eens vriendschappelijk op Kees' schouders.

„Toe, Jess, alsjeblieft, je mag niet zoo gauw weg," smeekte Nine. „We hebben genoeg eten, is het niet, Dien?" haalde ze deze te hulp.

„Natuurlijk," ijverde Dien dadelijk. Ze had haar vrijen dag, maar wilde dien graag opofferen voor haar dierbare juffrouw Jess, die er zoo innig gelukkig uitzag.

„'t Gaat heusch niet, schattebouten," lachte Jess, „'t is maar een stiekem slippertje. Om twaalf uur moeten we bij Kees' moeder zijn, maar van de week komen we een heelen langen dag en mag Dien ons overladen met al onze lievelingsgerechten."

Toch lieten ze zich overhalen om heel gauw een kopje koffie in de serre te drinken, en Jess glipte even naar de keuken voor een apartje met Dientje.

„Ik kan wel zien, dat de juffrouw in haar nopjes is," zei

deze vertrouwelijk, en op dienzelfden toon bekende Jess:

„En of, Dien! Hoe gaat het met jou?"

„Ik heb ook een jongen, en wat een beste. Moeder is echt ingenomen met hem," en Dien straalde.

„Dus dan ga je niet met me mee naar Indië?" klaagde Jess met een verongelijkt gezicht.

„Als u het wil, doe ik het zóó," stotterde Dien haastig met een kleur, maar Jess lachte haar hartelijk uit.

„Dat was maar een grapje, Dienespriet. Blijf jij maar bij je eigen jongen en onzen Jaapje. Die kunnen je niet missen!"

En ze ging met Nine terug, die haar uit de keuken kwam halen om voor haar vertrek nog wat te kunnen praten.

„Kerel," zei Piet bij het afscheid. „Je krijgt een lot uit de loterij. Daarvan weten wij mee te spreken, hè vrouwtje?"

En ook Nine verklaarde onomwonden: „Onze Jess is een juweel!"

Maar deze hield de handen voor de ooren en gaf Kees een duwtje.

„Instappen, jongeling, en gas geven. Als ik hier nog langer blijf, word ik te veel verwaand."

Vroolijk wuivend, sloegen ze nu de goede richting in, nagestaard door Nine en Piet, met Jaapje op zijn arm, terwijl Dientje uit de keuken met een theedoek zwaaide.

Kees zuchtte eens, en toen Jess hem verbaasd aanzag, zei hij moeilijk:

„Het zal heel anders bij moeder zijn, Jess. Zij is erg melancholiek. Ze is de scheiding van vader nooit te boven gekomen en sluit zich heelemaal in zichzelf op, en is weinig toeschietelijk. Je zult het moeilijk hebben, ben ik bang, Jesske!"

„Ze moet wel blij zijn, dat ze jou terugziet," meende Jess.

„Daarvan ben ik niet eens zeker," twijfelde Kees, „'t haalt alle herinneringen weer voor haar op, want ik kom regelrecht van vader."

„Ik begrijp er eigenlijk niets van, Kees. Uit je verhalen lijkt je vader een beste, aardige man."

Peinzend keek Jess voor zich en Kees legde uit:

„Dat is hij ook. Het zijn allebei menschen met een heel goed

karakter, maar moeder wou niet mee terug naar Indië. Het was geen gezondheidskwestie en vaders werk was daar, dus moest hij wel doorzetten. Ze zijn ook niet wettelijk gescheiden, daarvoor is geen reden."

„Kan het nooit meer in orde komen?" vroeg Jess.

Maar Kees haalde de schouders op en zei ongeloovig:

„De wonderen zijn de wereld nog niet uit!" en stopte voor zijn moeders huis.

't Was Jess wonderlijk te moede, toen ze daar in die sombere kamer zat tegenover de bleeke, betrekkelijk jonge vrouw, met de treurige oogen, waarin ze toch een gelijkenis met Kees zag.

„Ze ziet er uit, of ze verkild is door gebrek aan liefde," dacht Jess bij zichzelf, en wou dat ze maar de macht bezat, haar genegenheid te winnen. Maar ze wist niet, hoe ze dat moest aanleggen.

Het gesprek stokte al gauw, hoe Jess ook haar best deed, totdat ze toevallig over Petertje sprak, en de droevige oogen zag oplichten. Ze voelde, hoe ze hier een punt van aanraking hadden en vertelde verder over hem, hoe Kees hem voor haar had meegebracht op haar verjaardag en hoeveel liefde en troost ze altijd van hem had ondervonden.

„Honden zijn dikwijls trouwer dan menschen, Jessie," klonk het zoo zielig, dat Jessie met haar spontanen aard even een hand op haar arm legde en die drukte.

Na de koffie maakten Jess en Kees een wandeling.

„Jesske, je hebt werkelijk wonderen verricht. Ik heb moeder zelden zoo gewoon en praatzaam met iemand gezien, als nu met jou."

Ze kwamen langs de achterzijde van het buurhuis en groetten één van de kindertjes, dat in den tuin stond.

„We hebben jonge hondjes," vertelde de tienjarige Nettie dadelijk opgewonden. Ze was kinderlijk zeker, dat ieder dat een belangrijk feit moest vinden. „Wilt u ze eens zien?"

Haar moeder kwam er nu bij, die lachend kennis met Jess maakte.

„'t Is een nest Sealyhams," vervolgde ze de meededeeling van haar dochtertje.

„Dan is Jess niet te houden," verklapte Kees ondeugend, en ze liepen mee naar het schuurtje, waar het jonge gezin verblijf hield.

„Morgen gaan ze weg, ze zijn nu zes weken, en allemaal verkocht op één na. Dat is de zwakste en die heeft extra verzorging noodig," vertelde mevrouw Hoog en zuchtte: „Het arme dier komt te kort in ons drukke gezin. Hij heeft een overmaat van belangstelling, en dat doet hem geen goed."

Jess keek op, ze zat gehurkt naast het nest en had al vriendschap met de moeder gesloten.

Nu sprong ze op en zei verlangend: „O!"

Een plotselinge ingeving deed haar zeggen:

„Misschien wil Kees' moeder hem wel hebben!"

„Mevrouw de Wit?"

In verbazing trok Tine Hoog de wenkbrauwen op, maar Jess hield vol:

„Mag ik het vragen? Als ze het niet wil, breng ik hem dadelijk terug."

„Nu, als u het probeeren wilt, graag," gaf Tine toe en Jess vloog weg met het diertje in de armen, terwijl Kees langzamer volgde.

Zoo kwam ze de serre binnen, en liep recht op mevrouw de Wit af, terwijl Kees hen rustig liet begaan, nieuwsgierig hoe het zou afloopen. Jess zette het diertje voor haar neer op den grond, zonder iets te zeggen en Kees zag, hoe zijn moeders gezicht verteederde. Ze bukte zich en nam het op schoot. Kalm gaf Jess toen den uitleg:

„Ze hebben hiernaast een nest, en deze is de zwakste." Maar mevrouw praatte al tegen het hondje.

„Die wilde kinderen zijn niet goed voor jou, is het niet, klein dier? Jij moet een kalm leventje hebben, dan word je nog best een flinke hond."

Nog steeds onthield Jess zich politiek van eenige daadwerkelijke inmenging, alleen keek ze Kees hoopvol aan, die geen oog afhad van het aardige tafreeltje.

„Doen ze hem weg?" vroeg mevrouw kort aan Jess.

„Als ze maar een goed tehuis voor hem wisten," zuchtte de huichelachtige Jess.

„Als ik hem eens hier hield?" mompelde mevrouw aarzelend, met een blik van het hondje naar Kees.

Maar nu kon Jess zich niet langer beheerschen. Ze liet haar afzijdige houding varen en met een vleiende hand op mevrouws knie, zag ze haar smeekend aan.

„Moeder zou een nest bloedhonden hebben aangenomen voor dien blik," beweerde Kees later, toen hij zijn zuster van deze adoptatie vertelde.

Het hondje mengde zich nu zelf ook in het gesprek. Het likte de hand, die hem streelde en kroop bibberend tegen zijn vermoedelijke eigenaresse aan. Dit beslechtte het al driekwart gewonnen pleit.

„Ik doe het," besliste mevrouw. „Wil jij dan even gaan zeggen, dat ik morgen kom om te bedanken?"

Jess was al weg en Kees, die wist, hoe zijn moeder gewend was zelfstandig op te treden, zag in dit verzoek het bewijs, hoeveel zijn meisje had bereikt.

In vijf minuten was ze terug en vertelde: „Ze zijn verrukt, allemaal. Mevrouw klapte in haar handen van plezier, toen ze het hoorde en de kinderen juichten, dat het nu in hun buurt blijft en ze het nog dikwijls kunnen zien."

De dienstbode werd gebeld en gelukkig bleek, dat zij ook een dierenliefhebster was, en al heel gauw was de kleine nieuweling geïnstalleerd in een geïmproviseerde hondemand, en voelde zich best tevreden.

„Nu moet jij hem een naam geven, Jessie," oordeelde mevrouw, en na eenig nadenken, opperde Jess:

„Beebsje? 't Is zoo'n echte baby."

En daarbij bleef het.

De dag vloog voorbij, zoodat Kees moest waarschuwen:

„Jesske, we moeten weg. Bij donker rijd ik niet graag hard, en als we laat zijn, laat tante Suus ons zeker door de radio omroepen."

't Was veel frisscher geworden, en toen mevrouw Jess met haar mantel hielp, vond ze dien veel te dun voor het open wagentje. Gauw haalde ze een warme sjaal, die nog nieuw was, en haar reisdeken, en zelf stopte ze haar in.

„Je kunt ze houden, kindje. Ik zou niet graag willen, dat je kou vatte."

Toen pakte ze moederlijk Jess' gezicht tusschen haar beide handen en kuste haar op beide wangen. „Dag, lief dochtertje," klonk het aangedaan, „kom je nog eens gauw terug om een eenzame vrouw op te vroolijken?"

En Jess antwoordde hartelijk: „Mag ik dan over tien dagen bij u komen, als Kees voor zaken naar Parijs is?"

„Meen je dat heusch, Jessie?" vroeg mevrouw met verlangen in haar stem en Jess grapte:

„Ik moet toch controleeren of u Beebsje goed opvoedt!" en ze lieten mevrouw lachend achter, want Kees had den motor aangezet.

Nog maar net hadden ze de bewoonde wereld achter den rug, of Kees stuurde naar den kant van den weg en zette het wagentje neer.

„Wat is er?" vroeg Jess argeloos. „is er wat met de machine?"

Maar als eenig antwoord sloot hij haar in zijn armen.

„Ik moet je eens even knuffelen, kleine schat," fluisterde hij innig. „Jij hebt meer voor ons gedaan, dan je zelf kunt beseffen. Je hebt moeder weer tot mensch gemaakt. Daar," zei hij innig, „een zoen van vader, van mijn broer, van mijn zuster en een heele-heeleboel van mij!"

De donkerte, het late thuiskomen, de angst van tante Suus, alles was vergeten.

Ze merkten niets van de vele wagens, die hun in het schemerdonker voorbijschoten, totdat ze eindelijk weer op dit halfrond waren teruggekomen en Jess hem plaagde:

„Ik dacht, dat je zoo bang was om als „verloren" te worden omgeroepen, Peter," en met een lach draaide Kees het sleuteltje om.

„We doen er een schepje op," besloot hij en schoot weg in de richting van huis.

HOOFDSTUK XX

JESSIE IS DE BRUID — FRANS HERVINDT Z'N GELUK

„Gelukkig, dat we naar Indië gaan," zuchtte Jess, opziende van een brief, en bleef peinzend voor zich uitkijken.

Tante Suus, die druk bezig was met het schrijven van de adressen voor de invitaties van een instuif, zag haar vragend aan, de vulpen in de opgeheven hand. Ze begreep wel, dat er een nadere uitleg op deze opmerking zou volgen.

„Ga je zoo genoeg krijgen van ons kille kikkerland, Jess?" vroeg ze.

Jess stond op en kwam op de leuning van haar stoel zitten en met een arm om haar hals, bekende ze onomwonden:

„Ik zou anders mijn geluk niet op kunnen, Tantetje."

Tante Suze keek stil naar het zonnige gezichtje, en als zoo dikwijls voelde ze een steek in haar hart: „Spoedig is ze buiten mijn bereik." Maar ze verborg de eigen gevoelens en vroeg opgewekt:

„Wat is nu opeens de druppel, die den beker bijna doet overloopen?" en Jess wees op den brief, dien ze nog in haar hand hield.

„Minnie schrijft, dat ze verlof heeft gevraagd aan mevrouw Lendormy en voor de bruiloft over komt. Ze vindt, dat ze er bij hoort, en zoo voel ik het ook. Nu krijg ik ze allemaal, want Frans heeft het ook beloofd."

Beiden dachten aan Mariëtte, en hoe lang dat alweer leek te zijn geleden!

„Wat houdt hij kranig zijn belofte aan haar," prees tante Suze zacht.

„'t Heeft een man van hem gemaakt." Jess zei het droomerig.

„Verdriet heeft dikwijls een veredelenden invloed op karakters," wist tante Suus.

„Soms duurt dat proces toch wel wat lang," en langzaam vertelde Jess, „daar heb je nu Kees' moeder. Eindelijk is ze weer gaan leven. Ze moest maar een klein stootje hebben, volgens Kees. O, Tantetje, dat vind ik wel het mooiste cadeau, dat ik mag meebrengen, dien brief van haar voor vader de Wit!"

„Jess, kind, stel je er niet te veel van voor. Ze zijn niet meer jong, en opnieuw beginnen is dan moeilijker."

Maar Jess was enthousiast en optimistisch.

„Er is nu tenminste een beginnetje. Kees noemt het een prachtkans. Vader heeft allang naar Holland willen gaan, want Daan kan de zaak heel goed waarnemen, maar hij had geen trekpleister en was bang, dat mevrouw hem niet eens zou willen zien. Maar nu!"

„Laten we niet op de zaken vooruitloopen," vermaande tante Suze nog eens, „want er kan in dien tusschentijd zooveel gebeuren, vooral als jullie weg zijn en ze weer alleen is met haar sombere gedachten."

„Dat is dan uw taak, om dat te verhinderen, Tantetje!" schertste Jess, maar met een ondertoon van ernst: „Moeder de Wit is eenvoudig wèg van u. Gebruik dus uw invloed en laat haar niet terugzinken in haar melancholie."

„Ik heb haar gevraagd om hier een weekje te blijven logeeren," even slikte tante Suze iets weg, „als jullie weg zijn. Dat zal voor ons beiden een afleiding zijn, en Meta zal mij willen helpen. Zoo is ze."

„Schat," fluisterde Jess en trok haar hoofd naar zich toe, en tante Suze liet zich even gaan.

Juist kwam na een bescheiden tikje het nieuwe bellenhitje, Marietje, een jonger zusje van Dien en haar evenbeeld, binnen. Ze had een pakje in de hand, dat ze met een glunder lachje aan Jess overhandigde.

„Spriet twee," deed deze quasi wanhopig, „wat sleep je nu weer naar binnen?"

Marietje lachte. Evenals Dien was ze Jess' trouwe slavin en deelde mee:

„'t Is vast weer een cadeautje voor u. Het is zoo fijn ingepakt!"

En tevreden knikte ze.

„Marietje stelt er een persoonlijke eer in, dat het met de ontvangst van de presenten „crescendo" gaat," beweerde Jess.

Ook tante Suus leefde intens mee, en had gauw naar den naam van den afzender gekeken.

„'t Komt van professor Verwijnen, Jess!"

„Och," deed Jess verteederd, „wat zal dat mijn armen kabouter een hoofdbrekens hebben gekost! Hij spant *mij* anders altijd voor dergelijke baantjes."

Ze wikkelde het papier los en opende de doos.

Een oogenblik waren tante Suze en zij sprakeloos van bewondering. Want ze zagen voor zich: een kabouter met een langen baard van fijn gewerkt zilver, die een uurwerkje op zijn rug droeg. Het geheel was een prachtig kunstwerkje en aangedaan riep Jess uit:

„Dat heeft hij zelf beslist ontworpen, want hij schetst buitengewoon goed, en toen ik laatst vroeg of ik een kiekje van hem mocht nemen, lachte hij en zei: „Daar wordt anders al aan gewerkt!"

„'t Is een alleraardigste herinnering voor je aan hem," en tante Suus bekeek het nog eens aandachtig.

„Weet u wel, dat hij nu vast besloten is met Bob mee te gaan op de Indische studiereis? Ze komen samen bij ons logeeren. Ik heb wel geen flauwe notie, hoe men daar gasten ontvangt, maar Kees zal me wel helpen."

Zelf was ze zich niet bewust, hoe groot haar vertrouwen was, dat telkens weer uit haar woorden sprak, maar voor tante Suze was dat een geruststelling, nu ze zoover van haar wegtrok.

„Niet aan denken en niet toonen," vermaande ze zich zelf, anders bedierf ze de weinige mooie dagen, dat ze Jess nog bij zich had. In stilte viel er wel eens een traantje, maar uiterlijk maakte ze Jess' bruidstijd tot een aaneenschakeling van blijde dagen.

„Om later op te teren," had deze dankbaar gezegd. —

Op den morgen van haar huwelijk werd Jess vroeg wakker. Ze zag naar buiten: het was mooi weer.

„Gelukkig de bruid, op wie de zon schijnt," speelde het oude gezegde door haar hoofd, maar al had het pijpestelen geregend, haar geloof en vertrouwen in een mooie toekomst met Kees zou niet zijn geschokt.

Rustig bleef ze nog een poosje liggen om te kunnen nadenken.

„Exit Jessie van Dedem," peinsde ze en ze zag terug langs de jaren, die dat persoontje had geleefd. Ze had een heerlijke, rijke jeugd gehad met veel liefde. Er waren donkere schaduwen: moeder . . . hoe had ze haar gemist, ondanks al het andere goede. Mariëtte . . . ging het door haar heen, die uit haar jonge geluk was weggerukt!

„Als moeder me nu kon zien, zou ze tevreden zijn," voelde Jess. Moeder had Kees maar weinig gekend, want zijn groote vriendschap met Bob dateerde van lateren tijd, maar ze móésten van elkaar gehouden hebben, en moeder zou haar keuze hebben goedgekeurd. Vreemd, dat ze nu rustig aan moeder kon denken, kalm, zonder wilde snikbuien, alleen weemoedig, en in éénzelfde gedachte, zei ze halfluid: „Tante Suus." Ze wist het: voor haar waren moeder en tante Suus tot één persoon samengesmolten, die ze niet meer van elkaar kon scheiden. Ze soesde verder, tot een herinnering haar plotseling klaar wakker maakte. Gisteravond was Minnie met haar naar boven gewipt voor een laatste vertrouwelijk gesprek. Ze was met denzelfden trein als Frans uit Parijs gekomen en de vriendinnen hadden nog niet veel tijd samen gehad, tot ze gewoon waren weggeslopen en als van ouds met veel kussens in de vensterbank van Jess' kamer opgestapeld, aan het babbelen waren geslagen. Als vanzelf kwam toen Minnie's confidentie:

„Jess, Frans en ik zijn het eens geworden."

Nog zag Jess het gloeiende gezichtje voor zich, toen Minnie vervolgde:

„Hij kwam dikwijls bij mevrouw Lendormy aanloopen en dan gingen we samen uit, echt om elkaar te troosten. Het deed

ons beiden goed, we kenden elkaar immers al lang en hoefden ons niet flinker voor te doen dan we waren. Frans zei altijd, dat ik hem aan Mariëtte deed denken." Ze lachte: „Stel je voor, ik of die snoezige Mariëtte," maar innig had Jess tegengeworpen:

„Hij heeft gelijk, je lijkt op haar."

„Nu, dan toch zeker een vrij wat grovere editie," vond Minnie en overtuigd had Jess gezegd:

„Gelukkig, Min," en had naar het kerngezonde, flinke vriendinnetje gekeken, dat alles kon, en nooit moe werd. Beiden wijdden een gedachte aan het gestorven meisje, maar toen had Minnie eens diep adem gehaald en vervolgd:

„'t Is wel vreemd, maar ik beschouwde Frans als een soort broer, totdat . . ."

Ze was opgesprongen en had Jess wat verlegen aangezien.

„Ineens wisten we het beiden tegelijk, wat we voor elkaar beteekenden."

In een overgroote blijdschap stak ze de armen in de lucht.

„Maar Jess, we vertellen het nog aan niemand, alleen maar aan jou!"

„Dank je, Min," had ze dankbaar gezegd en toen was het pas tot haar doorgedrongen. „O, Min, wat dol! Nu worden we zusjes!"

„Een noodzakelijke consequentie," had deze geschertst en liet zich omhelzen.

„Vertel nu verder. Wat zijn jullie plannen?" had Jess moeten weten.

En Minnie had alles verteld.

„Frans doet moeite voor zijn oude baan hier. De tegenwoordige directeur schijnt het niet te kunnen bolwerken door zijn gezondheid, en als het hem lukt . . ."

't Was nu wel geheel de oude Minnie geweest, die van louter levensvreugde een wilde pirouette uitvoerde.

„Dan trouwen we in alle stilte in Parijs, uit het huis van Madame Lendormy, die in ons geheim is, en komen samen terug naar het dierbare vaderland, en wonen verder gelukkig en tevreden vlak bij mijn gezellige dikke mams!"

Jess was er stil van geworden.

„Wat een heerlijk gevoel voor mij, dat jullie weer hier zullen zijn. Min, ik mag er toch wel met Frans over spreken? Of moet ik doen of ik van den prins geen kwaad weet?"

„Niet noodig, hoor," vond de persoon in kwestie, die zelf binnen kwam.

Hij had het tweetal zien wegslippen en kwam zijn deel van de gelukwenschen opeischen.

„Tevreden, zusje?" had hij gevraagd en met tranen in de oogen waren Jess' woorden er uitgekomen: „Zooiets heerlijks!"

Met een zucht overpeinsde ze dit alles.

„Nu Bob nog," vond ze en lachte om zichzelf. „'k Lijk wel een huwelijksmakelaarster."

Ze wist, dat Bob's geluk met Miep langzaam groeide en er te hechter om zou zijn.

Toen hoorde ze, dat de deur van haar kamer openging en tante Suus kwam binnen met haar ontbijt op een blaadje. Alles stond keurig gerangschikt, zelfs was er een vaasje met bloemen.

„Dat liet ik me dezen laatsten dag niet ontnemen, Jessekind," deed ze hartelijk. „Ze wilden het allemaal even graag doen."

„Gelukkig, dat u standvastig bleef, Tantetje," stemde Jess in. „Komt u gezellig bij me zitten," en ze wees een plaatsje op haar bed aan.

Ze zwegen beiden, maar na een oogenblik legde tante Suus een hand op haar arm.

„Kindje, tusschen jou en mij zijn nooit veel woorden noodig geweest. Wij begrepen elkaar ook zonder, maar dat ééne wil ik zeggen: volg altijd de ingeving van je hart, dan blijf je op den goeden weg."

Later kwamen de zusjes om haar te helpen kleeden, en daarna tikte Bob aan haar deur, en lieten ze hen alleen.

Hij had gevraagd of hij haar naar beneden mocht begeleiden. Maar eerst had hij nog iets te zeggen.

„Een oogenblik voor ons samen, Jesske!"

Met iets van eerbied keek hij naar het bruidje, dat hem met

beide handen naar zich toetrok. Hij boog zich daarover en vroeg zacht:

„Jess, heb ik mijn belofte aan moeder goed gehouden? Ben jij tevreden over mij en zou zij het ook zijn?"

„Lieve, lieve Bob," zei Jess eenvoudig en kuste hem op het voorhoofd.

Toen ging ze met hem mee naar beneden, waar allen haar opwachtten en Kees hun tegemoet liep.

Ze voelden het alle drie als een symbolische handeling, toen Bob haar hand van zijn arm nam en in de hand van Kees legde. Bob deed afstand van zijn rechten als beschermer en droeg haar over in de hoede van Kees.

Toen werd de aankomst van de auto's door Marietje bericht, die met behulp van Dientje, die mee was gekomen om op Jaapje te passen, een looper had uitgelegd, en schreed Jess als bruid aan den arm van Kees naar buiten.

Achter haar kwamen Minnie en Miep, die haar sleep droegen. Ze waren beiden gelijk gekleed in rose japonnen met bijpassende hoedjes.

De straat stond vol toeschouwers, maar Jess merkte het niet. Rechtop met een afwezigen blik in haar oogen, stapte ze in, en de kreet „Wat een schattig bruidje," door een meisje geslaakt, ontging haar geheel, maar ontlokte Kees een dankbaar lachje.

„Maar ook: wat een líéf bruidje," dacht hij gelukkig.

Na de inzegening, waar een koortje van haar medestudenten hun toezongen, reden ze naar huis.

„Het noenmaal moet hier plaats vinden," had tante Suus beslist gezegd en Jess waardeerde het ten volle, dat ze uit het eigen home mocht vertrekken.

Het waren alleen de intiemste familieleden en vrienden, die mee aanzaten aan dit laatste feest en menig gemeend en gevoelig woord werd tot het bruidspaar gericht.

Toen professor Verwijnen had gesproken, bleef het even stil.

„Mijn liefste vriendinnetje," besloot hij, „vergeef het je ouden kabouter, dat hij weemoedig gestemd is. Maar het is hem, of met jouw vertrek zijn zonnetje ondergaat."

En lang spraken deze twee over het nieuwe mooie, dat in Jess' leven was gekomen.

Maar Kees zei, terwijl Jess den ouden heer omhelsde, opbeurend:

„Uw vergelijking is goed, professor, want binnenkort ziet u immers uw zonnetje weer opkomen, als u bij ons in Indië komt logeeren."

„Dank je, jonge vriend," en Verwijnen schudde hem de hand.

Toen vond Piet van Slooten, die met veel talent als ceremoniemeester had gefungeerd, dat de tijd was gekomen voor een vroolijke afwisseling en opende de deur, om Petertje binnen te laten, die met een krans bloemen om zijn hals regelrecht op zijn vrouw toevloog. Zelf nam hij Jaapje over van Dientje, en op den arm van zijn vader gezeten, overhandigde deze Jess een album. Het versje, dat Nine hem met veel moeite had geleerd, was slechts voor ingewijden te begrijpen, maar zijn zonnig snoetje vergoedde voor de anderen alles, en hij werd met luide toejuichingen beloond.

Toen glipte Jess naar boven en tante Suus volgde haar.

„Alleen u, Tantetje," had ze gesmeekt en deze voelde zich gelukkig door haar verzoek.

Eindelijk zaten Kees en zij in den trein naar Brussel om den volgenden dag door te gaan naar Parijs. Ze hadden een coupé alleen, en Jess schoof dichter naar Kees toe. Dadelijk voelde ze zijn arm om zich heen.

„Peter," zei ze met een snik.

„Kom hier, vrouwtje," zei hij zacht, „huil jij maar eens goed uit."

En hij trok haar op zijn knie. „Laat de heele wereld maar naar binnen kijken," vond hij opstandig, maar ze bleven alleen; geen enkele nieuwsgierige vreemdeling kwam storen.

En op dat veilige plekje kon Jess de bedwongen emoties van de laatste dagen uitschreien.

„Op mijn handen zal ik haar dragen," deed Kees zichzelf de plechtige belofte, maar Jess hief haar hoofd alweer op.

„Dank je, Peter!" zei ze eenvoudig, en Kees, die blij was, dat ze zich zoo flink beheerschte, stelde voor:

„Wat zou je er van zeggen, wanneer we nu Jaapje's cadeau eens grondiger bekeken?"

„Heb je dat meegenomen, Kees?" vroeg ze verrast.

„Piet heeft het eigenhandig boven in mijn handkoffer gelegd," vertelde hij, „dus ik ben er niet debet aan," en glimlachend haalde hij het te voorschijn.

„O!" Jess slaakte een verrukten zucht, en samen bekeken ze het met zorg samengestelde album.

„Wat heeft hij daar een werk aan gehad!" prees Jess.

„Ja," vertelde Kees. „Hij is er dadelijk na onze verloving mee begonnen."

„Hoe weet jij dat?" Jess keek hem verwijtend aan.

„Om het volledig te maken, moest hij mij er wel in kennen," lachte Kees, die genoot van Jess' vreugde bij het zien van alle bekende gezichten en plekjes, die Piet had verzameld.

Het geheel omvatte werkelijk een volledig beeld van Jess' leven, beginnend met een kiek van het dierbare Gym. Natuurlijk waren Petertje en Beebsje niet vergeten, en op één blad stonden zusterlijk op een rij: Jaan, Dien en Marietje, en Piet had er met zijn genoeglijken humor ondergezet:

„Mannequins van Maison van Dedem," want alle drie waren in hun Paaschbeste costuums, maar als vergoeding toonde de volgende pagina de groote keuken met het drietal in werkplunje.

„Een heerlijk bezit," vond Jess, toen ze bij het einde waren gekomen, waar nog plaats over was, en waar met potlood stond bijgeschreven:

„Wordt vóór het vertrek ingevuld met kieken van den dag der dagen!"

Piet's aardig plan was gelukt; vergeten was het afscheid en een vroolijk bruidje volgde haar bruidegom naar den restauratiewagen om een kopje thee te gaan gebruiken.

Ze wist, dat ze over een week weer thuis zouden zijn, en dat het dan het groote afscheid werd voor de lange, lange scheiding, maar de mooie toekomst wenkte en zij volgde graag.

HOOFDSTUK XXI

TANTE SUUS WORDT BEKROOND

„Suze," zei professor van Dedem, die in een gemakkelijken stoel in de serre zat en daar gezellig met zijn vrouw theedronk. „Mulder, je weet wel, de makelaar, sprak me vanochtend aan en vroeg me, of ik mijn huis niet wilde verkoopen. Ik kon er een aardig prijsje voor maken, verzekerde hij mij."

„Hoe kwam die man er bij, om zooiets te opperen," vroeg tante Suus met iets vijandigs in haar stem tegen den onbekende.

„Deduceeren en combineeren," lachte hij fijntjes, want hij had tijdens zijn herstelperiode van een flinke griep, lichte lectuur moeten hebben en was door zijn kinderen van detectiveromannetjes voorzien.

„Nu onze kinderen allen uitvliegen, vindt men dit huis zeker te groot voor twee oudjes," voegde hij er aan toe.

Suus zei niets. Ze keek de gezellige kamers door, toen eens naar buiten en Van Dedem, die haar was blijven aankijken, vervolgde:

„Zou jij willen verhuizen?"

Maar zij antwoordde hem met een wedervraag: „Wil jij het?"

„Ik?" Verbaasd keek hij haar aan. „'t Zou voor jou zijn, Suus, je had veel minder na te loopen, en een klein huis met centrale verwarming leek me iets voor jou."

Weer ging ze niet rechtstreeks op zijn woorden in, maar zei peinzend:

„Ze kunnen hier allemaal tegelijk logeeren." Maar toen, praktisch als altijd, dwong ze zich de werkelijkheid onder de

oogen te zien. „Is het misschien finantiëel noodig, Jaap? Dan is het natuurlijk iets anders."

Maar Van Dedem weerde die veronderstelling af met zijn handen:

„Het is mijn eigendom en in den goedkoopen tijd gekocht."

„Zie je," borduurde Suze hardop verder aan haar gedachten: „Als Jess en Kees terugkomen met de baboe en . . ."

Lachend viel hij haar in de rede:

„A ha, langs alle omwegen komen we toch steeds weer terug op dat eene chapiter, dat mijn Suze geheel in beslag neemt."

Ze knikte: het bericht van de groote gebeurtenis, die Jess te wachten stond, kon nu iederen dag komen. Ze waren allen zenuwachtig en schrokken op bij elke onverwachte bel: zou het telegram er zijn?

„Heerlijk, dat Kees' moeder naar haar toe is," zei tante Suus, wel voor de honderdste maal tegen Ciel, die als geregeld aanliep en tegen het raam had geklopt om het enerveerende bellen te vermijden.

„Ja," deed ze opgewekt, „ons nieuwe familielid heeft al een goede daad verricht, voor het er is."

„Stil maar, Tante Suze," viel Vorst in, die zag dat ze wou gaan protesteeren, „we doen uw Jesske niets te kort. Natuurlijk is zij het, die het heeft klaargespeeld."

Even dacht tante Suze aan het moedige besluit, dat Meta de Wit had genomen, toen ze Jess' blijde nieuws had gehoord.

„Suze," had ze gezegd, — ze was er speciaal voor over gekomen, — „ik ga er heen. Ik ken Indië en weet dat ieder zich voor haar zal uitsloven. Maar nu heeft ze een oudere noodig, en die zal ik zijn," en twee maanden later was ze afgereisd, vol moed.

„Het is een weldaad voor ons allen," schreef Kees. „Moeder met haar zoogenaamden afkeer van Indië, weet zich wonderwel aan te passen, en vader heeft een verjongingskuur ondergaan."

Ze wisten dus Jess in de beste handen, maar toch viel het wachten hun lang.

Een sleutel in de voordeur kondigde Bobs komst aan, die

met Miep binnenkwam. Zijn eerste blik was naar tante Suus en hij vroeg:

„Nog geen bericht?" vóór hij de anderen begroette.

„Nee," schudde deze het hoofd. Toen, nog geheel onverwacht, kwam Marietje binnenstuiven, die van zenuwachtigheid vergeten had te kloppen.

Ze stamelde: „Een telegram, mevrouw!" Maar Bob stond al naast haar en rukte het haar bijna uit de handen. Hij wilde het zijn vader geven, maar deze zei: „Jij, jongen, jij!"

Toen las Bob de weinige woorden, die hun zooveel zeiden: „Suzette, alles wel."

Ze keken elkaar aan.

„Suzette, alles wel," herhaalde Van Dedem en zag naar zijn vrouw. Maar tante Suze, de altijd kalme, die zich steeds wist te beheerschen, snikte nu onbedaarlijk: want Jess had het kindje naar haar, haar tweede moeder genoemd. Niemand had geweten, dat ze dit van plan was, en ze waren allen ontroerd.

Vorst sloeg zijn arm om Ciel en nam haar mee naar de voorkamer.

Bob liep weg, hij moest het eerst verwerken en Miep ging hem achterna: hij zou haar noodig hebben, wist ze.

Professor van Dedem was alleen met zijn vrouw.

„Suze," zei hij, „Suzette!"

Met betraande oogen keek ze hem aan.

„Marianne?" vroeg ze hem, „heb ik dit Marianne niet ontnomen?"

Van Dedem dacht aan de lieve, hoogstaande vrouw, die de moeder van zijn kinderen was, en met vaste overtuiging zei hij:

„Nee, Suze. Het is de kroon op je prachtige werk. Marianne zou het zelf niet anders gewild hebben. Jess eert in deze daad haar beide moeders."

Toen kwamen de anderen weer binnen.

„Echt Jess," zei Bob, zijn tante hartelijk kussend, „gefeliciteerd, grootmoeder Suzette!"

Ook Vorst vond een woord.

„Het is goed zóó, moeder Suze!"

Ciel knikte door haar tranen heen, die ze niet kon bedwin-

gen. Ze dacht aan het zusje, dat nu het geluk kende, dat haar nog steeds was ontzegd . . .

„Een telegram naar Parijs," besloot opa van Dedem, „en één naar Hilversum."

„Een telefoontje aan Verwijnen," zei oom Bob en voegde de daad bij het woord.

HOOFDSTUK XXII

MAAR NU DRAAIT DE WERELD OM SUUSJE DE WIT

Het kleine Suzetje was alweer een half jaar oud en het groote huis was in rep en roer.

Het jonge gezin kwam terug en zou een jaar in Holland blijven.

„Heerlijk, dat we de ruimte hebben," praatte tante Suze opgewekt en zag voor het laatst nog eens alles na, want van het begin af had het bij haar vastgestaan: „ze logeeren hier."

Minnie had haar eigen huishoudinkje in den steek gelaten en was komen helpen met de vele voorbereidingen.

Ze was naar de keuken gegaan en vergat haar mevrouwschap, dat er trouwens nooit dik oplag. Zittend op haar oude plekje, het aanrecht, begon ze haar praatje:

„Zeg, Jaan, hoe vind jij het wel, dat juffrouw Jess terugkomt?"

Voor Jaan was de jonge mevrouw de Wit nog steeds juffrouw Jess.

„'k Viel zoowat van m'n stokkie, toen mevrouw het mijn vertelde," bekende Jaan en liet haar werk even rusten.

„'t Zal heel wat drukte in huis geven, Jaan," polste Minnie verder met een bijbedoeling.

„Zoolang Jaan nog een onsje leven in d'r eigen heeft, zal ze met alle plezier sjouwen voor d'r juffie!" 't Kwam er bijna woest uit.

Triomfantelijk zag Jaan haar aan en Minnie knikte vriendelijk en vervolgde:

„Je zult wel gezelligheid aan de baboe hebben," zei ze toen

onschuldig. Ze was het heele gesprek begonnen om Jaans oordeel te hooren over de komst van deze persoon.

„Al bracht ze Papoea's en Hottentotten mee, mijn is het best, hoor! Maar ik zal dat zwartje in de gaten houden, als ze bij de kleine meid is," verkondigde Jaan oorlogzuchtig.

„Gelukkig, dat jij er bent," zuchtte Minnie huichelachtig en wou verdwijnen, maar Jaan informeerde angstig:

„Denkt u nou werkelijk ook, dat zoo'n mensch niet afgeeft, mevrouw?"

„Nou," kon Minnie niet nalaten te insinueeren, „misschien een heel klein beetje, Jaan!"

Toen blies ze een overhaasten aftocht om Frans, die in de huiskamer zat met z'n krantje, te vergasten op een nauwkeurig verslag, met de juiste intonaties van haar gevoerd gesprek.

„Deugniet," dreigde hij haar met een vinger, maar schaterde van harte mee.

Bob haalde hen van den boottrein in Frans' grooten wagen, en voordat deze goed en wel stilstond, sprong het vlugge figuurtje van Jess er uit.

„Lieverds, schatten!" riep dezelfde spontane Jess van vroeger en trachtte tante Suus en den professor tegelijk te omhelzen. Toen kwam Kees lachend te voorschijn, gevolgd door een „pikzwart mirakel," volgens Jaan, dat het kleine Suzetje droeg.

„O!" klonk het verrukt uit tante Suze's mond: „Precies ons eigen Jesske!"

En alsof Suusje het verstond, strekte ze lachend twee armpjes uit naar haar peetmoeder, die haar dadelijk aanpakte en met haar in een grooten stoel ging zitten.

„Ziezoo," zei Kees tevreden en keek naar zijn vrouwtje, dat knielde naast den stoel van tante Suze, die het kindje op haar schoot hield.

Alsof Jess zijn blik voelde, zag ze op, en met een lieven lach stak ze hem een hand toe. „Peter," zei ze en trok hem dichterbij, en tante Suus hoefde niets te vragen. Ze zag het: Jessie kwam terug, als ze was weggegaan: rijk in haar liefde en met dezelfde oude genegenheid in het hart voor haar familie.

„Lieve Jessie van Dedem," fluisterde ze en toen zachter: „lieve Jessie de Wit."

Maar toen maakte *Suusje* de Wit een eind aan dit apartje, en eischte de aandacht van de heele familie voor zich op.

EINDE

INHOUD

Hoofdst.		Blz.
I.	Bobs opoffering	1
II.	Nine heeft spijt. — Jessie waagt een stap .	13
III.	„Sweet seventeen" — Petertje doet zijn intree	23
IV.	Schoolfuif	32
V.	Jess gaat naar het „kamp." — Verdere vacantieplannen	43
VI.	Jess gaat paardrijden. — De plicht roept .	53
VII.	Griepbacillen en huishoudelijkheid. — Angst voor Bob	58
VIII.	De gezelligheid keert terug	73
IX.	Kees gaat naar Indië. — Het afscheid .	84
X.	De liefde maakt slachtoffers. — Nine, Ciel... maar Jess ontsnapt	94
XI.	Jess krijgt een eervolle vermelding . .	112
XII.	Clara „de charmante"	121
XIII.	Promoties. — Spriet wordt een zelfstandig Dientje	132
XIV.	Minnie's vergissing	140
XV.	Tante Suus verzwikt haar enkel. — Miep .	147
XVI.	Frans en Mariëtte. — Verdriet . .	155
XVII.	Een winkelochtend. — Het „prul" komt logeeren	161
XVIII.	Kees' overkomst. — „Peter" en Jessie .	171
XIX.	Kees' moeder. — Beebsje wordt geadopteerd	178
XX.	Jessie is de bruid. — Frans hervindt z'n geluk	186
XXI.	Tante Suus wordt bekroond	195
XXII.	Maar nu draait de wereld om Suusje de Wit	199

200955_003

nach001were01

De wereld draait om Jessie